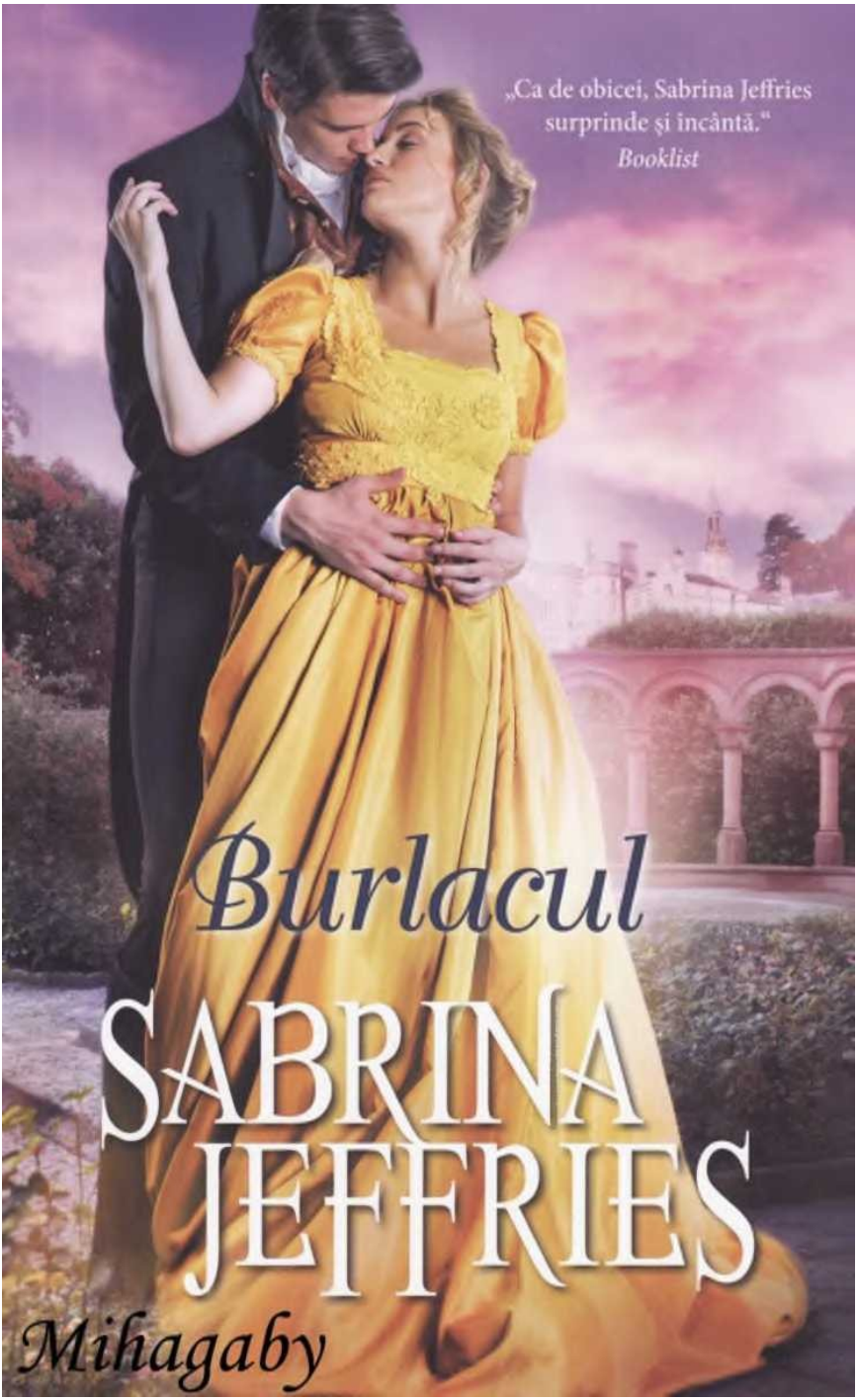
„Ca de obicei, Sabrina Jeffries surprinde și încântă."
Booklist
Burlacul
SABRINA JEFFRIES
Mihagaby

SABRINA JEFFRIES
BURLACUL
SERIA DINASTIA DUCILOR 2

The Bachelor by Sabrina Jeffries

London Society Times
Gemenii ducesei de Armitage iau societatea londoneză cu asalt

Dragi cititori, am descoperit din nou o bârfă delicioasă, pentru delectarea dumneavoastră. Lumea ar fi crezut că ducesa de Armitage va aştepta un an, aşa cum se cuvine, înainte ca fiica ei, Lady Gwyn Drake, să-şi facă debutul în societate. Dar ducesa văduvă dă din nou dovadă de o şocantă lipsă de consideraţie faţă de regulile înaltei societăţi. Fiica ei va fi prezentată la curte chiar în acest sezon. Oamenii vor vorbi, desigur, vrute şi nevrute, întrucât tânăra domnişoară le va da destule motive să o facă, fiind de aşteptat ca Lady Gwyn să fie o adevărată încântare. Cel puţin mama ei a fost destul de înţeleaptă pentru a respecta măcar o parte din regulile sociale care se impun în cazul unei femei care e de doar şase luni văduvă. Din câte am aflat, ducesa nu va participa la evenimentele sociale alături de fiica ei. Lady Gwyn va fi însoţită la curte de o prietenă foarte apropiată a ducesei, Lady Hornsby, despre care se spune că este o femeie cu o reputaţie ireproşabilă.

Fără îndoială, unul dintre motivele pentru care văduva s-a grăbit să o arunce pe fiica sa în cursa pentru căsătorie precum lansezi un cal în goana după premii la un derby este vârsta ridicată, de 30 de ani, a acesteia. Dar zvonurile spun că Lady Gwyn este foarte atractivă şi totodată, din

câte am auzit, la fel de spirituală precum fratele ei geamăn, ducele de Thornstock. Aşa că puţini gentlemeni vor da atenţie vârstei când un asemenea premiu e pus în joc.

Şi, ca lucrurile să fie şi mai entuziasmante, fratele vitreg al lui Lady Gwyn, ducele de Greycourt, îşi va prezenta noua soţie în acest sezon. Toată lumea s-a tot întrebat ce fel de femeie ar alege să se căsătorească cu un bărbat atât de arogant precum ducele. De asemenea, anticipăm cu interes prezenţa stilată a fratelui geamăn al lui Lady Gwyn. Sălile de bal ale Londrei pur şi simplu vor fi pline cu membri ai familiei ducesei, inclusiv doi burlaci eligibili, dacă îl punem la socoteală şi pe cel mai proaspăt duce de Armitage, Sheridan Wolfe. Tinerele domnişoare vor fi norocoase dacă vor putea să pună mâna pe unul din ei. Se anunţă un sezon foarte interesant.

Capitolul 1

Aprilie 1809, Armitage Hall, Lincolnshire

Lady Gwyn Drake se plimba pe podul cu plante ornamentale de peste râu precum o tigroaică în cuşcă. Ce însemna când un şantajist întârzia? Cu siguranţă, nu era un semn bun pentru negocierile pe care spera să le iniţieze.

Poate că ea greşise locul de întâlnire.

Scoase din buzunar biletul de la şantajist şi îl citi din nou:

Pentru Lady Gwyn

Adu-mi 50 de guinee mâine la ora 16, pe podul care traversează râul de pe domeniul Armitage, dacă vrei să păstrez tăcerea. Altfel, voi da în vileag secrete despre mine şi despre tine care îţi vor ruina bunul renume. Ştii că pot face asta.

Căpitanul L. Malet

Deci nu se afla în locul greşit. Acesta era singurul pod peste râu de pe domeniu. Oare Malet îşi dăduse seama că locuinţa aflată la doi paşi era ocupată de arătosul supraveghetor al domeniului de vânătoare, maiorul Joshua Wolfe? Sau pur şi simplu nu-i păsa?

Se încruntă. Îl văzuse ultima dată pe L. Malet în urmă cu zece ani, când acesta era doar un cadet în armată, iar ea avea numai 20 de ani. Dar, dacă el se aştepta să descopere aceeaşi fată prostuţă cu ochi mari, se înşela amarnic.

Mototoli biletul şi îl aruncă în râu. Apoi îşi strecură mâna în manşon şi atinse pistolul pe care îl luase din dulapul fratelui ei geamăn, Thorn, cunoscut drept ducele de Thornstock. Deşi pistolul nu era încărcat – ea nu avea nicio idee cum să tragă cu arma şi cu atât mai puţin să o încarce –, senzaţia atingerii patului din fildeş sculptat al pistolului o făcea să se simtă în siguranţă. Avea să arate destul de impresionant încât să sperie un laş precum Lionel Malet.

Auzi scârţâitul roţilor pe pavaj, moment în care îl văzu coborând din faeton. Probabil se îndatorase pentru acel faeton. Deşi nu ai fi spus după felul în care cobora spre pod de pe deal, relaxat ca şi cum nu ar fi avut nicio grijă.

Era greu de crezut că ea riscase totul, în urmă cu câţiva ani, pentru o pereche de ochi albaştri, un zâmbet infatuat şi un cap cu bucle negre ca pana corbului. Atunci, în uniforma lui simplă de cadet, Lionel păruse extrem de atrăgător pentru o tânără care îşi petrecea viaţa înconjurată de prietenii în vârstă ai tatălui ei vitreg, de un frate geamăn şi de fraţi vitregi care o tachinau mereu.

În acea zi însă, deşi era îmbrăcat ca un adevărat gentleman, nu avea nicio şansă să o impresioneze. De ce nu reuşise să-i vadă adevăratul caracter, şarmant şi alunecos, care se folosise de naivitatea unei femei pentru a se strecura în viaţa ei cu unicul scop de a-i distruge reputaţia şi de a-i otrăvi viitorul? Dacă şi-ar fi dat seama atunci…

Dar nu mai conta. Între timp, îi ghicise adevăratul caracter. În vreme ce el se apropia extrem de sigur pe sine, ea scoase pistolul lui Thorn şi îl îndreptă spre el.

— Te-ai apropiat îndeajuns, domnule!

Fu şocată când îl auzi izbucnind în râs.

— Vrei să mă împuşti, nu-i aşa?

— Dacă va fi nevoie…

— Dar nu e nevoie.

El îşi înălţă capul cu o eleganţă studiată.

— Trebuie doar să-mi plăteşti preţul cerut. 50 de guinee. E o sumă rezonabilă în schimbul tăcerii mele, nu crezi?

Mâinile ei tremurau. Spera ca el să nu observe.

— Am fost surprinsă că ai cerut atât de puţin, având în vedere cât ai fi obţinut dacă te căsătoreai cu mine.

— Mai eşti interesată să te căsătoreşti cu mine?

Când văzu cu câtă mânie îl privea, Lionel ridică din umeri.

— Mda, bănuiam eu. Ce păcat! Am fi putut beneficia amândoi de pe urma căsătoriei.

— Sunt sigură că pe tine te-ar fi ajutat financiar, dar cum aş fi putut beneficia *eu* de pe urma unei asemenea căsătorii?

El îşi alunecă privirea insolentă asupra ei.

— Nu mai eşti nici pe departe proaspătă precum erai la 20 de ani. Nu mai e mult până când vei fi considerată o fată bătrână de care niciun bărbat nu va fi interesat să o ia de soţie.

— Perfect. Îmi convine de minune.

Ciudat, dar chiar era adevărat.

— Mă tem că m-ai făcut să fiu scârbită de bărbaţi.

Şi acel lucru era adevărat. Într-o oarecare măsură.

— Şi nu mai sunt o tânără inocentă care să cadă victimă uneltirilor tale.

— Atunci de ce ai nevoie de un pistol?

— Fratele meu s-a temut că ai putea să mă răpeşti, aşa cum ai făcut cu Kitty Nickman, înainte de Crăciun, exact în acest loc.

Lionel se înfurie când ea îi aminti de eşecul acelui plan.

— M-am gândit la asta. Dar îl cunosc pe Thornstock. Dacă te răpesc, vom sfârşi săraci amândoi, pentru că ţi-ar tăia toate veniturile. Aşa cum m-a ameninţat în urmă cu mulţi ani.

Amintirea acelei trădări i se cuibări în piept precum un sloi de gheaţă. O înfuria că el încă avea puterea s-o rănească.

— Fratele meu n-a făcut decât să încerce să mă protejeze, aşa cum ar fi procedat orice frate.

Şi totuşi era impresionată că fratele ei geamăn fusese capabil să-i citească atât de bine caracterul lui Lionel, în vreme ce ea fusese oarbă.

— Şi, având în vedere încercarea ta de acum de a mă şantaja, a procedat foarte înţelept.

— Asta nu e o încercare, spuse bărbatul şi făcu un pas înainte. Am fost cât se poate de serios în privinţa banilor pe care trebuie să mi-i dai.

Bărbatul mai făcu un pas înainte.

Ea îl luă în bătaia pistolului.

— Nu am banii.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Atunci presupun că le voi spune tuturor despre noi, începând cu fratele tău.

O senzaţie de teamă şi nelinişte o străbătu la gândul că Thorn – sau oricine altcineva – ar fi putut afla adevărul.

— Promit că fac rost de bani odată ce familia mea ajunge în Londra pentru sezonul de baluri. Mai sunt doar câteva zile. Sunt sigură că ai putea să aştepţi *măcar* atât.

— Ah, şi de ce aş aştepta?

— Pentru că, dacă îi cer lui Thorn 50 de guinee când suntem în oraş, nu va pune întrebări, având în vedere uşurinţa cu care i-aş putea cheltui pe haine şi pe bijuterii. Dar aici, la ţară, suma ar ridica suspiciuni, aşa că mă va întreba de ce am nevoie de bani. Nu ştiu ce minciună plauzibilă aş putea să găsesc. Iar dacă îi răspund sincer, te va omorî.

Lionel începu să râdă.

— Adică nu i-ai spus până acum fratelui tău ce s-a întâmplat între noi doi?

— Bineînţeles că nu. Şi ştiu că nici tu nu i-ai spus. Pentru că nu ai mai fi aici, încercând să mă şantajezi, dacă ai fi făcut-o. Thorn te-ar fi omorât cu mulţi ani în urmă.

— E adevărat. Amuzamentul dispăru de pe faţa lui chipeşă, lăsând loc doar unei străluciri reci în privire. *Acela* era Lionel Malet pe care ea îl ştia şi îl ura. Din fericire, continuă el, sunt mult mai bine pregătit acum să mă lupt cu fratele tău. Doar nu m-am antrenat degeaba ca soldat. Iar Thornstock s-a mai înmuiat odată cu înaintarea în vârstă.

— Se vede că nu ai prea avut de-a face cu el în ultimul timp dacă într-adevăr crezi aşa ceva.

— În orice caz, spuse el, ignorându-i comentariul, nu am nici cea mai mică intenţie să aştept banii. Dacă nu poţi să mă plăteşti astăzi, o să-mi iau plata sub altă formă.

Trecu podul şi, chiar dacă Gwyn se dădu înapoi, o ajunse înainte ca ea să se îndepărteze prea mult. Dar numai când el îi smulse pistolul îşi dădu seama că nu persoana ei îl interesa.

— Nu poţi să-l iei! ţipă ea, simţind cum o lasă puterile. E al lui Thorn. Nu e al meu, nu ţi-l pot da!

Arma era cea mai recentă achiziţie a lui Thorn, care era foarte încântat de pistol. Fratele ei n-ar fi iertat-o niciodată dacă ea ar fi permis cuiva să-i ia pistolul.

— Nu-mi pasă.

Lionel examină pistolul şi pufni când văzu că nu era încărcat.

— Voi lua ceva bani pe ăsta în Londra până când îmi aduci restul sumei. Îşi îndesă pistolul în buzunarul hainei. Oh, şi preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru tăcerea mea tocmai a crescut la 100 de guinee.

Când se întoarse să plece, ea îl apucă de braţ, încercând să-l împiedice să scape cu pistolul lui Thorn.

— Voi face rost de banii ăia afurisiţi, dar nu poţi lua pistolul!

Reuşi să se lupte cu el până când scoase pe jumătate

pistolul din haină, când el o apucă de braţe şi o scutură.

— Voi lua de la tine orice am chef, poţi fi sigură de asta! Aşa că dacă vrei să-ţi păstrez secretele…

O împuşcătură şuieră pe deasupra locului în care stăteau. Şocaţi, şi ea, şi Lionel se uitară în direcţia din care venise, spre dealul din spatele ei, unde se afla una dintre casele de pe domeniu.

Cel care locuia acolo, maiorul Wolfe, îşi reîncărcă arma, apoi ţinti spre pieptul lui Lionel. Gwyn nu fusese niciodată atât de încântată să-l vadă pe morocănosul Wolfe, un fost soldat.

— Îndepărtează-te de Excelenţa Sa! strigă maiorul Wolfe în timp ce se îndrepta spre pod.

Ţinea arma îndreptată spre Lionel în timp ce înainta pe terenul mâlos de lângă râu cu ajutorul unui baston.

Lionel rânji la el.

— Sau ce? Un simplu supraveghetor va îndrăzni să-l împuşte pe fiul unui viconte?

Gwyn se încruntă.

— Cum ai ştiut că e supraveghetor? Ah, da…

Uitase că, în preajma Crăciunului, maiorul Wolfe îl împiedicase pe nemernicul Lionel să-şi ducă la capăt planul de a răpi o femeie. Nu că ar mai fi contat.

— Maiorul este nepotul unui duce şi e un trăgător de elită. Nu numai că ar îndrăzni să te împuşte, dar cu siguranţă te-ar nimeri.

Maiorul Wolfe o măsură cu privirea. Părea surprins de remarca ei, deşi nu-şi putea explica de ce. Flirtase de prea multe ori cu maiorul ca părerea ei despre el să fi fost destul de clară. Totuşi, se oprise din flirt după ce se alesese doar cu răspunsuri morocănoase din partea lui. Nu avea de gând să mai lase vreun bărbat să-şi bată joc de ea. Îl lăsase pe Lionel să facă asta, iar rezultatul fusese dezastruos.

Maiorul îndreptă pistolul spre Lionel.

— Stai pe teritoriul *meu,* încercând să ataci un membru al familiei pentru care *eu* lucrez. Aşa că ai face bine să o eliberezi pe această doamnă sau jur că vei regreta amarnic! Niciun magistrat din regiunea asta nu mă

va condamna pentru că am împuşcat un om înarmat aflat pe teritoriul meu.

— Nu sunt înarmat, începu Lionel.

Când maiorul Wolfe făcu un semn spre buzunarul hainei lui Lionel, din care atârna patul de fildeş al armei lui Thorn, Lionel păli.

— Pistolul nu e încărcat, replică el, dar măcar avu bunul-simţ să o elibereze pe Gwyn.

— Ca să nu mai spun că nu îţi aparţine, comentă ea. Întâlni privirea întrebătoare a maiorului Wolfe. E al lui Thorn, iar domnul Malet mi l-a luat.

Maiorul Wolfe ridică o sprânceană.

— Şi ce aveaţi dumneavoastră de gând să faceţi cu un pistol neîncărcat?

— Nu contează. Ceea ce încerc să spun e că îl vreau înapoi.

— Ah, gesticulă maiorul Wolfe cu arma spre Lionel. Ai auzit ce spune Excelenţa Sa. Dă-i pistolul!

Ochii lui Lionel se îngustară, iar Gwyn simţi cum îi bubuia inima. Dacă el îi spune maiorului Wolfe secretul lor? Era exact genul de lucru pe care Lionel l-ar fi făcut ca să se răzbune. Iar ea avea să moară de ruşine, ceea ce spunea multe, pentru că rar îi fusese ruşine în ultimul timp.

Se apropie de Lionel.

— Dă-mi pistolul, spuse ea. Apoi adăugă în şoaptă: îţi promit că fac rost de bani când ajung la Londra. Dar nu o fac dacă îi pomeneşti *lui* ceva despre secretele din trecutul nostru.

Lionel îşi tot muta privirea de la arma maiorului Wolfe la faţa ei pământie.

— Aştept să-ţi ţii promisiunea, murmură el.

Îi înapoie pistolul lui Thorn, se dădu înapoi spre capătul podului şi apoi o luă pe cărarea ce ducea spre locul unde îşi lăsase faetonul.

Din fericire, maiorul Wolfe nu o întrebă ce vorbise cu Lionel, deşi urmărise cu atenţie schimbul lor de replici. Era destul de sigură că nu avea cum să-i fi auzit din cauza vuietului râului învolburat, dar tot tremura la gândul că

fusese cât pe ce ca maiorul să-i afle secretele.

Şi avea să tremure atât timp cât Lionel insista cu şantajul lui.

— Mi-aş fi dorit să-l fi omorât, mormăi ea în timp ce maiorul se apropia, urmărind însă cu atenţie retragerea lui Lionel.

După ce Lionel se urcă în faeton şi se îndepărtă, atitudinea maiorului se mai relaxă. Îşi îndesă pistolul mare şi ciudat în buzunarul generos al hainei jerpelite pe care o purta mereu când lucra pe domeniu.

— Vă voi însoţi înapoi la reşedinţă. Când ea încercă să deschidă gura pentru a protesta, el o opri: Doar ca să fiu sigur că Malet nu stă la pândă prin apropiere, aşteptând să vă atace din nou.

Oh, în acea privinţă avea cu siguranţă dreptate!

— Îţi mulţumesc că mi-ai sărit în ajutor.

Taciturn ca de obicei, el încuviinţă din cap, apoi o invită cu un gest să o ia înaintea lui. Trecură podul şi urcară dealul în linişte, ea privindu-l din când în când pe furiş. Dumnezeule, ce chipeş era! Nu avea nimic modern cu părul lui lung şi negru, prins simplu cu un şnur din piele, dar tot era extrem de chipeş!

Unii ar fi putut spune că maxilarul lui era prea pronunţat, iar buzele lui prea subţiri pentru a fi considerate atractive, ceea ce putea fi adevărat. Ea însă găsea această combinaţie foarte atractivă. Însă ochii lui de culoarea alunei îl făceau să arate altfel decât oricare alt bărbat pe care îl întâlnise vreodată, chiar şi faţă de Heywood, care avea tot ochi căprui. Însă ochii maiorului erau de culoarea mierii închise la culoare, de un auriu atât de neobişnuit, încât s-ar fi uitat în ei cât era ziua de lungă.

Asta nu însemna că ar fi avut prea multe oportunităţi să facă aşa ceva. Când Bea, sora lui, locuia la moşie, Gwyn îl vedea destul de des, dar de când aceasta se căsătorise, maiorul părea hotărât să nu se asocieze cu niciunul dintre cei care trăiau la Armitage Hall.

Asta nu le împiedica pe servitoare să vorbească despre el: cum arăta, ce spunea, ce făcea. Una chiar

spusese că s-ar fi căsătorit cu el într-o clipită, chiar dacă şchiopăta. Şi totuşi, el părea să nu aibă habar despre efectul pe care îl avea asupra femeilor, pentru că altfel s-ar fi căsătorit până atunci. Potrivit surorii lui, maiorul împlinise deja 31 de ani.

— Ce voia Malet? întrebă Wolfe în cele din urmă.

Era fericită că avea pregătit un răspuns plauzibil pentru acea întrebare.

— Să plec cu el. De aceea l-am ameninţat cu pistolul.

Maiorul îi cercetă chipul.

— De când umblaţi cu un pistol la dumneavoastră pe domeniul Armitage?

— De când domnul Malet i-a spus lui Heywood că are de gând să mă răpească pentru a se răzbuna pentru ceva ce Heywood şi prietenii lui i-au făcut în străinătate, explică ea.

— Malet a lansat acea ameninţare în urmă cu patru luni, punctă maiorul Wolfe. E ciudat că a aşteptat până acum pentru a-şi pune planul în practică.

— Probabil a aşteptat să lăsăm garda jos, replică ea sec. Sau poate că a fost ocupat să curteze vreo moştenitoare bogată şi nu i-au ieşit socotelile ticăloase, aşa că s-a întors la vechile apucături.

— Şi cum se face că vă plimbaţi pe domeniu cu pistolul descărcat al fratelui dumneavoastră exact când a venit Malet să încerce să vă răpească?

Ea ştia că maiorul Wolfe nu era un naiv care să creadă o *asemenea* explicaţie. Apoi îi veni altă idee.

— Thorn a auzit că domnul Malet se învârtea prin Sanforth, aşa că mi-a spus să fiu cu ochii în patru.

— Fratele dumneavoastră se află la Armitage Hall?

— Da, şi mi-a dat pistolul lui, pentru protecţie.

— V-a dat un pistol scump, neîncărcat… Şi nu v-a învăţat cum să-l încărcaţi ori să trageţi cu el? Pare un gest cam nechibzuit din partea lui.

— Ai fi uimit să afli, murmură ea.

Îşi forţase norocul, având în vedere cine era maiorul şi faptul că avea pregătire militară. Era limpede că nu se

îndrepta în direcţia bună.

— În plus, părea că dumneavoastră şi Malet vă cunoaşteţi, şi încă destul de bine ca să schimbaţi confidenţe.

— Confidenţe? Nu fi caraghios! Ce ai văzut nu are nicio legătură cu ceea ce insinuezi.

— Hm, dacă aşa spuneţi…

Maiorul Wolfe se mişca surprinzător de rapid pe cărarea din pădure, având în vedere că şchiopăta.

— De ce se află fratele dumneavoastră aici? Nu are propriul domeniu de condus?

— Bineînţeles că are, dar a decis să ne însoţească pe mine şi pe mama la Londra pentru sezonul de baluri. Ştii, voi fi prezentată la curte şi-mi voi face debutul în societate.

— Sunt foarte conştient de asta, spuse el încordat.

Ce voia să spună cu acel comentariu?

Oh, probabil se gândea la sora lui, Bea, şi la faptul că şi aceasta avea să fie prezentată la curte, dar din noua ei postură de soţie a lui Grey, ducesă de Greycourt.

— Din fericire, incidentul de astăzi o să-i amintească lui Thornstock cât e de important să vă ţină sub observaţie pretendenţii.

Declaraţia lui era tipic masculină şi arogantă, maiorul părând pregătit să o tragă de urechi. Însă ea îşi dădu seama că tocmai se ivise o problemă mult mai gravă.

— Sper că nu ai de gând să-i spui lui Thorn ce s-a întâmplat!

Maiorul Wolfe ridică o sprânceană.

— Bineînţeles că asta intenţionez să fac. Trebuie să ştie, astfel încât să se pregătească pentru a vă însoţi peste tot.

Ea se puse în faţa lui, pentru a-i bloca drumul.

— Dar nu poţi să faci asta! Nu vreau ca Thorn să-şi bage nasul în problemele mele personale. Mi-a ajuns cât am stat cu el în Berlin.

În întunericul pădurii, ochii maiorului aveau culoarea şi duritatea lemnului de stejar.

— Chiar vă aşteptaţi să păstrez tăcerea în privinţa

acestui incident?

— De ce nu? Chiar nu e problema dumitale. Sunt o femeie în toată firea. Mă descurc în lumea bună cu persoane de teapa lui Malet, mai ales că nu voi fi niciodată singură.

— *Niciodată?* Nici măcar în casa din oraş a familiei? Sau când veţi ieşi pe balcon la un bal, ca să luaţi puţin aer? Sau…

— Voi fi atentă peste tot, te asigur. Şi nu există prea multe situaţii în care Malet ar putea să-şi pună în aplicare planul de a mă răpi fără să atragă atenţia asupra lui.

Şi aveau să fie chiar foarte puţine situaţii în care l-ar fi putut întâlni pe Malet dacă maiorul decidea să-i spună lui Thorn, iar acesta începea să o ţină sub permanentă supraveghere. Ar fi însemnat ca ea să nu se mai poată întâlni niciodată cu Lionel în privat pentru a-i da banii.

Iar ea nu putea să-i spună lui *Thorn* despre şantaj. Pentru că fratele ei l-ar fi omorât imediat şi ar fi sfârşit într-o temniţă. Sau l-ar fi provocat pe Lionel la duel şi, din nou, Thorn ar fi sfârşit la închisoare.

— Te rog, maior Wolfe, chiar nu trebuie să-i spui fratelui meu…

— Fratele dumneavoastră poate că ţine cont de rugăminţile dumneavoastră, Lady Gwyn, dar eu ştiu cum trebuie procedat. Fie îi spuneţi personal, în prezenţa mea, fie îi spun eu. Într-un fel sau altul, va afla ce a încercat Malet să facă. Şi cu asta am încheiat discuţia.

Dumnezeule, parcă era un câine care găsise un os! Iar din cauza lui, şansa ei de a-i plăti lui Lionel şi de a pune capăt acelei nebunii devenise de zece ori mai dificilă.

Capitolul 2

Lui Joshua nu-i venea să creadă că purta acea discuţie cu Lady Gwyn. Nici măcar sora lui nu ar fi fost atât de nesăbuită încât să încerce să ascundă o asemenea situaţie

periculoasă.

„Dar s-a asigurat că nu afli despre pericolele ce o pândeau. A făcut exact acelaşi lucru înainte de a se căsători cu Greycourt. Poate că Lady Gwyn şi Beatrice au mai multe în comun decât crezi”.

Nu conta. Nu avea de gând să păstreze secrete pentru Lady Gwyn. Şi, după cum reacţionase ea la întrebările lui, putea să-şi dea seama că sigur avea secrete. Recunoştea cu uşurinţă indignarea falsă a unei persoane.

Iar faptul că ea insista să nu-şi implice fratele făcea ca totul să fie şi mai dubios. Probabil era ceva legat de apariţia lui Malet pe domeniu în acea zi. Aşa că ar fi fost deosebit de imprudent să nu-i menţioneze lui Thorn incidentul. Dacă Malet ajungea să-i facă rău pentru că Joshua nu-l informase pe fratele ei în privinţa pericolului?

Nu, nu avea de gând să rişte. Imaginea lui Malet bruscând-o aproape că îi făcuse inima să se oprească. Nu pentru că îi păsa de ea. Ar fi fost absurd să simtă mai mult decât o îngrijorare dezinteresată pentru sora bogată a unui duce. Deşi, potrivit surorii lui, Lady Gwyn avea 30 de ani, ea nu părea mai în vârstă decât Beatrice. Odată ajunsă în Londra, pretendenţii aveau să se bată pentru mâna ei. Iar el ar fi făcut bine să-şi amintească acest lucru înainte de a se lăsa să alunece spre ceva nesăbuit, cum ar fi fost să o dorească.

Se uită la ea şi observă că faţa ei devenise palidă de-a binelea – o adevărată performanţă pentru o femeie cu o piele albă ca de alabastru. Probabil se dăduse cu vreo loţiune cosmetică, una dintre acelea pe care le încercase şi Beatrice, sora lui. Dar numai Dumnezeu ştia cu ce se dădea Lady Gwyn ca să aibă buzele acelea de culoarea piersicii pârguite şi ochii aceia de un verde provocator. Verde smarald, i-ar fi spus el, având în vedere faptul că străluceau exact precum piatra preţioasă.

La naiba, ce poetic devenise când se gândea la ea! Ar fi trebuit să fie mai atent. Poate că era nepotul unui duce, dar tatăl lui fusese cel mai tânăr dintre cei trei fii ai ducelui şi, în plus, un pierde-vară. Aşa că Joshua fusese chiar de la

naştere nepotrivit pentru răsfăţata şi, da, frumoasa fiică a unui duce bogat. Cu atât mai mult cu cât între timp se alesese cu o rană la picior, din cauza căreia fusese trecut în rezervă cu o jumătate de soldă, lucru ce îl împiedica să-şi urmeze ambiţiile legate de Marina Regală.

În plus, dacă nu putea să-şi servească ţara, prefera să se ţină cât putea de departe de aşa-numita lume bună şi de intrigile ei frivole.

— Brusc, aţi devenit foarte tăcută, spuse el, în mod inexplicabil deranjat de acest lucru.

Ea pufni.

— Nu văd de ce aş mai vorbi când e clar că refuzi să mă asculţi.

— Ascult. Dar asta nu înseamnă că sunt de acord. Asta v-a enervat – eu v-am refuzat, în vreme ce alt gentleman ar fi fost gata să vă facă pe plac.

Ea se opri ca să-l privească în ochi.

— Thorn nu-mi face pe plac. Şi nici fraţii mei vitregi nu o fac.

— Ah, cuvântul care contează în cazul de faţă este *fraţi.* Fraţii unei femei ştiu întotdeauna să o citească mai bine decât oricare alt gentleman.

— Serios? N-ai crezut că sora dumitale poate ajunge ducesă. Şi te-ai înşelat. Când el se încruntă din cauza adevărului pe care i-l spusese, ea continuă: Şi, în caz că nu ţi-ai dat seama deja, domnul Malet nu picase sub vraja mea acolo, pe pod.

— Ba mi-am dat seama. De aceea ar trebui să fiţi mai prudentă în ceea ce-l priveşte, ca să nu vă treziţi băgată într-o trăsură şi dusă în Gretna Green[1].

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Deci care e adevărul, maior Wolfe? Sunt o răsfăţată, iar toţi bărbaţii îmi cad la picioare sau mă aflu în pericol pentru că, de fapt, bărbaţii nu-mi cad la picioare?

La naiba cu femeia aceea care îi scotea în evidenţă

---

1 Localitate din Scoţia, unde se încheiau căsătorii fără acordul părinţilor, doar cu doi martori, fiind oficiate de fierari, numiţi preoţi cu nicovală, (n.red.)

lipsa logicii! Îi răstălmăcise cuvintele şi îl pusese în imposibilitatea de a veni cu un argument logic în acea discuţie.

Dar nu voia să analizeze prea profund acea situaţie.

Apoi ea adăugă:

— Nu m-ai văzut decât în compania fraţilor mei şi a domnului Malet. Aşa că nu ştii cum mă comport în faţa altor bărbaţi. Şi totuşi, ai senzaţia că îmi cunoşti caracterul. Îşi îndreptă umerii şi începu din nou să meargă, nu înainte de a adăuga: Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Şocat, el clătină din cap. Femeia avea abilitatea de a-şi folosi limba precum un cuţit pe care-l implânta într-un bărbat până la plăsele când nu i se făcea pe plac. Dar el nu avea de gând să muşte momeala.

Când văzu că maiorul tot nu răspunde, ea pufni:

— Nu am înţeles niciodată de ce Bea era mereu nervoasă din cauza dumitale. Dar *acum* înţeleg foarte clar.

Remarca legată de sora lui îl înţepă mai rău decât orice altceva.

— Dacă tot e vorba despre oameni care îşi dau cu părerea despre alţi oameni fără să-i cunoască, atunci ar trebui să-mi cunoaşteţi îndeajuns de bine sora încât să ştiţi că nu îi place să fie numită Bea.

Tăcerea profundă adusă de cuvintele lui fu atât de apăsătoare, încât el sfârşi prin a arunca o privire spre Lady Gwyn. Apoi îşi dori să nu o fi făcut. Ea avea o expresie atât de jenată, încât el îşi dori să retragă ceea ce spusese.

— E adevărat? întrebă ea pe un ton ofensat. Sau ai spus-o ca să mă enervezi?

Joshua se gândi să mintă doar ca să-i poate şterge acea expresie de pe chip.

— Iertaţi-mă, Lady Gwyn. Beatrice mi-ar lua gâtul dacă ar afla că v-am zis.

— Dar de ce nu ne-a spus chiar *ea?* Gwyn se încruntă. Mama i-a spus aşa de la bun început pentru că aşa o numea unchiul Armie în scrisori.

Joshua ştia foarte bine de ce. Unchiul lor, fostul deţinător al titlului de duce de Armitage, făcuse tot posibilul

să o umilească în toate chipurile, inclusiv dându-i un nume de alint pe care ea îl detesta. Era modul lui pervers de a încerca să o forţeze să facă tot ce îşi dorea el. Din fericire, nemernicul murise înainte să apuce să-şi pună planurile mârşave în aplicare.

— Totuşi, ar fi trebuit să o întrebăm cum doreşte să fie strigată. Am greşit pentru că nu am făcut asta. Culoarea din obrajii lui Gwyn se mai estompă. Asta explică de ce Grey îi spune mereu Beatrice. Am crezut că e modul lui obişnuit de a se adresa, rece şi formal, precum un duce. Dar probabil ea i-a spus cum preferă. Nu-mi pot imagina de ce nu ne-a zis şi nouă.

El oftă.

— Încerca să se integreze. Voia să fie plăcută de dumneavoastră şi de restul familiei. Şi nu putea să strice totul informându-vă pe toţi – şi mai ales pe mătuşa noastră – că nu îi plăcea varianta aceea a numelui ei.

— Ei bine – spuse ea cu o voce blândă -, atunci o să-i cer scuze imediat ce ajungem la Londra, peste două zile. Ştiu că Bea… Beatrice nu e ruda mea de sânge, dar o consider parte din familie. Şi vreau să o fac să se simtă bine-venită în grupul nostru pestriţ.

Joshua se simţea îngrozitor pentru că adusese acel subiect în discuţie. Mai ales că el chiar o plăcea pe mătuşa lor şi ştia că aceasta nu intenţionase niciodată să ofenseze pe cineva.

Mătuşa lui Beatrice şi a lui Joshua era Lydia, mama lui Lady Gwyn, care intrase în familia Wolfe după ce tatăl lui Gwyn murise. Lydia se căsătorise cu unchiul Maurice, care aproape imediat acceptase o poziţie în diplomaţie, undeva în Prusia, şi apoi chiar ajunsese ambasador.

Tocmai de aceea Joshua şi Beatrice îi întâlniseră doar cu puţin timp în urmă pe cei doi copii – Gwyn şi Thorn – ai mătuşii Lydia. Se întorseseră la moşie doar după ce unchiul Armie murise şi îl lăsase pe unchiul Maurice moştenitor.

Apoi murise şi unchiul Maurice, iar vărul lor, Sheridan, devenise noul duce de Armitage. Fratele lui mai tânăr, Heywood, avea să moştenească titlul în caz că Sheridan nu

se căsătorea şi nu făcea un copil care să-l moştenească.

Fiind fiul celui mai tânăr dintre fraţii Wolfe, Joshua ar fi putut să moştenească titlul nobiliar numai dacă Sheridan şi Heywood mureau înainte să aibă un fiu pe care să-l lase moştenitor. Şi cum amândoi erau tineri şi sănătoşi, acest lucru era foarte puţin probabil să se întâmple.

Asta nu însemna că îi păsa de titlul nobiliar. Îl văzuse pe Sheridan cum se chinuia să scoată moşia din datorii, iar Joshua nu-şi dorea aşa ceva. Tot ce voia era să scape de statutul de invalid şi să se poată întoarce în Marina Regală. Din nefericire, starea în care se afla piciorul lui făcea acest lucru puţin probabil, mai ales că secretarul de stat pentru război şi colonii nici măcar nu-i răspundea la scrisori.

Deodată, îşi dădu seama că Lady Gwyn îi vorbea.

— Hm? întrebă el.

— Am ajuns.

El se uită în sus la impozanta Armitage Hall şi oftă.

— Aşa e.

Venise timpul să aibă o conversaţie incomodă cu fratele ei, ducele de Thornstock, pe care îl cunoştea prea puţin.

Intrară în hol, iar un servitor îi anunţă că ducele se afla în camera de scris. Joshua nu-şi putea imagina ce putea face Thornstock în încăperea aceea înghesuită, în care erau numai o masă de scris şi un raft cu almanahuri vechi. Cumva, Joshua se îndoia că bărbatul scria sau citea. Thornstock nu părea genul care să facă asta.

Se dovedi că ducele descoperise coniacul excelent care era păstrat în acea cameră. De asemenea, scria cu intensitate, dar, după numărul mare de hârtii mototolite care se aflau pe podea, nu părea să fie foarte mulţumit de rezultat.

— Nu-mi spune că scrii o piesă intitulată după numele tău, Marlowe, spuse Lady Gwyn. Mama ar fi atât de mândră!

Fu prima dată când Joshua auzi numele de botez al lui Thornstock, care, presupunea el, fusese ales în cinstea dramaturgului Christopher Marlowe. Şi care se întâmpla să

fie unul dintre preferaţii lui Joshua.

Thornstock îşi înălţă privirea şi se încruntă la sora lui geamănă.

— Ducii nu scriu piese de teatru, îţi aminteşti? Dar scriu un număr al naibii de mare de scrisori.

Lui Joshua nu îi scăpă faptul că ducele strecură într-unul din sertarele mesei documentul la care lucrase.

Zâmbind ironic către fratele ei, Lady Gwyn făcu un semn spre hârtiile mototolite de pe podea.

— Trebuie să fi fost o scrisoare extrem de importantă dacă ai avut nevoie de atât de multe ciorne.

Era limpede că Lady Gwyn îl şicana pe Thornstock, ca de obicei. Cei doi aveau o relaţie conflictuală, probabil asemănătoare cu cea pe care o avuseseră Joshua şi Beatrice înainte ca ea să se căsătorească. Numai că certurile dintre el şi Beatrice erau alimentate de disperarea situaţiei în care se aflau, pe când Lady Gwyn şi fratele ei erau bogaţi. Oare ce provoca acea râcă dintre ei?

Nu, nu-i păsa. Nu era problema lui. Lady Gwyn nu era problema lui.

Thornstock se ridică şi îl salută pe Joshua încuviinţând din cap.

— Deci ce îi face pe supraveghetorul domeniului de vânătoare al lui Sheridan şi pe sora mea preferată să mă onoreze cu prezenţa?

— Preferată? Mai ai vreo soră despre care nu ştiu? întrebă cu viclenie Lady Gwyn.

— Sper că nu. Abia fac faţă cu una.

Joshua îi văzuse de multe ori pe gemeni ciondănindu-se cu orele. Dar în acea zi nu avea răbdarea necesară să-i asculte.

— Scuze pentru deranj, Excelenţă, dar tocmai ne-am întâlnit cu Lionel Malet pe moşie.

— *Poftim?!*

Thornstock se repezi spre mica fereastră a camerei pentru a privi afară.

— Unde? Acum cât timp?

Lady Gwyn se aplecă spre Joshua şi îi şopti:

— Ai fi putut să-i dai vestea cu mai multă delicateţe.

— Spre deosebire de dumneavoastră, eu nu am toată ziua la dispoziţie.

Se postă în faţa ducelui.

— Malet a acostat-o pe sora dumneavoastră pe podul de lângă reşedinţa secundară. Din fericire, l-am văzut şi l-am ameninţat cu pistolul înainte să poată face ceva. M-am asigurat că a părăsit domeniul, dar nu pot garanta că nu se întoarce.

— Nici n-ar conta dacă s-ar întoarce, pufni Lady Gwyn. Vom fi deja în Londra.

— Un motiv în plus să fie supravegheat îndeaproape, spuse Joshua.

Femeia era mai încăpăţânată decât un ogar pe care tocmai îl pusese să urmărească un iepure.

Încruntat, Thornstock se întoarse la masa de scris.

— Malet era înarmat?

— Nu, din câte am văzut, răspunse Joshua. Dar a încercat să-i fure lui Lady Gwyn pistolul pe care i l-aţi dat ca să se apere.

Thornstock o fulgeră cu privirea pe Lady Gwyn. Un muşchi i se zbătea în maxilar. Joshua nu mai avea nevoie de altă dovadă ca să-şi dea seama că femeia minţise în privinţa modului în care ajunsese în posesia pistolului fratelui ei.

— Te-ai gândit să *încarci* pistolul pe care ţi l-am *dat,* Gwyn? întrebă ducele, subliniind sarcastic cuvântul „dat”.

Era o oarecare sfidare în modul în care ea se uita la fratele ei.

— Bineînţeles că nu. Ca să-l încarc, ar fi trebuit să ştiu cum să-l folosesc, dar tu nu te-ai deranjat să mă înveţi.

Joshua era de-a dreptul impresionat de abilitatea cu care ea reuşise să întoarcă situaţia, ajungând să dea vina pe fratele ei pentru incidentul periculos în care ea însăşi se băgase. Slavă Domnului că Beatrice nu căpătase asemenea talente!

— Corect, spuse Thornstock sec. În acest caz, ar trebui să-mi returnezi pistolul, având în vedere că nu e

înţelept ca o persoană să fluture arme pe care nu ştie să le folosească.

— Exact asta i-am spus şi eu, comentă Joshua.

Thornstock îi zâmbi.

— Văd că începi să te obişnuieşti cu ideea că sora mea rar ascultă ce i se spune.

— Ascultă… începu Lady Gwyn.

— Ca să nu mai menţionez – continuă Thornstock, ignorând-o – că pistolul acela valorează o avere.

— Atunci presupun că am făcut bine că nu l-am lăsat pe Malet să-l fure, spuse Joshua.

— Într-adevăr.

Thornstock aruncă o privire enigmatică spre sora lui.

— Gwyn, te rog să mi-l înapoiezi.

Lady Gwyn zâmbi.

— Nu ar fi mai bine dacă m-ai învăţa să trag cu pistolul?

— Mă înfior când mă gândesc cum ţi-ar sta înarmată până în dinţi cu ocazia debutului în înalta societate.

Thornstock întinse mâna.

— Dă-mi pistolul, surioară!

— Oh, bine, bine, bombăni ea şi îi trânti pistolul cu atâta forţă în palmă, încât ducele tresări şi miji ochii spre ea.

— Wolfe, te deranjează dacă mă laşi câteva momente singur cu sora mea?

Joshua se înclină, fericit că, în sfârşit, putea să plece şi să-i lase pe gemeni în plata Domnului.

— Nicidecum. Eu trebuie să mă întorc la treburile mele.

Dar, când se îndrepta spre uşă, ducele îl opri:

— De fapt, Wolfe, aş vrea să aştepţi în foaier până când termin discuţia cu Gwyn.

Ea păli.

— De ce?

Acelaşi lucru se întreba şi Joshua, dar măcar avu bunul-simţ să nu o spună cu voce tare.

Thornstock ignoră oricum întrebarea surorii sale.

— Dacă nu te deranjează să aştepţi, domnule.

Joshua nu era atât de prost încât să-i spună adevărul – că perspectiva de a se afla în preajma surorii lui mai mult timp ar fi pus la grea încercare chiar şi un sfânt.

— Pot aştepta.

— Promit că nu va dura mult, rosti Thornstock şi îi deschise uşa.

Joshua încuviinţă din cap şi ieşi, deja tensionat când uşa nici nu apucase să se închidă în urma lui. Fusese dat afară rapid. Nu-şi dădea seama ce era mai rău: că fusese tratat precum un servitor de un bărbat de aceeaşi vârstă cu el sau că fusese pus s-o aştepte pe blestemata de Lady Gwyn.

Dar nu ar fi contat. Săracii, în special cei de teapa lui, nu-şi permiteau să aleagă. Un motiv în plus să încerce să-şi facă o situaţie mai bună. Pentru că viaţa lui pe domeniul Armitage devenea cu fiecare zi ce trecea tot mai greu de suportat.

*

Gwyn se uită insistentă la fratele ei.

— Chiar nu era nevoie să fii nepoliticos cu el.

— Am fost nepoliticos? Thorn se opri. Ah, de fapt încerci să schimbi subiectul. Dar am învăţat să evit capcanele pe care mi le întinzi.

— M-ai prins, minţi ea, pentru că nu ar fi reuşit niciodată să-i explice fratelui geamăn cât de mult o înfuriase modul în care practic îi trântise uşa în faţă lui Joshua.

Thorn arătă spre singurul scaun din mica încăpere.

— Ia loc, îi ceru el, în timp ce se aşeza în spatele mesei de scris. Vreau să aud adevărul despre ce s-a întâmplat între tine şi Malet.

— Deja ţi-am spus adevărul.

Ochii lui căpătară culoarea gri a furtunii.

— Am senzaţia că nu mi-ai spus întregul adevăr.

O enerva că Thorn o cunoştea atât de bine. Aceea era

binecuvântarea – şi blestemul – de a avea un frate geamăn: erau incapabili să-şi ascundă prea multe.

Gwyn se foia în scaun, întrebându-se ce ar fi putut să-i spună ca să-l calmeze. În mod clar, *nu* putea să-i dezvăluie lui Thorn întregul adevăr. Dar o versiune, în special una care ar fi făcut-o să pară o prostuţă, ar fi fost suficientă. Fraţii aveau întotdeauna tendinţa să-şi considere surorile naive, şi Thorn cu siguranţă crezuse asta în ziua aceea, în Berlin, când îl plătise pe Lionel Malet ca să dispară din viaţa ei.

— Am primit în această dimineaţă un bilet de la domnul Lionel Malet, începu Gwyn, în care îmi scria că ar dori să reînnoade vechea noastră… prietenie.

Thorn sări în picioare.

— Şi tu pur şi simplu ai fost de acord să te întâlneşti cu el? Ce te-a apucat să faci o asemenea blestemăţie, mai ales că *ştiai* că a mai încercat să răpească o moştenitoare?

— Am împrumutat pistolul tău. Mă gândeam că ajunge să i-l flutur prin faţă ca să fiu în siguranţă.

Thorn veni lângă scaunul ei.

— Şi, evident, nu s-a întâmplat aşa.

— Tocmai de aceea ar trebui să mă înveţi cum să folosesc pistolul, spuse ea, înfruntându-i cu calm privirea furioasă.

— Nici peste cadavrul meu! ţipă el.

— Sau al meu.

Obrajii lui Thorn se aprinseră.

— Nu te voi învăţa niciodată cum să încarci sau să tragi cu o armă. Scoate-ţi gândul ăsta din cap!

— Atunci să nu fii surprins dacă intru în vreun necaz în Londra.

Thorn începu să ia camera la pas, cu o expresie de parcă ar fi fost în pragul unei apoplexii. Apoi se opri în faţa ei.

— Vreun necaz cu Malet, vrei să spui…

— Bineînţeles că nu.

Sau nu genul de necaz la care se gândea Thorn.

— Te asigur că mi-am pierdut în urmă cu mulţi ani

orice interes pentru domnul Malet.

Thorn părea sceptic, ceea ce era destul de ironic având în vedere că ea chiar fusese sinceră.

— Atunci de ce te-ai dus să te întâlneşti singură cu el?

— Ca să-i spun exact ce ţi-am zis ţie. Că nu mă mai interesează şi că trebuie să mă lase în pace. Ştiam că, dacă nu îi dădeam personal acel răspuns categoric, el ar fi presupus că tu m-ai forţat să-l refuz şi ar fi continuat să se ţină de mine ca o molimă. Dar am fost foarte clară. Însă nu i-a plăcut ce i-am spus.

Thorn îşi încrucişă braţele la piept.

— Şi atunci la ce te-ai referit când ai spus că s-ar putea să intri în bucluc în Londra?

— Am vrut să spun că, ştiind ce creaturi nesăbuite şi impredictibile sunt bărbaţii, s-ar putea să întâmpin nişte probleme în timpul debutului meu în societate. Care ar putea fi rezolvate uşor dacă aş avea o armă la mine.

— Ar fi rezolvate chiar mai uşor dacă voi fi tot timpul în preajma ta, ripostă el.

Gwyn simţi cum îi sare inima din piept.

— Sub nicio formă!

Dacă Thorn i-ar fi fost mereu alături, ea nu ar mai fi avut cum să-i plătească lui Malet suma cerută. Se ridică pentru a-şi înfrunta fratele.

— Nu se poate să bântui pe lângă mine pe durata întregului sezon de baluri. În primul rând, pentru că îmi vei speria eventualii pretendenţi. Apoi pentru că ţie nu-ţi plac aranjamentele matrimoniale, aşa că te vei plictisi, ceea ce te va face extrem de enervant. Deci mulţumesc, nu! Prefer o companie mai plăcută pentru baluri.

El deschise gura să spună ceva, dar se opri, părând că reflectează la ce intenţiona să spună. Apoi scoase un oftat adânc.

— Ce să mă fac cu tine, *liebchen?*[2]

Alintul familiar nu o abătu însă din drumul către scopul pe care şi-l propusese.

— Fii fratele meu, nu tatăl meu! îi ceru ea cu

2 În traducere din germană, înseamnă dragă, (n.red.)

blândeţe. Deja am o mamă băgăcioasă, un părinte ca ea e de ajuns. Ce Dumnezeu, am 30 de ani! Nu crezi că ar fi timpul să încetezi să mă mai ţii din scurt, precum o matroană care se poartă precum o însoţitoare virtuoasă?

Deşi înlemnise la auzul comparaţiei insultătoare, el spuse:

— Mi-aş dori să *pot* să încetez, crede-mă!

— Poate dacă ai începe să ai încredere în mine…

— Am încredere în tine. Dar nu am în toţi vânătorii de zestre din societate. Precum Malet. Apropo, Wolfe a auzit destul din conversaţia voastră încât să-şi dea seama că aproape te-ai logodit cu acel nemernic la un moment dat?

— N-aş crede. Maiorul nu era destul de aproape de noi încât să audă.

Thorn răsuflă uşurat.

— Slavă Domnului! N-aş vrea ca lumea bună să ştie că ai avut cândva de-a face cu Malet. Bârfele despre faptul că a fost dat afară din armată – şi motivul pentru care acest lucru s-a întâmplat – au ajuns deja la urechile nobilimii, care l-a declarat *persona non grata.* Aşa că lumea ar putea face speculaţii nefondate despre tine dacă se află că ai fost pe punctul de a te căsători cu derbedeul acela în urmă cu zece ani.

Gwyn clipi mirată spre Thorn.

— A fost dat afară din armată? Nu ştiam asta. Ce s-a întâmplat?

O umbră se aşternu pe chipul fratelui ei.

— Întreabă-i pe Heywood şi pe Cass, dacă te interesează întreaga poveste. E suficient să ştii că Malet nu este considerat un pretendent acceptabil pentru tinere.

— Din câte îmi amintesc, te-ai asigurat că voi simţi asta pe propria piele, spuse ea scurt şi la obiect.

Cel puţin fratele ei avu bunul-simţ să pară a se simţi vinovat.

— Încă îmi porţi pică pentru ce am făcut?

— Nu fi absurd! M-ai salvat de la o soartă cumplită: căsătoria cu domnul Malet. „Nu mai contează că aproape mi-ai distrus viitorul cu acea ocazie”. E de domeniul

trecutului.

— Mincinoaso! îi replică el. Cum ea nu îl contrazise, el oftă. În orice caz, trebuie să-i ascundem lui Wolfe legătura ta din trecut cu domnul Malet. O să-l lăsăm să creadă în continuare că Malet a încercat să te răpească din cauza conflictului pe care-l are cu Heywood. Eşti de acord?

— Bineînţeles.

Numai ideea că maiorul Wolfe ar fi putut afla cât de proastă fusese în tinereţe o făcea să simtă un nod în stomac, deşi nu era sigură din ce motiv. Doar nu avea să se întâlnească foarte des cu fostul ofiţer. Ea urma să plece cu familia în Londra, iar el rămânea acolo.

— Mă bucur că eşti de acord, continuă Thorn. Sincer, nu cred că Wolfe e genul care să bârfească, dar cu cât ştiu mai puţini despre acea problemă, cu atât mai bine.

— Cu siguranţă.

Când geamănul ei se îndreptă spre uşă şi o deschise, Gwyn îşi aminti că maiorul Wolfe încă aştepta afară. Dar de ce oare? Thorn avea de gând să-i ofere o recompensă pentru că o salvase?

Spera că nu. Maiorul era mândru ca un leu şi de două ori mai colţos. Nu ar fi primit prea bine o asemenea propunere.

— Intră, domnule! Am o propunere pentru tine.

Oh, nu! Nu avea cum să fie ceva de bine.

Iar maiorul părea să fie de aceeaşi părere, judecând după expresia lui îngrijorată când intră în cameră.

— Ce fel de propunere? întrebă el, aruncând spre ea o privire întrebătoare.

Gwyn ridică neajutorată din umeri. Nu avea nici cea mai mică idee ce plănuia fratele ei.

— După cum ştii, spuse Thorn, în câteva zile întreaga familie va merge la Londra. Plecăm a doua zi după Paşte.

— Sunt la curent cu acest lucru, spuse maiorul, încrucişându-şi braţele la piept.

— Şi aş dori să ne însoţeşti.

— Îndrăznesc să spun că un supraveghetor nu prea are ce face la o reşedinţă din oraş, zise suspicios maiorul

Wolfe.

— Aşa e, dar nu am nevoie de serviciile tale pe lângă casă. Am nevoie să fii garda de corp a lui Gwyn.

Capitolul 3

La naiba! Chiar nu se aşteptase la *asta.*

Lady Gwyn ştiuse ce plănuise fratele ei? Joshua privi expresia şocată de pe faţa ei şi îi fu îndeajuns ca să înţeleagă că tânăra nu ştiuse.

— Sunt de acord, având în vedere circumstanţele actuale, că sora dumneavoastră ar putea beneficia de pe urma serviciilor unei gărzi de corp, spuse Joshua, dar sunt convins că prezenţa dumneavoastră va fi îndeajuns pentru a-l pune pe fugă pe Malet.

Ducele bătea cu degetele în masa de scris.

— Sora mea mi-a spus că nu vrea să *bântui* pe lângă ea, pentru că asta i-ar pune pe fugă pe bărbaţii care ar dori să o curteze, rosti el cu sarcasm. Dar puţină lume ştie de legătura pe care dumneata o ai cu familia noastră. Aşa că ai putea să stai cu ochii pe pretendenţii ei fără ca lumea să-şi dea seama că faci asta.

Lady Gwyn înlemni.

— Nu am nevoie de o dădacă pentru debutul meu în societate.

Thornstock îşi arcui o sprânceană.

— Un ofiţer de marină e departe de a fi o dădacă. Să te protejeze pe tine ar fi mai degrabă o misiune plictisitoare pentru el, presupun. Şi, din fericire, sunt gata să-l plătesc regeşte pentru serviciile lui.

Lui Joshua i-ar fi prins bine banii, dar având în vedere că nu suporta zgomotele puternice, gândul de a merge în Londra îl făcea să se cutremure.

— Sunt şi alte lucruri de luat în considerare, Excelenţă. Cum ar fi incapacitatea mea fizică de a alerga după Malet, în caz că acesta încearcă să fugă cu ea. S-ar

putea să fie nevoie de cineva... mai mobil din punct de vedere fizic.

— Poţi să tragi cu pistolul, nu-i aşa? întrebă Thornstock. Şi să foloseşti un pumnal? Grey a spus că, înainte de Crăciun, l-ai pus rapid la pământ pe unul dintre lingăii lui Malet şi că nemernicul abia se mai putea târî după ce l-ai bătut. Deci e clar că poţi să-ţi foloseşti foarte bine pumnii. Se pare că alergatul e singurul lucru pe care *nu* poţi să-l faci.

— Pot să împuşc, să înjunghii şi să pocnesc, dar asta nu e...

— E îndeajuns pentru mine. Ducele aruncă o privire rapidă spre geamăna lui. Atât timp cât îmi protejezi sora cu toate mijloacele pe care le ai la dispoziţie, eu sunt mulţumit.

Joshua începu să priceapă că, în ciuda problemelor pe care le-ar fi putut întâmpina, ocazia de a merge la Londra putea fi în favoarea lui. În mod clar, scrisorile lui nu ajungeau la secretarul pentru război. Dar, dacă ar fi putut merge personal la biroul acestuia, poate că ar fi reuşit să-l convingă să-l primească înapoi în Marina Regală cu normă întreagă.

Înainte ca Joshua să mai pună vreo întrebare ori să fie de acord cu propunerea, Lady Gwyn îşi drese glasul.

— Şi presupun că eu nu am nimic de zis în legătură cu această propunere.

— Bineînţeles că ai ceva de spus, o asigură Thornstock. Poţi să alegi între a mă avea pe mine bântuindu-te în public sau poţi să-l ai pe maiorul Wolfe, care te-ar supraveghea cu discreţie. Dar unul din noi cu siguranţă te va însoţi pe parcursul debutului tău. Aşa că va trebui să decizi care din noi va fi acela.

— Nu prea am de ales, din câte se pare, spuse ea aruncându-i lui Joshua o privire pe care el nu putu să o descifreze.

Tensiune? Furie? Atracţie? Râse cu gândul la ultima variantă. Poate că femeia mai flirtase ocazional cu el, dar asta nu însemna că-l dorea. Ea se pregătea de luni întregi

pentru debutul în societate. Testarea talentului de a flirta făcuse cu siguranţă parte din acele pregătiri.

Şi totuşi, se surprinse ţinându-şi respiraţia în timp ce ea părea să se gândească la cele două variante. Îşi dorea să-l aleagă pe el, dar numai pentru că avea nevoie să ajungă în Londra pentru a se întâlni cu secretarul pentru război.

Nu avea nicio legătură cu cât de încântător arăta ea purtând, pentru prima dată după luni întregi de doliu, altceva decât o rochie neagră. Şi nici nu izvora din felul în care lumina de la fereastră cădea pe părul ei şi îl făcea să pară de un roşu şi mai înflăcărat.

Sau din felul în care buza ei plină de jos tremura uşor în timp ce se gândea la propunerea făcută de fratele ei.

Dumnezeule, era o greşeală pe care ar fi fost nebun să o facă! Să meargă la Londra putea fi un dezastru, căci îi putea distruge sistemul de apărare pe care încă nu şi-l recăpătase complet. Dar să rişte să i se întâmple în preajma ei? Joshua îşi putea imagina reacţia pe care i-ar fi provocat-o un zgomot mai puternic de pe stradă. Iar ea ar fi asistat la o întreagă dezlănţuire a caracterului lui malefic.

Aşa că deschise gura pentru a-şi manifesta indisponibilitatea de a-i servi drept gardă de corp, numai că ea i-o luă înainte:

— Foarte bine. Îl aleg pe maior.

Cuvintele ei îl lăsară cu gura căscată, aşa că aproape ratăexpresia de satisfacţie care apăru pe faţa ducelui. Ce uneltea Thornstock şi de ce ţinea ca Joshua să facă parte din planul acela?

Cu siguranţă, ducele era cunoscut drept un libertin, preocupat mai degrabă de dezmăţuri decât de baluri. Dar, chiar dacă însoţirea surorii lui i-ar fi limitat distracţiile, în mod sigur ar fi preferat să o facă el decât să se bazeze pe un străin.

Cât despre Lady Gwyn…

Nu avea niciun sens să încerce să ghicească ce raţiune stătuse în spatele alegerii pe care *ea* o făcuse. Nu reuşise niciodată să o înţeleagă. Ştia că îi plăcea să meargă

la cumpărături – o văzuse de câteva ori în Sanforth alegând un săculeţ şi tot felul de accesorii. Îi plăcea să tachineze şi să înveselească oamenii – uneori, încercase să o facă şi cu el. Dar, când venea vorba despre fratele ei, părea să simtă numai furie. Ducele probabil făcuse ceva care îi stârnise mânia la un moment dat, iar ea încă îl pedepsea pentru acel lucru.

Joshua ar fi trebuit să ia acel aspect drept un avertisment. Femeia era ranchiunoasă chiar cu propriul frate geamăn. Aşa că nu trebuia să lase jos garda în prezenţa ei. Nu era niciodată înţelept să-ţi expui jugulara în faţa inamicului.

Ducele se întoarse spre el.

— Iar dumneata eşti de acord cu acest plan?

Dacă nu era, probabil ar fi fost condamnat pentru totdeauna la o viaţă petrecută doar la ţară. Şi, chiar dacă stilul acela de viaţă era liniştit, benefic pentru temperamentul lui, ar fi preferat să fie la război, unde nimănui nu-i păsa de aşa ceva.

— Sunt de acord.

— Excelent, spuse Thornstock. Cu hotărârea luată, am putea să începem să punem la punct câteva detalii.

Se uită cu un ochi critic la Joshua.

— Sper că ai haine potrivite pentru ieşirile în societate.

— Thorn, exclamă Lady Gwyn. Nu fi nepoliticos!

— Dar de ce e nepoliticos să întreb? Nu vrei să iasă în evidenţă mai mult decât e necesar în societate, nu-i aşa?

Ea îşi muşcă buza aceea senzuală.

— Nu, doar că… Mă gândesc că mai degrabă…

— Nu mă deranjează întrebarea, interveni Joshua, amuzat de faptul că ea încerca să-i ia apărarea.

Întrebarea ducelui era rezonabilă, având în vedere cât de ponosită era haina pe care o purta.

— Încă am uniforma de gală şi, de asemenea, o uniformă normală care probabil ar fi mai potrivită pentru evenimentele din timpul zilei.

Thornstock păru surprins.

— Am crezut că ai părăsit Marina Regală.

— Am fost trecut în rezervă, cu o jumătate de soldă. Nu e acelaşi lucru cu a fi dat afară din armată. Teoretic, încă sunt ofiţer şi aş putea fi convocat pentru a servi ţara. Dar, în realitate, un bărbat cu... problemele mele ar fi trecut cu vederea dacă s-ar pune problema convocării soldaţilor trecuţi în rezervă.

— Ah, înţeleg, spuse Thornstock. Atât timp cât ai dreptul să porţi uniforma, eu sunt de acord. Iar doamnele îi găsesc atrăgători pe ofiţerii în uniformă, nu-i aşa, surioară?

Ceva sclipi în privirea ei.

— Aşa am auzit.

Ducele se strâmbă spre sora lui, apoi continuă să-l interogheze pe Joshua.

— Dar haine de stradă? Nu cred că vrei să porţi uniformă când o însoţeşti pe Gwyn la cumpărături, de exemplu.

— Oh, Dumnezeule, va merge cu mine şi la cumpărături?

— Atât timp cât Malet se dovedeşte a fi o ameninţare, interveni Joshua, voi merge peste tot. Apoi îşi îndreptă din nou atenţia către duce. Am haine obişnuite, care s-ar potrivi perfect.

Ar fi putut paria că multe dintre ele erau mâncate de molii ori demodate, dar nu ar fi recunoscut asta pentru nimic în lume în faţa lui Thornstock, fie el duce ori ba.

— Dacă ai nevoie de un croitor, spuse ducele, spune-mi şi îţi pot recomanda unul.

Joshua îşi înăbuşi impulsul de a izbucni în râs. Un croitor! Thornstock cu siguranţă nu dusese vreodată lipsă de bani, pentru că altfel ar fi înţeles cât de absurdă era propunerea lui. Lipsa unui croitor de încredere era ultima problemă a lui Joshua.

— Mulţumesc.

Ca şi cum ar fi ghicit motivul care stătea în spatele răspunsului scurt dat de Joshua, Lady Gwyn interveni:

— Sau, dacă preferi, unul dintre fraţii mei vitregi ţi-ar putea împrumuta câteva lucruri.

— Apreciez sugestia, spuse el.

Conversaţia începea să-l irite, iar singurul lucru pe care nu trebuia să-l facă în faţa celor doi fraţi era să-şi piardă cumpătul. I-ar fi ruinat orice şansă de a merge la Londra cu ei.

— Am o întrebare pentru duce. Unde voi locui când sunt în oraş?

Thornstock se încruntă.

— Am presupus că vei dori să stai la reşedinţa Armitage din Londra, cu mama şi cu Gwyn. M-aş simţi uşurat ştiind că eşti acolo, ca să le protejezi. Şi cum mama îţi este mătuşă, va fi întru totul respectabil. În plus, va veni şi Sheridan la un moment dat.

— Dar de ce să nu stea maiorul Wolfe cu *tine?*

I se părea lui, sau ea se înroşise? Spre deosebire de sora lui, Lady Gwyn nu se înroşea niciodată. Dar obrajii ei erau stacojii în acel moment. Şi numai gândul la ea îmbujorată îi făcu sângele să fiarbă.

Ducele o ţintui cu privirea.

— Pentru că, printre altele, nu vreau să stea cu mine.

— Bineînţeles că nu vrei.

Îşi fulgeră fratele cu o privire calculată.

— Cât de naiv din partea mea să cred că poţi renunţa la obiceiurile tale de burlac măcar pentru o lună sau două!

— Cât de tipic din partea ta să presupui că acesta e motivul, rosti el calm, deşi ochii lui aruncau săgeţi de foc. Adevărul este că Wolfe nu are cum să te protejeze foarte bine dacă se află în altă locuinţă.

— Ar fi cel mai bine să locuiesc cu dumneavoastră şi cu mama dumneavoastră, Lady Gwyn, spuse Joshua. Deşi nu ştiu cât e de cuviincios.

— Nu mă interesează cât este de cuviincios! izbucni Lady Gwyn. Mă deranjează ideea că o să-mi fie studiat şi cel mai mic gest.

— Voi face tot ce îmi stă în putinţă pentru a vă asigura intimitatea când vă aflaţi în casă, continuă Joshua. Dar când suntem în public, vă voi însoţi peste tot, astfel încât Malet nici măcar să nu îndrăznească să vă atace.

Ea nu găsi nicio replică pentru răspunsul primit.

— Sunt de acord cu Wolfe, spuse Thornstock. Dar să abordăm şi alt aspect, domnule. Ai o armă mai mică decât pistolul cu flintă pe care ţi-l zăresc în buzunarul de la haină?

— De fapt, e un revolver Nock cu şapte ţevi.

— Oh, Dumnezeule, nu am văzut niciodată unul, deşi am auzit că există!

Thornstock întinse mâna.

— Îmi permiţi să mă uit la el?

Joshua îi dădu arma de care era foarte mândru. O cumpărase de la un coleg, un ofiţer de marină, când acesta se pensionase.

Thornstock cercetă revolverul cu o admiraţie nedisimulată.

— *Asta* e o armă adevărată! Nu e de mirare că l-ai îngrozit pe Malet cu ea. Presupun că trebuie să roteşti ţevile manual.

Joshua îi confirmă cu o încuviinţare din cap.

Ducele îi înapoie revolverul.

— Din păcate, nu îl poţi căra cu dumneata prin societate. Doamnele vor leşina dacă vor vedea o armă mare ca aceasta.

Lady Gwyn pufni.

— Bărbaţii!... Nu leşinăm deloc.

— *Tu* nu leşini, îi atrase Thornstock atenţia. Dar trebuie să recunoşti că nu eşti chiar o doamnă tipică.

Cuvinte mai adevărate ca acelea nici că fuseseră rostite vreodată. Joshua îşi băgă revolverul înapoi în haină şi zâmbi vag.

— În orice caz, revolverul meu Nock va fi de folos când nu suntem în societate. Deşi pare cel mai nepotrivit de purtat, trage excelent.

— Cum rămâne cu arma când eşti în societate, la evenimente? întrebă ducele. Nu sugera o sabie! Probabil nu ştii, dar în zilele acestea, la baluri, ofiţerii nu au voie să-şi ia cu ei sabia dincolo de garderobă.

— Am propria sabie pe care o port peste tot fără să se observe. Joshua apăsă un buton de pe baston, iar mânerul

acestuia se desfăcu, scoţând la iveală sabia dinăuntru. Cum mereu am nevoie de baston, prefer să fie unul cu dublă utilizare.

Thornstock fluieră admirativ.

— Cât de inteligent! Sunt impresionat, Wolfe. Eşti pregătit pentru orice.

— Am auzit că se fac şi bastoane cu pistoale ascunse în mâner. Sper să cumpăr unul la Londra.

Încă un motiv pentru a accepta propunerea ducelui.

— Până atunci poţi folosi pistolul meu. Am două la fel, aşa că vom purta amândoi câte unul. Ducele luă pistolul pe care îl pusese pe masa de scris cu câteva momente în urmă. Nu e atât de rapid precum revolverul tău, dar compensează prin faptul că e mai uşor de folosit. Totuşi, nu ştiu dacă poate fi ascuns în uniformă.

Joshua se uită cu jind la pistolul cu ţeavă din aur şi pat dintr-un fildeş sculptat cu precizie.

— Sigur pot găsi o cale să-l ascund. Bineînţeles că putea dacă asta însemna că putea pune mâna pe el. Deşi pare prea scump pentru a fi folosit drept armă de foc, Excelenţă.

— Aşa e, am plătit pe el 200 de lire acum o lună.

La naiba, suma era echivalentul salariului pe cinci ani al lui Joshua, pentru munca de pe domeniul de vânătoare!

Thornstock îi întinse pistolul.

— Presupun că pot avea încredere că vei avea grijă de el.

Joshua ar fi trebuit să refuze acel obiect scump. Numai Dumnezeu putea şti ce se putea întâmpla dacă pistolul se dovedea mai mult ornamental decât util. Dar nu putea să reziste acelei minunăţii.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a-l returna intact, spuse Joshua în timp ce lua pistolul.

Thornstock ridică o sprânceană.

— Îl poţi păstra drept răsplată pentru că ai acceptat să-mi protejezi sora… atât timp cât o returnezi *intactă.*

Joshua încă era năucit de oferta incredibil de generoasă a ducelui, când o auzi pe Lady Gwyn.

— *Eu* nu sunt o armă, Thorn. Şi nici nu-ţi aparţin ca să mă poţi împrumuta maiorului, ca pe o marfă.

— Ce păcat, mormăi ducele. Pentru că maiorul s-ar putea să reuşească să te pună la punct.

Joshua nu ar fi făcut aşa ceva nici dacă ar fi fost răsplătit cu toate pistoalele din aur şi fildeş din Anglia.

Lady Gwyn îl fulgeră cu privirea pe fratele ei geamăn.

— Şi te mai întrebi de ce ai atâtea probleme cu femeile respectabile…

— Mă descurc perfect cu femeile respectabile care sunt *căsătorite,* bombăni el. Cele nemăritate şi care încearcă să mă vadă însurat îmi dau de furcă.

— Deci am terminat cu această discuţie total necuviincioasă despre cum voi fi îmblânzită la Londra, glumi Lady Gwyn.

Ducele schiţă un zâmbet.

— Mă îndoiesc că există vreun bărbat pe lumea asta care ar putea să te *îmblânzească, liebchen.* Nici măcar eu nu aş îndrăzni.

— Foarte bine. Pentru că, dacă ai încerca, ţi-aş tăia fuduliile şi ţi le-aş înmâna într-o cutie.

La naiba, nici măcar Beatrice nu era atât de slobodă la gură! Lady Gwyn avea o gură pe care i-ar fi plăcut să o exploreze, să…

„Nici să nu-ţi treacă prin cap! Intri într-un mare necaz…”

— Un singur lucru mai e de precizat, Wolfe, zise Thornstock. Nu trebuie să-i spui mamei de ce călătoreşti cu noi.

— Rar mi se întâmplă să fiu de acord cu fratele meu, dar în acest caz are dreptate, spuse Gwyn. Mama s-ar alarma dacă ar afla că propriul meu… viitor poate fi în pericol. Şi cum e atât de fragilă de când a murit tatăl meu vitreg…

Cu ochii mijiţi, Joshua îşi mută privirea de la un geamăn la altul, cu sentimentul că, de fapt, cei doi aveau şi alte motive pentru care voiau să-i ascundă acest lucru mătuşii lui. Dar, chiar dacă era aşa, nu-şi putea imagina

care ar fi acelea.

— Şi ce ar trebui să-i spun? întrebă iritat Joshua. I se va părea ciudat că mi-am părăsit postul de pe domeniu fără vreun motiv.

— Spune-i că vrei să o vezi pe Bea. Obrajii lui Lady Gwyn se colorară din nou. Am vrut să spun pe Beatrice. Spune-i mamei că doreşti să asişti la balul la care sora dumitale va fi prezentată ca ducesă de Grey. Gwyn bătu din palme, încântată. Da, e perfect! Mama va fi încântată de *asta!*

— Dar lui Beatrice i se va părea ciudat, mormăi Joshua. Ştie că nu-mi plac adunările unde sunt mulţi oameni.

Şi ştia, de asemenea, de ce.

— Lasă-mă pe mine să discut cu sora ta, spuse Lady Gwyn cu un zâmbet obraznic. O să-i spun cât de dor ţi-a fost de ea de când a plecat, cât de urât ţi-a fost singur în casa de pe domeniu şi cum pur şi simplu ai simţit că *trebuie* să o vezi în momentul ei de glorie.

Joshua o privi chiorâş.

— Beatrice o să vă râdă în faţă dacă îi spuneţi asemenea dulcegării. Mă cunoaşte prea bine.

Deşi se simţise singur şi îi fusese dor de Beatrice, nu avea de gând să recunoască acest lucru în faţa lui Gwyn. Sau a lui Beatrice.

— Ah, foarte bine. Trebuie să mă mai gândesc, ca s-o fac să sune realist. Doamne fereşte ca unui bărbat să-i fie dor de sora lui! Zâmbetul ei dispăru. Nu-i aşa, Thorn?

Thornstock se holbă la ea.

— Ai grijă ce zici, zgripţuroaico! Nu vreau ca Wolfe să o ia la fugă când nici măcar nu şi-a început misiunea.

— Acestea fiind spuse, cred că e timpul să plec. Am bagaje de făcut, iar maiorul cu siguranţă trebuie să-şi organizeze servitorii din subordine. Şi trebuie să discute cu Sheridan, spuse ea pe un ton rece. Se întoarse spre Joshua. Oh, maior Wolfe, dacă nu te deranjează, aş dori să schimb câteva cuvinte cu dumneata între patru ochi înainte să pleci spre casa văduvei.

Cu un nod în gât, el o urmă pe hol.

— Pe aici, spuse ea.

După ce aruncă o privire în salonul albastru, ea îl invită înăuntru şi închise uşa după ei.

Surprins, Joshua tăcu o vreme.

— Cred că această întrevedere e mult mai intimă decât permite eticheta, Excelenţă.

— Prostii. Am nevoie doar de câteva clipe. Nu vreau ca fratele meu să se amestece mai mult decât a făcut-o deja. Îşi ridică o sprânceană drăguţă. Şi, apropo, când spui Excelenţă în felul acesta, sună îngrozitor de sarcastic.

— Nu a fost intenţia mea, mă voi strădui să sune mai respectuos pe viitor, spuse el, dar fără a reuşi să-şi ascundă sarcasmul din ton.

— Nu am vrut să spun asta, protestă ea. Ştii foarte bine că nu eşti un servitor.

— Îndrăznesc să vă contrazic. Fratele dumneavoastră m-a numit supraveghetor – şi nu o dată, ci de două ori. Când o văzu tresărind, Joshua îşi îmblânzi tonul. Poate că *dumneavoastră* nu mă vedeţi aşa, dar Thornstock cu siguranţă o face. Ca să fim cinstiţi, chiar fac muncă de supraveghetor. Şi, mulţumită înţelegerii pe care tocmai am încheiat-o, voi lucra şi ca garda dumneavoastră de corp, la Londra. Deci e limpede că nu mă deranjează să fiu angajatul familiei dumneavoastră.

Ce minciună sfruntată! De fapt, chiar îl deranja. Voia să facă mai mult decât să se ocupe de moşie, de domeniul de vânătoare şi de pădurea de pe moşia ducelui.

— Dacă spui tu, oftă ea. Dar nu am vrut să discutăm despre asta. Când ajungem la Londra, aş vrea să mă înveţi să trag cu arma.

Joshua înjură în barbă.

— Pentru că fratele dumneavoastră, înţelept fiind, a refuzat să o facă?

Gwyn făcu un gest de lehamite cu mâna.

— Aşa e el, crede că în acest fel că mă protejează. Dar dumneata ai învăţat-o pe Beatrice, deci nu văd de ce nu ai putea să mă înveţi şi pe mine să trag.

El îşi încrucişă braţele la piept.

— Am învăţat-o de nevoie pe Beatrice, pentru că uneori trebuia să stea singură noaptea, în casa de pe domeniu. Şi voia să fie în siguranţă. Cumva, mă îndoiesc că a vă pune o armă în mână ar ajuta pe cineva, inclusiv pe dumneavoastră, să fie în siguranţă.

— Atunci am o surpriză pentru dumneata, maiorule, spuse ea, ridicând sfidător bărbia. Dacă nu-mi promiţi că mă înveţi să trag cu arma, mă duc înapoi în camera de scris şi îmi informez fratele că prefer ca el să mă însoţească la Londra, la urma urmei. Pentru că îmi eşti de folos numai dacă faci ceea ce îţi cer. Cel puţin în acest caz.

La naiba! Părea hotărâtă să-i forţeze mâna. Joshua ar fi putut să o lase acolo şi să-i refuze cererea. Caz în care pierdea oportunitatea de a merge la Londra, cu consimţământul lui Sheridan.

Sau ar fi putut să încerce altă tactică pentru a câştiga timp: distragerea atenţiei. Ar fi putut funcţiona. Concepu rapid un plan.

Apoi încuviinţă din cap, ca şi cum s-ar fi lăsat convins.

— Bine. Lecţii de tras cu arma.

Capitolul 4

A doua zi după Paşte, tot grupul se puse în mişcare spre Londra, în trăsura confortabilă a lui Thorn. Gwyn şi mama ei stăteau pe o parte, Thorn şi maiorul Wolfe, pe cealaltă. Thorn era atent, ca de obicei, încercând să o distreze pe mama lor prin ghicitori pe care i le dădea spre rezolvare.

Gwyn era mai interesată să-l privească pe maiorul Wolfe.

Adevărul era că, înainte ca fratele ei să-l angajeze pe maior drept gardă de corp, Gwyn se gândea cu groază la debutul ei de la Londra. Dar în acea zi, în camera de scris,

descoperise cât de amuzant era să-l tachineze pe bărbatul acela ursuz. Şi abia aştepta să o facă din nou. De câte ori îl tachina, negura se ridica de pe fruntea maiorului, care devenea sarcastic. Ceea ce însemna că ea reuşea, în mod surprinzător, să-l afecteze mai mult decât lăsa el să se vadă.

În ziua călătoriei spre Londra, reuşise din nou să o surprindă. După toată discuţia despre lipsa hainelor potrivite, ea se aşteptase să-l vadă purtând, în cel mai fericit caz, uniforma de ofiţer. Şi, deşi ţinuta lui de călătorie era oarecum demodată – puţini gentlemeni mai purtau jachete gri-deschis şi pantaloni de culoarea antracitului –, Joshua arăta atât de splendid, încât nici nu mai conta.

Chiar şi fără uniformă, puteai citi pe fiecare centimetru din el că era ofiţer: de la pletele negre prinse cu grijă într-o coadă şi mănuşile gri până la cizmele milităreşti din piele neagră.

Şi, oh, acele cizme o făceau să saliveze! Nu ajuta nici că vârful cizmei lui drepte îi atingea fustele, având în vedere că nu reuşea să-şi îndoaie foarte bine genunchiul din cauza rănii suferite. Ar fi vrut să fie îndeajuns de curajoasă ca să-şi frece vârful ghetuţelor pe care le purta de al lui. Poate asta l-ar fi făcut să-şi întindă piciorul pe sub fustele ei, ceea ce le-ar fi permis să-şi atingă cizmele… mai intim.

Poate că asta l-ar fi făcut *în sfârşit* să se uite la ea. El îşi ţinea privirea aţintită pe fereastră de mai bine de o oră, deşi ea nu putea înţelege ce vedea atât de interesant. Cum Pastele căzuse devreme în acel an, primăvara nu se făcea încă simţită. Câţiva copaci începuseră să înmugurească, dar aerul era atât de umed şi de rece până şi în trăsură, încât nici măcar pelerina ei de lână nu reuşea să-i ţină cald.

Începu să tremure, iar mama ei se întinse pentru a-i apuca degetele înmănuşate.

— Oh, Dumnezeule, mâinile tale sunt reci ca gheaţa! Cum ajungem la Londra, *trebuie* să-ţi cumpărăm o pelerină mai groasă. Cea de pe tine arată bine, dar te asigur că… începu mama ei.

— Pelerina mea e perfect adecvată pentru primăvară, mamă, spuse Gwyn, străduindu-se să sublinieze că nu era o răsfăţată, aşa cum o considera maiorul. Mai mult decât atât, nu am avut niciodată şansa să o îmbrac până acum, pentru că am intrat în doliu. Şi nu aveam de gând să renunţ la ea doar pentru că e puţin mai frig azi.

— Ei bine, când vom opri să schimbăm caii, spuse mama, voi ruga să ne dea nişte cărămizi încălzite. Am văzut că, atunci când ai ceva cald la picioare, ţi se încălzeşte tot corpul.

— Nu avem timp pentru cărămizi încălzite, mamă, spuse Thorn cu iritare în glas. Suntem aşteptaţi înainte de apus la hanul Golden Oak din Cambridge, şi vreau să mă asigur că ajungem la timp. În plus, mie nu mi-e frig. Ţie ţi-e frig, Wolfe?

— Sunt bine, spuse el, fără ca măcar să-şi întoarcă privirea de la fereastră.

— Eh, bineînţeles că *Joshua e* bine, se văicări mama. Probabil a trebuit să îndure tot felul de temperaturi când era soldat.

— Aş spune că da, comentă fratele ei. Nu ai participat la glorioasa Bătălie de pe Nil, Wolfe?

În sfârşit, el îşi întoarse capul de la fereastră.

— Ba da, spuse el concis. Dar nu a fost nici pe departe glorioasă, credeţi-mă!

Thorn se mişcă pe banchetă, ca să se poată uita mai bine la maior.

— Britanicii au câştigat într-un mod spectaculos, nu-i aşa? Aş spune că poate fi considerată o bătălie glorioasă.

Maiorul Wolfe făcu o grimasă.

— Două sute de oameni de pe vasul nostru au pierit, mulţi dintre ei tovarăşi de-ai mei, din marina britanică. Aşa că iertaţi-mă dacă imaginea mea despre acea bătălie e colorată în sângele pe care l-am văzut scurgându-se pe puntea vasului Majestic. La un moment dat, Majestic a fost prins între două vase franceze, iar acolo ne-am pierdut căpitanul, dar şi două catarge. Ca să nu mai zic cât era de avariată carena navei. La vremea aceea, lucrurile nu

păreau deloc… glorioase.

— Şi totuşi, insistă Thorn, Sheridan mi-a spus aseară că eşti un adevărat erou de război. Că ai fost numit căpitan datorită actelor tale de vitejie din acea bătălie. Eu nu ştiam.

Nici Gwyn nu ştiuse. Cât de enervant trebuie să fi fost pentru el să coboare de la acel nivel la o slujbă de supraveghetor! Nu era de mirare că omul era mereu morocănos.

— Acolo ai fost rănit? întrebă Gwyn, dornică să audă orice detaliu pe care el ar fi vrut să-l împărtăşească despre vremurile din Marina Regală.

Un zâmbet vag încolţi pe buzele maiorului.

— Nu, având în vedere că Bătălia de pe Nil a avut loc în urmă cu zece ani. Nu zac prin Sanforth de chiar atât de mult timp, Excelenţa Voastră.

— Iartă-mă, murmură ea. Nu ştiu prea multe despre războiul împotriva Franţei.

— Asta în mod clar, o atacă Thorn.

— Şi, ca să fim corecţi, la vremea aceea eu trăiam în Berlin, nu se lăsă Gwyn mai prejos.

— Şi ştim cu toţii că în Berlin nu există ziare, îi răspunse Thorn caustic.

Mama se holbă la amândoi, apoi îşi îndreptă atenţia spre maiorul Wolfe.

— Să ştii, Joshua, că nu e nevoie să te adresezi atât de formal. Eşti nepotul meu, eşti parte din familie.

— Da, aşa e, amice, adăugă Thorn. Am vrut să-ţi spun asta de ieri. Vei ieşi în evidenţă drept un novice în societate dacă vei continua să ne spui Excelenţă. Ştiu că eu şi Gwyn nu suntem înrudiţi cu tine, dar, după cum tocmai spunea mama, eşti parte din familie. În special acum, după ce sora ta s-a căsătorit cu fratele nostru vitreg. În plus, eşti nepotul unui duce. Aşa că e cazul să încetezi cu formalităţile, pentru Dumnezeu!

— Am încercat şi eu să-i spun asta, în urmă cu câteva zile, dar nu a vrut să mă asculte, interveni Gwyn.

Maiorul ridică o sprânceană.

— Iartă-mă, Lady Gwyn, dar a fost greu să respect

toate instrucţiunile – şi cererile – pe care mi le-ai dat.

Ea simţi că el se îndrepta foarte periculos spre a aduce în discuţie dorinţa ei de a învăţa să tragă cu pistolul. Judecând după sclipirea pe care o avea în ochi, ştia şi el foarte bine acel lucru.

— Aşa e Gwyn, spuse Thorn, mereu dă ordine oamenilor.

— Eu? izbucni Gwyn, încrucişându-şi braţele la piept. Tu erai cel care nu mai contenea dându-i instrucţiuni legate de îmbrăcăminte.

— Ia tăceţi amândoi! le ceru mama. Nu am de gând să ascult cum vă împungeţi tot drumul până la Golden Oak.

Thorn îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mai suntem copii, mamă. Nu mai suntem copii de mulţi ani.

— Serios? Mai că m-aţi păcălit, răspunse ea. Nepotul meu e singurul care respectă bunele maniere.

— Nu cred că m-a mai acuzat vreodată cineva de respectarea bunelor maniere, mătuşă, glumi maiorul. Nici măcar propria soră.

Aşa vagă cum fusese, menţionarea nepoatei ei preferate o îmblânzi.

— Chiar ţineam să-ţi spun… Este atât de frumos din partea ta să faci aşa ceva! Să mergi la balul de debut al lui Beatrice. Ea ştie că vii?

Maiorul îi aruncă lui Gwyn o privire întrebătoare. Când ea clătină din cap, semn că nu apucase să discute cu Beatrice, el răspunse:

— E o surpriză.

— Şi mai bine! exclamă mama. Oh, abia aştept să-i văd reacţia când te va vedea plimbându-te tacticos prin casa din Londra!

— Atunci voi încerca să mă plimb tacticos, dacă asta îţi face plăcere, mătuşă, spuse el fără ranchiună, dar evitând privirea lui Gwyn.

Remarca trecu pe lângă urechile mamei, prea exaltată de ideea surprizei de care urma să aibă parte Beatrice, dar nu pe lângă urechile lui Gwyn. Se necăji

pentru el. De câte ori pe zi îi auzea pe cei din jur spunând lucruri nesăbuite? De câte ori trebuia el să pretindă că nu le observase scăpările?

— Mare păcat că nu poţi merge şi la prezentarea de la curte, continuă mama pe un ton vesel. Deşi Grey ar reuşi să-ţi facă rost de o invitaţie dacă vorbeşte cu persoanele potrivite.

— Te rog, nu-l deranja pentru aşa ceva, spuse maiorul pe un ton care suna mai mult a ordin decât a cerere. Să particip la debutul lui Beatrice va fi mai mult decât suficient pentru mine.

Gwyn tresări. Trebuia să fie pură tortură pentru el să fie împins cu forţă în societate, când era clar că nu-şi dorea asta. Dar acel lucru putea fi în favoarea ei. Îl putea convinge să rămână acasă uneori, când ea ieşea la evenimente cu prietenii. Prieteni de care ar fi putut scăpa uşor. Era tot ce avea nevoie pentru a se întâlni cu Lionel ca să-i dea banii.

— Ce te-a făcut să iei decizia de a ne însoţi la Londra? întrebă mama. Bea era convinsă că nu ai veni nici dacă te-ar implora.

Privirea lui o fulgeră pentru o clipă pe Gwyn, apoi renunţă.

— Îmi era dor de ea, spuse Joshua sec.

Gwyn reuşi cu mare efort să-şi stăpânească un hohot de râs şi îl văzu pe fratele ei cum se chinuia să nu râdă.

— Ăsta e un lucru extraordinar de frumos.

Mama îi aruncă lui Thorn o privire aproape mânioasă.

— Mi-aş dori ca şi gemenii să fie la fel de apropiaţi. Dar Thorn nu a iertat-o niciodată pe Gwyn pentru că nu s-a întors cu el în Anglia când a preluat titlul nobiliar.

— *Mamă,* începu Thorn, cu o voce mâhnită.

— Ce e? E adevărat.

— Poate că e, dar sunt convinsă că nu-l interesează pe maior, interveni Gwyn. Nu cred că are chef să i se vorbească despre certurile din familia noastră.

— Dimpotrivă, spuse maiorul Wolfe, sunt numai ochi şi urechi.

Şi mai ales ochi, se gândi Gwyn, pentru că el o privea cu o intensitate care stârnea în ea o emoţie ciudată.

— Totul a început când în viaţa lui Gwyn a apărut acel pretendent extrem de problematic…

Gwyn îl imploră pe Thorn din priviri, dar, pentru prima dată, acesta părea incapabil să-şi găsească vorbele.

— Am uitat cum îl chema, continuă mama. Parcă Hazle…

Hazlehurst fusese alt pretendent de-ai lui Gwyn. Slavă Domnului că mama nu avea o memorie grozavă! Şi Slavă Domnului pentru lungul şir de bărbaţi care o curtaseră de-a lungul timpului, fără ca ea să le accepte cererea în căsătorie.

— Da, mamă, Hazlehurst îl chema, minţi Gwyn cu neruşinare.

— Oricum, continuă mama, am înţeles că Thorn s-a purtat foarte urât cu el, aşa că bărbatul a plecat şi s-a înrolat în marină. Gwyn nu l-a iertat niciodată.

— Pe Hazlehurst? întrebă maiorul, cercetându-i chipul lui Gwyn. Sau pe Thornstock?

— Pe amândoi, răspunse mama. Le-a întors spatele amândurora.

— Poţi să mă învinovăţeşti pentru asta? pufni Gwyn. Nu era treaba lui Thorn să-l pună pe fugă, şi nu era treaba lui Hazlehurst să se lase pus pe fugă.

— Mai ales că fratele tău nu făcuse decât să se poarte urât cu el, spuse maiorul. Dacă acest Hazlehurst n-a rezistat în acele circumstanţe obişnuite, înseamnă că viaţa în marină a fost un adevărat şoc pentru el.

— Sunt convins că exact aşa a fost, rosti Thorn, părând *în sfârşit* a-şi găsi cuvintele. Am auzit că bătăile aplicate soldaţilor nu sunt ceva ieşit din comun. E adevărat, maior Wolfe?

Joshua ridică din umeri.

— Depinde de căpitan. Pe unele nave se întâmpla chiar foarte des, pe altele – mai puţin.

În mod clar, Thorn găsise un subiect care îl interesa pe maior. Aşa că se lansară într-o discuţie despre modul în

care erau trataţi soldaţii pe navele marinei, despre bătăliile la care Wolfe participase şi despre tot felul de teme militare.

Dar pentru cât timp era la adăpost? Dacă mama mai dezvăluia ceva despre trecutul ei, iar Gwyn era forţată din nou să mintă?

Sau mama era mulţumită şi spusese deja ce avea de spus despre acel subiect?

În mod clar, debutul ei în societate avea să fie presărat cu mai multe pericole decât se aşteptase. Pentru că ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca maiorul Wolfe – sau oricine altcineva din familie – să afle adevărul despre ce se întâmplase în trecut între ea şi Malet.

Capitolul 5

Opriseră la fiecare oră pentru a schimba caii şi, ocazional, pentru ca una din doamne să folosească toaleta. Dar asta nu fusese îndeajuns pentru Joshua, care avea nevoie să-şi mişte piciorul rănit. În mod normal, ar fi rezistat până la venirea serii dacă ar fi avut loc să-şi întindă destul de mult piciorul pentru a evita apariţia crampelor.

Din nefericire, acel lucru era imposibil în trăsură în timp ce stătea în faţa lui Gwyn. Nu avea cum să-şi întindă piciorul încălţat în cizmă pe sub eleganta ei rochie verde. În primul rând, pentru că nu voia să-i murdărească pelerina aceea scumpă pe care o purta, în al doilea rând, chiar dacă ea nu i-ar fi interpretat greşit gestul, se temea că până şi ideea de a avea piciorul sub fusta ei avea să-i facă imaginaţia să hoinărească prin locuri interzise.

După o vreme, ea adormi. Numai atunci îndrăzni Joshua să-şi întindă piciorul până sub fustele ei, dar fu un pic prea târziu. Când ajunseră la hanul Golden Oak, aproape că sări din trăsură, nerăbdător să scape cât mai repede din înghesuiala aceea. Tot ce-şi dorea erau o plimbare scurtă ca să-şi dezmorţească piciorul, o masă

bună, un pahar cu tărie şi şansa de a sta în faţa unui foc, cu piciorul şi glezna scufundate într-o găleată cu apă caldă.

Era bucuros că putea să facă toate acele lucruri singur, căci ducele îl informase că avea propria cameră. Postura lui Joshua de erou de război îi aducea nişte avantaje, din câte se părea.

— Unde te duci, Gwyn? o auzi pe mătuşa lui întrebând.

— Să mă plimb, mamă, am nevoie de un pic de aer curat. Nu va dura mult.

La naiba, femeia deja traversa curtea hanului, îmbrăcată în pelerina ei sofisticată şi cu pălăria pe cap, îndreptându-se spre arcul pe sub care tocmai intraseră cu trăsura! Thornstock, care deja o conducea pe mătuşa Lydia spre han, se opri şi îi făcu semn lui Joshua. Era clar că slujba lui de gardă de corp începea exact în acel moment.

Abia înăbuşindu-şi o înjurătură, Joshua schimbă direcţia pentru a ajunge la tânăra femeie.

— Lady Gwyn! o strigă el.

Ea se opri pentru a se uita înapoi, clar surprinsă.

— Nu e nevoie să vii cu mine, maiorule. Sunt sigură că eşti la fel de nerăbdător ca Thorn să bei o halbă cu bere.

— Nu te poţi plimba neînsoţită printr-un oraş străin, doamnă.

— Şi de ce nu? întrebă ea, întorcându-se ca să-şi continue plimbarea. La ţară mă plimb singură tot timpul. Şi nici măcar nu s-a lăsat întunericul!

— Se va întuneca în curând, spuse el, ajungând-o din urmă. Şi, oricum, nu e exclus ca Malet să ne fi urmărit tot drumul şi să stea ascuns pe undeva, aşteptând o ocazie ca aceasta pentru a te răpi.

— Mă îndoiesc. El… Se opri când îşi dădu seama că era pe punctul de a spune ceva nesăbuit. Apoi îşi strânse mai bine pelerina în jurul ei. Bine. Dar intenţionez cât se poate de serios să văd biserica Great St. Mary înainte de a mă întoarce. Eşti sigur că vrei să vii cu mine aşa de departe? Plimbarea lungă nu-ţi va… afecta piciorul?

El se întrebă dacă trebuia să-i spună adevărul, apoi

hotărî că nu avea nimic de câştigat dacă minţea.

— Plimbarea *nu* îmi afectează piciorul după o călătorie atât de lungă într-o trăsură. Piciorul mă doare dacă stau prea mult timp în acelaşi loc.

— Oh, Dumnezeule! spuse ea cu o voce care părea sincer necăjită. Nu am ştiut. E ceva ce putem face ca să te ajutăm?

„Mâine să mă laşi să-mi bag piciorul cât de adânc îndrăznesc sub fustele tale? Iar în seara asta să-mi ţii piciorul între mâinile tale frumoase şi să-l masezi până ce adorm?”

La naiba!

— Nu, răspunse el scurt. M-am obişnuit deja cu situaţia.

— Ei bine, sper că ne vei spune dacă te putem ajuta cu ceva.

— Aşa voi face.

Era timpul să schimbe subiectul, înainte ca *imaginea* ei ajutându-l în tot felul de moduri lascive să-i trimită mintea pe căi mai puţin înţelepte.

— Sunt curios în privinţa unui lucru. Ce anume i-a spus fratele tău amicului Hazlehurst pentru a-l face să plece la război, în loc să rămână lângă tine şi să te ia de soţie?

— În primul rând, nu era sigur că eu şi Hazlehurst ne-am fi căsătorit, chiar dacă ar fi rămas lângă mine.

— Erai moştenitoare pe vremea aceea?

— Da.

— Atunci te-ar fi luat de soţie. În momentul în care cuvintele îi ieşiră pe gură, îşi dădu seama cât de insultător sunaseră. Oh, Dumnezeule, n-am vrut să…

— Pentru informarea ta, îl întrerupse ea, nu am vrut să spun că s-ar fi putut ca *el* să nu aleagă să mă ia de soţie, ci *că eu* s-ar fi putut să nu vreau să mă căsătoresc cu el.

— Bineînţeles. Iartă-mă, Lady Gwyn. Când vine vorba despre căsătorie şi iubire, am tendinţa să devin cinic. Şi să spun cuvinte nepotrivite. Primi doar tăcere drept răspuns. Joshua încercă din nou: Este de la sine înţeles că *tu* eşti cea care alege bărbaţii, dar mi-am imaginat că un bărbat ar fi

nebun să nu se căsătorească cu o femeie atât de frumoasă şi cu o asemenea poziţie, mai ales când la mijloc e o avere consistentă. Având în vedere că şi tu, şi fratele tău aţi spus că Hazlehurst nu-şi dăduse seama că-i pusese Dumnezeu mâna în cap…

— Ah, încetează, maiorule! Sentimentele mele nu sunt atât de rănite încât să îmi doresc să fiu consolată cu tot felul de dulcegării, îmi dau seama când cineva încearcă din răsputeri să mă flateze.

Cuvintele ei îl luară prin surprindere. Deşi tonul ei era uşor arţăgos, nu mai suna ca şi cum ar fi fost insultată. Ce slăbiciune din partea lui să se apuce să ridice în slăvi o femeie ca ea, pentru care complimentele erau ceva obişnuit! Dar nu avea de gând să admită că fusese cât se poate de sincer când îi spusese acele dulcegării.

Se plimbară în linişte o vreme. Trecură de locul în care erau staţionate trăsurile şi de grajdul de alături, apoi ieşiră pe strada principală din Cambridge. Hanul lor era situat într-o zonă mai puţin populată a oraşului, aşa că erau aproape singuri pe stradă.

Înţelegea că ea era îngrijorată în privinţa piciorului său, dar el străbătea zilnic distanţe mult mai mari pe domeniu. Nu se plimbau mai încet decât alţii.

Când intrară în zona în care se aflau clădirile universităţii, trecură pe lângă doi bărbaţi care descărcau nişte lăzi dintr-o căruţă, în faţa unei cârciumi. Râdeau şi glumeau în timp ce cărau lăzile înăuntru. Genul de scenă idilică pe care o puteai vedea prin mai toate oraşele din Anglia.

Joshua şi Gwyn trecuseră deja de căruţă, când în urma lor se auzi o bufnitură.

Brusc, zgomotul îl catapultă pe Joshua pe puntea vasului Amphion, cu ghiulele care treceau prin vele şi prin tovarăşii lui. Instinctul îl făcu să se ghemuiască. Aproape fără să-şi dea seama, scoase pistolul şi îl armă. Îi luară câteva secunde să observe lada căzută şi halbele de cositor care se rostogoleau cu zgomot pe piatra cubică.

Cei doi bărbaţi care scăpaseră lada înlemniră la

vederea pistolului. Se blocă şi el, dezorientat.

Deodată, simţi mâna lui Gwyn cum o acoperă pe a lui.

— Nu cred că e nevoie de pistol în acest moment, spuse ea încet.

Simţi cum îl umple o ruşine agonizantă. La naiba, ce făcuse?

— Ia mâna! Lady Gwyn, spuse el ferm. Trebuie să-mi dezarmez pistolul.

Ea îl ascultă. Joshua se ridică şi trecu prin complicatul proces de descărcare a pistolului.

Apoi se întoarse spre ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, niciodată, *niciodată* în viaţa ta să nu mai atingi mâna unui bărbat care ţine un pistol!

Ea înghiţi în sec cu greutate.

— Îmi… îmi pare rău. Eu doar…

— Puteam să-i împuşc!

Joshua nu părea să se calmeze.

— Puteam să te împuşc *pe tine.* Dacă m-aş fi întors…

— Dar nu te-ai întors, spuse ea cu obrajii în flăcări, care arătau că avertismentul lui o afectase.

Îl luă de braţ şi îl trase din preajma celor doi bărbaţi, care acum îi priveau cu o curiozitate avidă.

— Totul e în regulă, spuse ea.

— Nimic *nu* e în regulă, protestă el. Era încă îngrozit de ceea ce ar fi putut să se întâmple. Ar trebui să ne întoarcem la han, sugeră.

— Doar după ce te calmezi, răspunse ea.

Fără să-i dea drumul la braţ, Gwyn îşi continuă plimbarea. El ţinea pasul cu ea, deşi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— De asta nu ar trebui să merg la Londra şi nu ar trebui să fiu garda ta de corp. Nu ar trebui să fiu garda de corp a *nimănui,* la naiba! Am nevoie de locuri liniştite, de preferat fără nimeni prin preajmă.

Sau avea nevoie să fie din nou în Marina Regală, unde comportamentul lui ar fi părut normal.

— Prostii! Ţi-ai dat seama destul de rapid ce făceai, aş

spune. Nu s-a întâmplat nimic.

El ridică o sprânceană spre ea.

— Încă îmi strângi braţul ca şi cum ai încerca să mă împiedici să fac rău cuiva. Aşa că nu-mi spune că nu s-a întâmplat nimic!

Intimidată, ea îi dădu uşor drumul la braţ.

— Acum ştii de ce locuitorii din Sanforth stau departe de mine.

În special femeile, care începuseră să-l privească alarmate de câte ori mergea în oraş.

Dar nu era cazul lui Lady Gwyn.

— Ai mai reacţionat vreodată aşa? întrebă ea. Acasă, în Sanforth, sau pe domeniu?

— Din păcate, da.

— Cât de des?

El scrâşni din dinţi, deşi ea avea tot dreptul să ştie.

— De câteva ori.

— Ai împuşcat vreodată pe cineva? Ai rănit pe cineva?

— Nu încă. Dar…

— Atunci gestionezi situaţia cât de bine poţi. Şi, ca să fiu cinstită, şi eu am sărit când au scăpat lada în spatele nostru.

— Da, dar n-ai împuşcat pe nimeni.

— Nici tu. Ea zâmbi cu încăpăţânare. Iar acum schimbăm subiectul discuţiei şi terminăm plimbarea.

Joshua o privi insistent.

— Eşti cam autoritară pentru o femeie.

— Doar mi-ai *cunoscut* familia, nu-i aşa? Când ne întâlnim, e o bătălie a ducilor, în care fiecare vrea să aibă dreptate. Am învăţat că, dacă vreau ca dorinţele mele să fie luate în considerare, trebuie să mă arunc în lupta cu restul membrilor familiei.

În ciuda a tot ceea ce tocmai se întâmplase, cuvintele ei îl făcură să zâmbească. Afirmaţia nu făcea decât să confirme impresia pe care şi-o făcuse despre familia ei.

Se mai plimbară o vreme.

— Apusul e superb, nu-i aşa? întrebă ea, hotărâtă să-l binedispună.

El nu remarcase până atunci. Dar în acel moment se strădui să privească în dreapta lor, unde cobora soarele, scăldând cerul în nuanţe de roz, de portocaliu şi de purpură.

— Este, confirmă el. Apoi făcu semn din cap. Nu e aceasta biserica pe care doreai să o vezi?

— Da, încerc să o vizitez de câte ori sunt în zonă. Întotdeauna am admirat stilul gotic al bisericii Great St. Mary. Îmi plac liniile ei curate, simetria şi lipsa vitraliilor. Şi datorită acestui ultim aspect, ceea ce în acest moment cel mai mult îmi place este modul în care apusul soarelui se reflectă în ferestre ca o flacără roşie.

El reuşi să încropească un răspuns:

— Uneori, uit că apusurile sunt mai mult decât un indicator al vremii pe mare. Dacă seara cerul e roşu, marinarii sunt încântaţi. Dacă dimineaţa cerul e roşu, atunci se îngrijorează.

— Având în vedere experienţa ta pe mare, chiar crezi că e adevărat ce se spune despre cerul roşu?

— În general, da.

Ea oftă.

— Deseori, îmi doresc să pictez un apus. Dar mă tem că nu l-aş putea pune pe pânză în toată măreţia lui.

— Nimeni nu poate. Natura are monopol asupra apusurilor. Nu am văzut până acum o pictură care să nu pară forţată.

— E cam dur să spui aşa ceva, nu crezi?

— Probabil. N-am văzut atât de multe picturi. Se uită spre ea. Nu ştiam că eşti o artistă.

Ea îi zâmbi trist.

— Să mă numeşti artist e ca şi cum ai spune că pelerina mea e o navă cu pânze. Pot să schiţez, mai mult în joacă şi rapid, dar nici cu aproximaţie nu aş putea pune pe pânză ceva atât de măreţ precum această clădire. N-am nicio şansă.

— Ah, da, uitasem de interesul tău pentru arhitectură.

— Pentru că vii foarte rar să ne vezi, spuse ea. Mama te-a invitat de nenumărate ori la cină, dar nu ai venit

niciodată. Nici nu-ţi imaginezi ce conversaţii fascinante pierzi! Săptămâna trecută, Sheridan şi mama s-au lansat într-o lungă discuţie despre cum ar trebuie înnodată o lavalieră.

El clătină din cap, cu o privire sumbră. Viaţa lui părea să fie la mii de kilometri distanţă de cea a familiei ei.

Gwyn îşi prinse o buclă sub pălăria ei elegantă.

— Acum, pentru că mi-ai amintit de dragostea mea pentru arhitectură, trebuie să-mi spui care sunt pasiunile *tale.* Pentru că mă îndoiesc că îţi place să prinzi braconieri, să înmulţeşti câini de vânătoare şi ce mai face cineva care conduce un domeniu de vânătoare.

— Hm, ai ghicit, nu-i aşa?

— Ar fi fost greu să nu ghicesc. Eşti atât de morocănos de câte ori te văd, încât pot să presupun că e din cauza slujbei tale.

— Slujba mea e în regulă. Numai că…

— Nu e tocmai modul în care credeai că îţi vei petrece viaţa, adăugă ea.

— Exact.

— Dar continui să o faci pentru că te temi că ai putea răni pe cineva dacă faci altceva, insistă ea.

— Da.

Surprins de intuiţia ei, el îi aruncă o privire sumbră.

— Am crezut că urma să schimbăm subiectul.

— Aşa e, spuse ea, schiţând un zâmbet. Deci, ce *credeai* că vei face în viaţă?

— Să conduc oameni în bătălii. Să fac strategii cu alţi ofiţeri. Să călătoresc prin noi locuri care ar fi…

— … cât mai departe de Anglia, termină ea fraza pentru el. Cunosc sentimentul. Eu chiar nu am vrut să mă întorc în Anglia, deşi mă străduiesc să fiu fericită aici. Având în vedere războiul care nu pare să se mai sfârşească şi faptul că toată familia mea trăieşte acum aici, e puţin probabil că voi putea vreodată să mă întorc în Berlin, oricât de mult mi-ar lipsi.

— Acesta este adevăratul motiv pentru care nu ai vrut să te întorci cu Thornstock în Anglia, când el ţi-a cerut asta?

Pentru că nu voiai să pleci din Berlin şi de lângă părinţii tăi?

— În mare parte, da. Gwyn trase adânc aer în piept. Şi pentru că Thorn se întorcea la moşia lui, la un titlu nobiliar şi la o avere consistentă. Pe când eu m-aş fi întors la…

— La nimic. Cu excepţia poziţiei de soră a unui duce cu o moşie, un titlu nobiliar şi o avere consistentă.

— Când spui asta, sună ca şi cum aş fi o răsfăţată, bombăni ea.

— Nu am intenţionat să sune aşa. La naiba, de câte ori deschidea gura sfârşea prin a o insulta! Medită pentru un moment, încercând să-şi aleagă vorbele cu mai multă grijă. Fiecare doreşte ceva care să fie doar al lui. Dacă te-ai fi întors cu fratele tău, ţi-ai fi trăit viaţa în umbra lui, aşa cum trăiesc eu în umbra familiei tale. Dacă există o persoană care înţelege acest lucru foarte bine, eu sunt aceea.

Ea păru mulţumită de răspuns. Îşi strecură mâna pe sub cotul lui şi îl luă de braţ. Joshua simţi cum sângele i se încălzeşte la atingerea ei. Dumnezeule, cât şi-ar fi dorit să nu aibă o asemenea reacţie!

Partea bună era că se simţea dintr-odată extraordinar de calm. Fără nicio îndoială, prezenţa şi sporovăială ei avuseseră acel efect asupra lui.

Aşa că îşi permise să se bucure câteva clipe, în timp ce se plimbau pe stradă pavată, iar bastonul lui lovea ritmic în piatra cubică.

— Dar cum se face, domnule, îl tachină ea, că văd un zâmbet înflorind pe buzele tale? Oh, acum chiar mi-aş dori să fiu talentată la pictură. Mi-ar plăcea să pun pe pânză imaginea maiorului Wolfe zâmbind în sălbăticie. Altfel, nimeni nu ar crede că aşa ceva chiar există.

— Zâmbetul lui *Joshua* în sălbăticie, o corectă el cu un surâs care se adânci în timp *ce* privi în jos la ea. Ai auzit ce a spus mama ta: nu e nevoie să ne adresăm atât de formal.

Ochii ei sclipiră la fel de verzi ca parcul pe lângă care se plimbau.

— Atunci trebuie să-mi spui Gwyn.

El nu vorbise serios, dar, când îi auzi cuvintele, îşi

dădu seama că îi plăcea ideea de a i se adresa pe numele de botez. Mai ales că erau *cumva* rude.

Nu, nu chiar rude. Nici măcar familia lui nu fusese martoră la situaţii de genul celei care tocmai se petrecuse pe stradă.

— Bine, dar nu ne spunem pe nume în public.

— De acord, aprobă ea, cu o dulceaţă inexplicabilă în voce. Numai în intimitate.

Cuvântul *intimitate* îi făcu inima să o ia razna. Ideea de a fi singur cu ea în intimitate îi făcea sângele să alerge cu exaltare prin vene.

O *exaltare* neînţeleaptă.

Apoi, ca şi cum i-ar fi amintit că era curată nebunie să o dorească, stomacul lui chiorăi.

Ea râse.

— Ar trebui să ne întoarcem la han. Pari îndeajuns de calm. Poate de asta ai reacţionat atât de… violent mai devreme. Un bărbat atât de înalt şi de musculos ca tine nu are cum să reziste prea mult fără să mănânce.

— Aşa e, spuse el, deşi cu toată foamea pe care o simţea, nu era nerăbdător să revină la han.

Se întoarseră şi porniră înapoi spre Golden Oak.

— Ştii, începu el, nu mi-ai zis ce i-a spus fratele tău acelui Hazlehurst pentru a-l pune pe fugă.

Ea se încruntă.

— Ai dreptate, nu ţi-am spus.

— Gwyn, spune-mi, vreau să ştiu!

Se lăsă tăcerea. Apoi, după câteva clipe, ea trase adânc aer în piept.

— Oh, bine atunci.

Mai făcură câţiva paşi.

— Thorn l-a plătit să plece din Berlin. Din câte ştiu, l-a plătit şi… să se alăture marinei militare.

Joshua fluieră încet.

— Dacă aş fi încercat asta cu Beatrice, ca să te citez, mi-ar fi tăiat fuduliile şi mi le-ar fi dat cadou într-o cutie.

— Aşa ar fi trebuit să fac şi eu, spuse ea cu voioşie.

Deşi tonul vocii ei fusese nonşalant, el nu putu să nu

observe că i se coloraseră obrajii.

— Cred că decizia fratelui tău de a-i oferi bani a fost una sănătoasă, spuse el imaginându-şi cum ar fi fost să se afle în acea poziţie. Odată ce individul a luat banii, s-a dovedit că era doar un vânător de zestre şi presupun că nu ţi-ai fi dorit un asemenea soţ, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu. Dar asta nu înseamnă că Thorn trebuia să abordeze situaţia cu o asemenea aroganţă.

— Clar. Deşi cred că fratele tău i-a oferit o sumă enormă, cu care l-a făcut pe Hazlehurst să renunţe la ideea de a se bucura de zestrea ta.

— Nu a fost vorba doar despre bani, ca să fiu sinceră, având în vedere că Thorn i-a oferit doar câteva mii de lire. Dar i-a spus lui… Hazlehurst că, *dacă* încearcă să fugă cu mine, atunci îmi va tăia toate veniturile.

— Ah, şi chiar crezi că ar fi făcut asta?

Umerii ei căzură.

— Nici nu mai contează. Hazlehurst nu a vrut să piardă o mică avere, aşa că a înşfăcat vrabia din mână şi a fugit unde a văzut cu ochii. Se uită în sus spre Joshua. Spuneai că *tu* eşti cinic în ceea ce priveşte dragostea şi căsătoria? Ei bine, eu sunt şi mai cinică. Faptul că ştiu că bărbaţii mă privesc ca pe o puşculiţă pe două picioare mă împiedică să-l plac pe vreunul dintre ei.

— Deci de asta eşti necăsătorită la 30 de ani. Chiar mă întrebam de ce. Pentru că pari exact genul de femeie pe care bărbaţii din înalta societate şi-o doresc.

Ea râse amar.

— E limpede că nu ai mai ieşit în societate de mult timp. Altfel, ai fi înţeles că nu sunt nici pe *departe* genul de nevastă pe care şi-l doresc gentlemenii. Preferă soţiile care le înmânează zestrea pe care o au şi apoi nu mai comentează felul în care sunt folosiţi banii. Vor ca femeile să-şi ţină gura când vine vorba de luarea unor decizii importante. Şi să o deschidă doar ca să spună: Da, dragul meu. Cum vrei tu, dragule. Tu eşti stăpânul, dragul meu!

— Nu poate fi chiar atât de rău, rosti Joshua. Nu-mi place înalta societate mai mult decât îţi place ţie, dar Grey

pare să o asculte pe Beatrice, iar asta e impresionant având în vedere că sora mea e cea mai nesăbuită femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

— Mai nesăbuită decât mine? întrebă ea, fixându-l cu privirea.

La naiba!

— Păi... Cred că ar fi înţelept să mă abţin să vă compar. Nu-mi imaginez în ce situaţie ţi-aş putea da un răspuns mulţumitor. Şi, deşi nu ştii să tragi cu arma, acul acela de păr care iese din pălăria ta pare destul de letal.

Aşa cum el sperase, ea izbucni în râs.

— Vai, Joshua, dar eşti de-a dreptul fermecător când încerci să bine dispui pe cineva!

— Nu te obişnui cu asta! Potrivit surorii mele, această performanţă îmi reuşeşte doar o dată pe lună.

— Sunt sigură că reuşeşti cel puţin de două ori pe lună, spuse ea, zâmbind ştrengăreşte.

Dar el nu o mai asculta.

— Nu ţi se pare suspect bărbatul acela din faţa noastră?

— Ce bărbat?

— Nu te uita!

Îi acoperi mâna cu a lui.

— Vom merge pe lângă adăpostul pentru trăsuri. Uită-te la mine şi continuă să vorbeşti!

— Despre ce?

— Nu contează. Nu cred că ne poate auzi. Am nevoie de o scuză ca să mă uit spre tine în timp ce trecem pe acolo, ca să văd ce face individul acela înăuntru.

Ea îi aruncă o privire.

— Nu crezi că eşti un pic prea suspicios? Poate că încă eşti afectat de ceea ce s-a întâmplat mai devreme.

— Nu. Bărbatul care a intrat în adăpostul trăsurilor nu poartă uniforma de la han, iar dacă chiar ar fi unul dintre angajaţi, s-ar agita să schimbe caii de la trăsura care tocmai a sosit. Mai mult decât atât, înainte să intre, s-a uitat în jur ca să verifice dacă hangiul sau grăjdarii sunt prin preajmă.

— Eu… nu am văzut nimic din toate acestea.

— Aşa se întâmplă când faci parte din Marina Regală. Observi şi cele mai mici amănunte.

— Crezi că el ne-a văzut?

— Nu, se uita spre intrarea în han, nu spre drumul pe care suntem. Era prea preocupat să se asigure că niciun angajat al hanului nu e prin preajmă. Joshua îi zâmbi, chiar dacă ochii lui cercetau interiorul adăpostului pentru trăsuri. Acum râzi, dar să sune natural.

— Spune-mi o glumă dacă vrei să râd.

— Ţi-ai pus pălăria invers, rosti el.

Ea izbucni în râs.

— Nu e adevărat. Şi asta nu a fost o glumă.

— Dar te-a făcut să râzi, nu-i aşa?

El se uită în spatele ei, dar cum felinarele nu fuseseră încă aprinse în adăpost, era prea întunecat ca să vadă ceva.

— Ar trebui să te duci la han şi să te alături familiei tale, în timp ce eu voi arunca o privire mai atentă la ce face înăuntru acel individ.

— Nici gând! protestă ea. În plus, două perechi de ochi se descurcă mai bine decât una singură.

— E adevărat. Numai că va trebui să-l urmăresc după ce iese.

— De ce?

— Ca să văd cine e stăpânul lui.

— Înţeleg, spuse ea, deşi părea confuză în ceea ce privea insistenţa lui de a afla cine era acel bărbat.

Iar el o înţelegea. Se baza doar pe instinct când spunea că era ceva dubios în privinţa acelui individ. Dar în bătălii învăţase să nu-şi pună niciodată la îndoială instinctele.

După ce trecură de adăpost, el o trase pe Gwyn lângă intrare şi cercetă împrejurimile.

Din fericire, trăsura lui Thornstock era ultima trasă în adăpost, aşa că se afla aproape. Din nefericire, deşi Joshua vedea că individul se învârtea în jurul atelajului, nu-şi dădea seama ce anume făcea. Trebuia să se întoarcă mai târziu,

după ce avea să-l urmărească, pentru a inspecta trăsura.

Brusc, bărbatul ieşi şi se îndreptă spre intrarea în han. La naiba, venea spre ei chiar în acel moment! Nu aveau unde să se ascundă şi nu puteau să fugă, chiar dacă Joshua ar fi fost în stare. În câteva secunde, individul avea să-i vadă şi să se întrebe de ce încă zăboveau aproape de adăpostul pe lângă care trecuseră agale în urmă cu câteva minute.

Joshua se uită în jos la ea, căutând cu disperare în minte o soluţie. Apoi făcu singurul lucru care i-ar fi ajutat pe amândoi să se ascundă şi în acelaşi timp ar fi explicat motivul pentru care încă se aflau în preajma garajului.

— Intră în joc, murmură el.

Şi, trăgând-o spre el, îi acoperi gura cu a lui.

Capitolul 6

Gwyn înlemni. Joshua o săruta. O *săruta.* Pe ea. Deşi, la drept vorbind, mai mult îi atingea uşor buzele decât o săruta. Gura lui nu se mişca, iar mâna lui liberă abia îi atingea talia. În plus, amândoi aveau ochii deschişi, ceea ce era diferit de orice sărut pe care îl împărtăşise până atunci cu un bărbat.

Tocmai de aceea reuşi să-l vadă pe bărbatul pe care îl urmăriseră trecând pe lângă ei şi oprindu-se ca să-i privească mai bine. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Gwyn închise ochii şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Joshua.

O făcuse probabil ca să scape de străin. Sau o făcuse pentru că îşi dorea un sărut adevărat? Oricare ar fi fost motivul, în momentul acela totul se schimbă. Era ca şi cum Joshua uitase de scopul cu care o sărutase iniţial. Pentru că gemu, iar gura lui începu să se mişte cu pasiune peste a ei.

Gwyn simţi cum pulsul i-o luă razna. El mirosea a apă cu miere, a săpun şi a piele încălzită de soare. Nu se aşteptase ca el să miroasă atât de ispititor.

Ori să sărute atât de bine. Sărutul lui, nu atât de tandru pe cât era de meticulos, era pasional, menit să o cucerească. Iar când ea îşi despărţi buzele, el primi invitaţia cu o ferocitate sălbatică, cercetându-i fiecare centimetru din gură şi umplând-o de plăcere.

Da, acela era un sărut în toată puterea cuvântului. Iar el era ultimul bărbat de la care se aşteptase să o sărute aşa.

Până să apuce ea să se dezmeticească, el o lipi de clădire şi îşi lăsă bastonul să cadă, ca să o poată înlănţui cu ambele braţe. De ce gestul acela de a o lipi de perete, în timp ce o ţinea prizonieră între braţele lui, o făcea să se topească precum untul?

Nu ştia şi nu-i păsa. Doar voia mai mult. Sărutul lui Joshua era un ospăţ glorios al simţurilor, din care ea se înfrupta cu lăcomie.

Gura lui catifelată contrasta cu atingerea aspră a bărbii lui scurte ce i se freca de piele.

Penetrările sălbatice ale limbii lui se transformară încet în mângâieri seducătoare, iar Gwyn simţi că nu o mai ţineau genunchii. Apoi el îşi mută o mână pe sub pelerina ei şi începu să o plimbe în sus şi în jos pe coastele ei. Alunecarea aceea senzuală a mâinii lui îi umplu nervii de o cascadă de senzaţii. Voia ca el să o atingă şi în alte locuri, mult mai intime.

Dumnezeule, dar bărbatul acela chiar ştia cum să sărute o femeie, cum să o ţină în braţe! Cât de surprinzător! Cât de delicios!

Aşa că, atunci când el în sfârşit o îndepărtă, o puternică dezamăgire începu să-i ardă gâtul lui Gwyn. Ochii lui păreau să-i cerceteze faţa în întunericul care, din fericire, îi ferea de orice privire curioasă a celor de la han.

— A plecat, nu-i aşa? întrebă el cu o voce răguşită.

Cu mintea încă înceţoşată de pasiune, ea aproape că îl întrebă: „Cine?”, dar se opri la timp.

Gwyn cercetă strada de lângă han.

— Mă tem că da.

Spera ca Joshua să nu observe cum îi tremura vocea.

— La naiba!

Încruntându-se, se uită şi el spre strada goală.

— M-am lăsat prins… Am uitat…

Se aplecă pentru a-şi recupera bastonul.

— Nici nu mai contează. Mi-am ratat şansa, spuse el.

— Ce şansă?

— Să-l urmăresc.

— Oh, da…

Ea încercă să-şi ascundă durerea pe care i-o provocau cuvintele lui mânioase.

Ca o proastă, crezuse că sărutul lor chiar însemnase ceva pentru el. Cum de se înşelase? Bărbatul din faţa ei era maiorul Wolfe, pentru care orice lucru era o misiune militară, chiar şi zgomotul halbelor de cositor rostogolindu-se pe pavajul străzii. Pentru el, sărutul lor avusese un scop precis.

Şi totuşi, nu avea cum să se fi înşelat chiar *atât* de tare în privinţa efectului pe care îl avusese asupra lui, nu-i aşa? Sărutul lor fusese cât se putea de adevărat. La fel faptul că Joshua îşi adâncise sărutul şi o mângâiase.

Asta spunea multe.

La fel spunea faptul că, în acel moment, el evita să se uite în ochii ei.

— Aşteaptă aici, îi ceru. Mă duc în adăpost ca să văd ce a făcut la trăsura fratelui tău.

Ea se încruntă. Era evident că el nu avea nicio intenţie să discute despre sărutul lor şi despre ceea ce însemnase. În mod evident, nici măcar nu intenţionase să o sărute, deşi răspunsese foarte plăcut. Învăţase cândva cum erau bărbaţii în acea privinţă. Puteau să se bucure de un sărut, deşi nu însemna nimic pentru ei. Cu siguranţă, aşa fusese pentru Lionel.

Foarte bine. Dacă el voia să ignore săruturile lor pasionale, atunci şi ea avea să facă la fel. Şi nu avea nici cea mai mică intenţie să se lase călcată în picioare în acest timp.

— Eşti la fel de autoritar ca mine, Joshua, dar, din nefericire pentru tine, eu nu sunt unul dintre soldaţii cărora

să le dai ordine. Merg cu tine în adăpostul de trăsuri. Când el o privi ca şi cum se pregătea să protesteze, ea adăugă: Nu e nimeni prin jur să ne vadă. Şi, după tot efortul pe care l-am făcut ca să ne ascundem de el, cred că merit şi eu să ştiu ce făcea.

„Acum să te văd, maior Joshua Eu-Sunt-La-Conducere Wolfe!” Şi ea putea să se comporte ca şi cum sărutul lor nu ar fi însemnat nimic.

Ochii lui o fulgerară în lumina lunii care se înălţa pe cer.

— Bine.

— Foarte bine.

Întorcându-se pe călcâie, maiorul intră în adăpostul pentru trăsuri.

— Vizitiul nostru ţine o cremene şi un amnar în lada de sub bancheta lui, ca să aibă cu ce să aprindă felinarele de la trăsură, îl informă ea în timp ce îl urma.

— Şi cum naiba ştii aşa ceva?

Ea ridică din umeri.

— Tu observi pericolul, eu observ unde pun servitorii lucruri de care aş putea avea nevoie într-o bună zi.

El clătină din cap, ca şi cum ce îi spusese ea nu avea niciun sens, apoi încercă să deschidă lada. Nu se deschidea uşor, aşa că trase mai tare, iar osia trăsurii se mişcă un pic.

— Stai puţin, zise el, privind cu suspiciune spre osie. S-ar putea ca exact asta să fi făcut individul. Examină şuruburile de la osia care lega locul vizitiului de trăsură. Să-l ia dracu’, blestematul a slăbit şuruburile, astfel încât, când trăsura ar fi prins un pic de viteză, capra vizitiului s-ar fi prăbuşit!

— Îngrozitor! exclamă şocată Gwyn.

— Nu doar îngrozitor, ci şi extrem de periculos. El căută prin lada vizitiului până ce găsi o trusă de scule. Dacă s-ar fi desprins osia, vizitiul ar fi căzut, iar caii s-ar fi speriat, rămaşi fără cineva care să-i strunească. Am fi putut sfârşi într-o trăsură scăpată de sub control.

Găsi o şurubelniţă şi se apucă să strângă şuruburile.

— Dar acum, după ce ai descoperit problema, totul va

fi bine, da?

— Depinde.

Puse şurubelniţa înapoi, iar trusa înapoi în ladă.

— Presupun că nenorocitul plănuia să te răpească, profitând de confuzie.

Gwyn simţi un fior rece pe şira spinării.

— Deci crezi că Malet e în spatele acestei uneltiri.

El îşi scutură mâinile de praf.

— Numai dacă n-a fost vreun tâlhar care voia să-l jefuiască pe Thornstock. E dificil pentru un duce să călătorească fără a fi remarcat de tâlhari.

— Care variantă crezi că e mai probabilă?

Wolfe se uită la ea şi ridică din umeri.

— Probabil Malet, dacă încă plănuieşte să te răpească.

Lionel nu plănuia să o răpească. Spusese chiar el că n-ar fi fost inteligent din partea lui să facă aşa ceva. Dar putea să fi sperat să-l jefuiască pe Thorn, ca să se răzbune pe ea şi pe familia ei, care îl trataseră cu dispreţ. Ori decisese că ar fi fost un mod mai rapid de a-şi obţine banii.

— Oricum, am făcut tot ce s-a putut în seara asta, spuse Joshua. Dar cred că mâine ar fi bine să călătoresc pe capra trăsurii, lângă vizitiu, în caz că vinovatul chiar *este* un tâlhar şi îşi aduce prietenii în ajutor.

— Credeam că tâlharii la drumul mare sunt ceva rar în zilele noastre.

— Aşa e. De aceea sunt înclinat să cred că Malet a pus totul la cale, ca să poată dispărea cu tine.

— Dar cum ştie care e momentul când s-ar rupe osia?

— Pentru asta ar trebui să ne urmărească. Şi la fel ar proceda un tâlhar. În orice caz, revolverul meu va fi pregătit. Iar fratele tău îţi poate asigura protecţia în interiorul trăsurii.

Gwyn încercă să-şi ascundă mâhnirea. Sperase că va avea din nou posibilitatea, în ziua următoare, de a călători alături de el în acel spaţiu strâmt al trăsurii. Acea situaţie i-ar fi dat şansa să-l întrebe despre trecutul lui – cum fusese rănit, dacă avusese vreodată o iubită şi ce îl făcuse să devină atât de morocănos şi să aibă accese de furie.

Ce îl făcuse să-şi îndrepte arma spre doi oameni nevinovaţi.

— Ar fi mai bine să mergem la han, spuse el. Familia ta cu siguranţă se întreabă pe unde umbli. Iar eu trebuie să-l informez pe Thornstock care e situaţia.

Ea încuviinţă din cap. Deci asta era tot. Nicio menţiune despre sărutul lor. În mod clar ea îşi imaginase că el simţise ceva.

Faptul că el nu simţise nimic – sau că nu simţise ceva destul de puternic încât să fie afectat în vreun fel – îi produse o mare dezamăgire.

Dar era mai bine aşa. Nu ar fi fost niciodată fericită dacă se mărita cu un bărbat care avea un asemenea temperament nestatornic. Şi odată ce un bărbat ca el ar fi aflat adevărul despre trecutul ei, căci nu avea cum să-l ascundă la nesfârşit, nici măcar nu şi-ar mai fi dorit să ia de soţie pe cineva ca ea.

Aşa că, indiferent cât de mult îi plăcuse sărutul lor, trebuia să-l considere doar o greşeală din partea amândurora.

*

În dimineaţa următoare, cu consimţământul lui Thornstock, Joshua se mută pe capră, alături de vizitiu. La început, bărbatul, al cărui nume era Peabody, păru deranjat să-l aibă alături. Şi nu făcea decât să mormăie la încercările lui de a face conversaţie.

Aşa se ducea şansa lui Joshua de a-şi lua gândul de la săruturile pe care el şi Gwyn le schimbaseră seara trecută. Deja îşi petrecuse jumătate de noapte revăzându-le în minte. Şi sperase să nu-şi petreacă şi ziua în acelaşi fel şi întrebându-se de ce fusese ceva atât de nesăbuit.

Cel puţin trebuia să-i fi cerut scuze pentru că sărise pe ea precum un câine de vânătoare înfometat. Să se prefacă măcar în faţa ei. Căci faţă de el însuşi nu reuşea. Încă îi simţea parfumul cu notă de lămâie, încă savura sunetele de plăcere pe care ea le scosese, încă simţea

gustul gurii ei, care era mai moale decât îşi imaginase.

După ce îi ţinuse în braţe trupul acela perfect, o *dorea* chiar mai mult decât înainte. Şi probabil că ştia şi ea. Şi cu siguranţă avea să se folosească de acel lucru ca să-l învârtă pe degete după cum dorea. La naiba cu toate!

Spre marea uşurare a lui Joshua, Peabody alese exact acel moment pentru a vorbi.

— Excelenţa Sa mi-a spus că aţi dorit să călătoriţi lângă mine pentru că ar putea fi tâlhari pe drum, zise bărbatul pe un ton tărăgănat. Dar i-am spus Excelenţei Sale că pentru asta o am pe Brown Bess. Se întoarse şi bătu cu palma în patul a ceea ce părea să fie o flintă. Pot să le vin şi singur de hac tâlharilor şi altor nemernici. Aşa că nu e nevoie să vă deranjaţi, maior Wolfe.

Lui Joshua nu-i trecuse prin cap că Peabody s-ar fi putut simţi jignit de prezenţa lui. Dar acum, dacă se gândea mai bine, avea sens.

— Nu e niciun deranj. Să fiu sincer, mai degrabă aş sta în ploaie şi în vânt toată ziua. O trăsură înăbuşitoare, cu o ducesă, un duce şi sora lui drept companie nu e un loc potrivit pentru un soldat ca mine.

Vizitiul medită câteva momente.

— Şi eu am fost cândva soldat.

Ranchiuna vizitiului părea să se mai fi domolit.

— Nu am ştiut. Armată sau marină?

— Armată. Am făcut parte din Regimentul 19 terestru până când am fost lovit de o ploaie de proiectile în piept şi în umăr care aproape m-a ucis.

— Se pare că te-ai recuperat destul de bine, spuse Joshua. Cred că ai o constituţie de fier.

Peabody ridică din umeri.

— Pe timp de iarnă mă mai doare uneori în piept. Dar măcar nu mi-am pierdut vreun picior.

„Sau nu ţi-a fost lezat iremediabil”, se gândi Joshua.

Vizitiul se mişcă pe banchetă.

— Aţi fost în marină, nu-i aşa?

— Încă sunt.

— Ah. Sunteţi în rezervă cu o jumătate de soldă. Ce

noroc!

Numai ofiţerii aveau şansa să fie trecuţi în rezervă, aşa că Joshua presupuse că într-adevăr *era* norocos. Până atunci, nu mai privise situaţia în acel fel.

Peabody îndemnă caii pocnind din limbă.

— Mi-ar fi fost tare greu dacă Excelenţa Sa nu mi-ar fi oferit acest post. E un om bun pentru un duce.

Joshua izbucni în râs.

— Aşa e.

Pentru o vreme, călătoriră în tăcere.

— Ia spune-mi, îl abordă Joshua pe vizitiu, presupun că faci des drumul ăsta, având în vedere că mama Excelenţei Sale locuieşte la Armitage Hall…

— Destul de des.

Vizitiul mâna cu îndemânare caii într-o curbă scurtă.

— Ai văzut vreodată tâlhari la drumul mare?

— N-am mai văzut de câţiva ani, domnule. De aceea am fost surprins să-l văd pe duce preocupat de acest lucru, având în vedere că în trecut nu a fost niciodată îngrijorat.

Joshua se întrebă dacă trebuia să-i spună omului adevărul. Într-un final, decise că vizitiul merita să ştie.

— De fapt, aseară am surprins un individ care umbla la osia ce leagă capra pe care stăm de trăsură. Dar nu sunt sigur care îi erau intenţiile. Individul a dispărut înainte să-l prind şi să pot afla. Cum Peabody părea alarmat, Joshua adăugă în grabă: Nu te teme, am strâns la loc şuruburile pe care le-a slăbit. Dar n-ar fi rău să stai cu ochii în patru, când schimbăm caii.

Peabody încuviinţă din cap.

— Şi credeţi că tâlharii care atacă la drumul mare au făcut asta? Nu mi se pare lucrătura lor. De unde ar şti când cedează trăsura şi trebuie să ne oprim?

— Presupun că ne-ar urmări ca să vadă când ne blocăm. A plouat aşa de puţin în ultimul timp, încât din cauza prafului pe care îl face trăsura nu se poate vedea nimic în urmă.

— E adevărat.

— În orice caz, *cineva* a dorit să oprească trăsura. Sau

să provoace un accident. Dar nu ştim sigur cine sau de ce. Făcu o pauză. L-ai auzit vreodată pe duce vorbind despre un individ pe nume Malet?

Vizitiul căzu pe gânduri, încruntat.

— N-aş putea spune că l-am auzit. Credeţi că el e bărbatul care stă în spatele acestor uneltiri?

— Poate. Oricare ar fi situaţia, trebuie să fim în alertă. Îşi bătu haina cu palma. Am un revolver aici cu care i-am trimite la dracu'. Cu ăsta şi cu Brown Bess a ta, nimeni nu se poate apropia de trăsură ca să facă rău cuiva.

Peabody îşi umflă pieptul.

— Eh, domnule, avem propria noastră armată aici, nu-i aşa?

În următoarele ore, Joshua şi Peabody vorbiră despre viaţa lor de militari. Din fericire pentru Joshua, Peabody avea o ploscă plină cu tărie, ca să se încălzească, şi fu bucuros să o împartă cu el. Dar Joshua observă că vizitiul doar gusta din băutură, astfel încât să rămână atent la orice problemă ar fi avut trăsura ori ocupanţii ei.

Spre uşurarea – şi surprinderea – lui Joshua, se părea că nu fusese nevoie de atâta prudenţă. Dacă într-adevăr stătuse cineva în urma lor, nu-şi făcuse simţită prezenţa. Probabil obosise din pricina prafului înghiţit în urma lor, aşteptând ca trăsura să se rupă.

Sau, ceea ce ar fi fost cu siguranţă mult mai grav, individul nu intenţionase niciodată să-i urmărească. Poate că planul lui fusese să provoace un accident în care ar fi murit toţi ocupanţii trăsurii.

O senzaţie de răceală îi trecu pe şira spinării. Părea puţin probabil. Cine ar fi dorit să-l omoare pe *el,* de exemplu? Şi totuşi, cine ar fi crezut că al treilea şi al patrulea duce de Armitage aveau să moară la distanţă de câteva luni unul de celălalt, amândoi ucişi, din câte îi spusese Sheridan?

În momentul în care ajunseră în împrejurimile Londrei, devenise clar că, oricare ar fi fost planul acelui blestemat, nu avea să fie dus la îndeplinire. Până atunci, Joshua nu fusese în stare să-l prindă pe individ. Dar spera să mai aibă

o şansă în Londra. Pentru că nu-i plăcea ideea ca Gwyn şi familia ei să fie vulnerabili în faţa unui atac.

În timp ce înaintau prin oraş, Joshua se mai relaxă. Observă că Londra se schimbase mult în cei zece ani de când nu mai trecuse pe acolo. Era mai murdară, dar acest lucru era de aşteptat, având în vedere că oraşul se extindea. Şi totuşi, erau semne de dezvoltare interesante, cum ar fi fost iluminatul cu gaz de pe Pall Mall, despre care nici măcar nu auzise, darămite să-l vadă până atunci.

Iar zona Mayfair, împrejmuită de Park Lane, devenise foarte modernă, cu multe case elegante ridicate. Nu trecu mult şi opriră în faţa uneia dintre acele reşedinţe elegante, iar Peabody îi spuse că aceea era reşedinţa Thorncliff. Care, bineînţeles, aparţinea ducelui de Thornstock.

— E măreaţă, nu-i aşa? spuse vizitiul cu o mândrie evidentă. Ducele a supravegheat personal renovarea casei. Înainte nu era nici pe departe aşa de impresionantă.

Joshua se uită fascinat la marmura somptuoasă şi la arhitectura în stil roman. *Impresionantă* nu era îndeajuns pentru a o descrie. *Magnifică* ar fi fost mai potrivit. Un adevărat palat. Şi cu siguranţă *nu* era locuinţa unui bărbat care şi-ar fi lăsat sora să se mărite cu un ofiţer amărât din Marina Regală, care nu reuşea să-şi controleze nici măcar accesele de furie.

Joshua înţelesese că nu era de nasul lui Gwyn, dar, văzând casa, îi fu clar că locul lui nu era într-un palat ca acela. Că locul lui nu era lângă *ea.*

Thornstock coborî din trăsură.

— Poţi să treci în locul meu, Wolfe, spuse ducele vesel. Peabody vă va duce pe toţi trei la reşedinţa Armitage, care e mai spre sud.

Joshua îi refuză oferta. Nu avea de gând să coboare de pe capră, în timp ce Thornstock se uita la el. Avea mândria lui, la naiba! Dar, în timp ce întorcea trăsura, Joshua îşi dădu seama că şi Gwyn s-ar fi uitat. Ceea ce ar fi făcut ca lucrurile să fie chiar şi mai neplăcute.

Se întoarse spre Peabody.

— Cât de departe suntem de reşedinţa Armitage?

— După ce trecem de Hyde Park, mai avem vreo doi kilometri în linie dreaptă.

Joshua privi înapoi, uşurat să vadă că Thornstock intrase deja în casă.

— Dacă nu te deranjează, ai putea să opreşti ca să cobor şi să-mi dezmorţesc piciorul înainte să ajungem?

— Bineînţeles, înţeleg.

Cum lui Joshua îi luă minute bune să se dea jos de pe capră cu ajutorul bastonului, când ajunse în stradă, deja mătuşa lui şi Gwyn îşi scoaseră curioase capetele pe fereastra trăsurii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ducesa.

— Nimic, răspunse Joshua. M-am gândit că ar fi o idee bună să merg pe jos restul drumului.

— Vin cu tine, rosti Gwyn. Şi, înainte ca Joshua măcar să încerce să o descurajeze, ea îl chemă pe lacheul din spatele trăsurii ca să-i pună scara ca să coboare. Vom ajunge la scurt timp după tine, mamă, spuse ea, apoi flutură mâna în timp ce trăsura se îndepărtă. Mi-ar prinde bine şi mie puţină mişcare, îi spuse ea lui Joshua când ajunse lângă el. Imediat ce am fi ajuns, mama s-ar fi pus pe despachetat, apoi am fi coborât la cină, aşa că nu aş fi avut nicio şansă să vorbesc cu tine în privat.

La naiba, conversaţiile private cu ea nu se sfârşeau niciodată bine!

— Despre ce să-mi vorbeşti?

— Ştii tu. Lecţiile noastre.

O privi confuz.

— Lecţiile noastre de *tras* cu arma. Voiam să ştiu când am putea începe.

— După tot ce s-a întâmplat ieri pe străzile din Cambridge, încă vrei să înveţi să tragi cu arma?

— Ei bine, da. Gwyn se opri şi se încruntă. Adică, vreau să spun… Nu vreau dacă asta ţi-ar provoca vreo problemă…

Fu tentat să-i servească o minciună şi să-i spună că s-o înveţe ar fi fost prea supărător pentru el, dar apoi îşi dădu seama că nu-şi dorea ca ea să-l creadă un soldat ratat sau

vreun filfizon care nu putea suporta sunetul unui pistol.

În plus, deja îşi făcuse un plan în legătură cu acele *lecţii.* Era mai bine să o facă el decât să rişte ca ea să găsească pe *altcineva* care să o înveţe. Vreun marchiz sau duce înalt şi chipeş, care nu trăia din jumătate de soldă, la fel ca el.

Gândul acela îl alarmă. Pentru că implica gelozie, iar el cu siguranţă nu era atât de nebun încât să simtă aşa ceva.

— Nu e niciun deranj să te învăţ. Dacă ştiu când urmează zgomotul, îmi pot controla reacţiile.

Ea răsuflă uşurată.

— Atunci sper că putem începe mâine, spuse Gwyn.

— *Mâine?!*

La naiba, trebuia să-şi schimbe planurile!

— Ei bine, da. Eu şi Beatrice vom fi prezentate la curte peste câteva zile, iar odată ce se întâmplă acest lucru, urmează un mare şir de evenimente sociale – ceremonii, baluri, spectacole muzicale şi alte lucruri de acest gen –, aşa că nu voi mai avea timp.

Ea credea că el putea să o înveţe să tragă cu arma într-o singură zi? Atunci era pe jumătate nebună. Sau credea că el era vreun magician.

Dar graba ei i se păru suspectă.

— Nu mi-ai spus niciodată *de ce* vrei să înveţi să tragi cu arma. Presupun că nu deţii o armă şi, având în vedere că fratele tău m-a angajat *pe mine* să te protejez, nici nu ai nevoie de una. Aşadar, de ce insişti cu acest lucru stupid?

Ea înlemni.

— Nu contează. E treaba mea, nu a ta.

Nimic nu se compara cu felul în care ea îl punea la punct. Dacă se simţise vinovat vreun moment pentru că plănuise să o tragă în piept cu lecţiile, răspunsul ei tocmai risipise acel sentiment. Nu avea încredere în el? Voia să-şi folosească rangul nobiliar pentru a-i ascunde adevărul?

Nu avea decât să o facă.

— Bine atunci, spuse el, ne putem întâlni mâine-dimineaţă la 10. Îi poţi spune mamei tale că mergem să

călărim. De fapt, chiar vom călări, ca să putem practica trasul cu arma. Trebuie să o facem undeva la ţară.

— Ar trebui ca eu să aduc arma?

— Voi aduce eu tot ce trebuie, spuse el.

Dar ea nu avea să fie prea fericită când avea să vadă *ce* intenţiona el să aducă, deşi, pentru moment, chiar nu-i păsa. Nu-i păsa. Absolut deloc.

— Apropo, spuse ea, ai observat ceva ciudat în timpul călătoriei de azi? Ceva legat de acel individ care presupuneai că ne va urmări?

— Mă tem că nu. M-am uitat după el, dar, chiar dacă încerca să ne prindă într-un moment dificil, nu l-aş fi văzut din cauza prafului stârnit de cai. Şi cum trăsura nu s-a rupt…

— Probabil a renunţat înainte să ajungem la Londra.

— Exact.

— Nu aş vrea să schimb subiectul, spuse ea, dar există un aspect în privinţa căruia aş vrea să te informez înainte să ajungem la reşedinţa Armitage. Sheridan nu vrea s-o închirieze înainte de încheierea sezonului, aşa că în prezent nu e complet aranjată. Cele mai multe camere nu sunt deschise.

— Aşa era şi la Armitage Hall, la domeniu.

— Exact. Asta îl ajută pe duce să economisească nişte bani, dar să-ţi găseşti drumul prin casă se poate dovedi uşor… derutant. Mi-a luat aproape o săptămână să-mi dau seama unde e zona în care se află camerele servitorilor.

În mod clar, era o referire voalată menită să ajungă la urechile lui.

— Presupun că aceea e zona în care voi locui.

Ea clipi, surprinsă.

— Nu fi ridicol! Eşti nepotul mamei, deci vei avea o cameră la primul etaj, cred că în aceeaşi aripă în care se află dormitorul lui Sheridan. Probabil voi doi veţi fi singurii din aripa aceea.

O întreagă aripă? La naiba, deci era alt conac! Joshua tot uita că istoria ducatului se întindea înapoi în timp până pe la 1700.

— Chiar mă întrebam dacă Sheridan va veni la Londra pentru sezonul de baluri.

— Ca să fiu sinceră, nu suntem siguri. Îşi mută privirea. Va avea nevoie de o soţie la un moment dat şi n-ar fi rău dacă ar începe să caute. Dar se pare că nu e încântat de idee, spuse Gwyn.

— Şi poţi să-l învinovăţeşti? Pus în postura de a evalua – aşa cum ai spus – acele puşculiţe pe două picioare din societate, nici nu mă mir că nu e dornic să-şi caute o soţie. De fapt, puţini bărbaţi sunt încântaţi să fie vânători de zestre, în ciuda a ceea ce cred femeile.

Gwyn îl fixă cu o privire plină de curiozitate.

— Dacă spui tu… Presupun că nu te vezi drept un vânător de zestre, nu-i aşa?

— Şi cum aş putea să fiu? Spre deosebire de fratele tău, eu nu deţin nicio proprietate din care să mă întreţin.

Nu era nevoie să spună mai mult. Ea nu trebuia să ştie despre speranţele lui de a se întoarce în Marina Regală. Putea şi el să se ascundă, aşa cum făcea ea, ba chiar cu mai mult succes. Avea să o afle pe pielea ei în curând.

După ce se mai uită fix la el câteva momente bune, Gwyn oftă.

— Din fericire, noi nu vom organiza niciun fel de primiri sau petreceri, deoarece mama încă este în doliu, aşa că nu va trebui să îndurăm toate bârfele legate de starea în care se află casa în timpul sezonului.

El încuviinţă din cap. Nu avea niciun chef de conversaţii formale. „Eşti morocănos, aşa cum te-a şi acuzat”.

Da, era. La naiba cu asta! La naiba cu ea!

Capitolul 7

Gwyn se trezise mult prea devreme. Aşa făcea, de obicei, în prima zi când se întorcea la Londra. Entuziasmul de a se afla în capitală era atât de palpabil, încât cu greu

reuşea să doarmă. Iar în acea zi, avea un motiv în plus. În sfârşit, avea să înveţe să tragă cu arma! Îi venea să ţipe de bucurie cât o ţineau plămânii.

Dar, în loc de asta, sări din pat şi îşi puse costumul preferat de călărie. Avu grijă să îşi anunţe camerista că avea să călărească alături de maiorul Wolfe şi că un servitor urma să fie cu ei tot timpul, aşa cum se cuvenea. Apoi se avântă pe scări, pentru micul dejun de la ora 9. Spre surprinderea ei, lacheul care servea la masă o informă că Joshua nu numai că mâncase deja, dar chiar ieşise la o plimbare.

— M-am mirat, milady, i se confesă lacheul. Nu mă gândeam că maiorul e dornic să se plimbe, având în vedere piciorul acela al lui.

— De fapt, chiar se plimbă mult, spuse ea. Se pare că îl ajută să-şi relaxeze muşchii de la gambă. Când lacheul o fixă cu o mirare deloc ascunsă în privire, Gwyn simţi nevoia să adauge: Cred că sora lui mi-a spus.

Faţa lacheului se mai linişti.

— Ceea ce îmi aminteşte, milady, că ducesa ne-a vizitat ieri şi a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră şi pentru stăpână. Intenţionează să vă viziteze împreună cu ducele în această seară. Iar eu trebuie să-i anunţ în caz că nu e convenabil pentru dumneavoastră.

— E perfect convenabil, mulţumesc!

Lacheul încuviinţă din cap şi merse să-i aducă o cafea.

Gândurile ei zburară înapoi la Joshua. Ce curios că alesese să se plimbe în acea dimineaţă, când ar fi trebuit să-şi păstreze energia pentru călărit! Într-adevăr, fusese şocată ieri să afle că el *putea* să călărească, având în vedere că la moşie nu-l văzuse niciodată călare.

Dar, dacă o femeie putea merge călare stând în şa pe o parte, era clar că şi Joshua putea călări doar cu un picior. Principiul era acelaşi.

— Oh, Gwyn, spuse mama ei din uşă, mă bucur atât de mult că te-ai trezit deja! Eliza voia să-ţi spună bună dimineaţa, înainte să plece la cumpărături.

Gwyn se ridică, oricând încântată să primească vizita

contesei de Hornsby, văduva care urma să le introducă pe ea şi pe Beatrice la curte. Deşi era tristă că nu putea să o facă mama ei, Lady Hornsby era de departe cea mai bună alegere.

— Gwyn, draga mea, spuse Lady Hornsby în timp ce intra alături de mama ei. E minunat să te văd, în sfârşit, în altceva decât negru sau gri. Arăţi extraordinar în movul acela!

— Mulţumesc, spuse Gwyn, în timp ce-i săruta obrazul fardat cu migală.

Gwyn spera că şi *Joshua* avea să o considere atrăgătoare în costumaţia de călărie. Încă o răscolea gândul că o sărutase şi apoi se comportase de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lady Hornsby îşi aranjă părul argintiu, coafat cu migală într-o cascadă de bucle ce ieşeau de sub modernul ei turban roz.

— Cât mi-aş dori să am buclele tale naturale! Îi ia o veşnicie cameristei să le facă pe ale mele.

— Da, dar îmi imaginez că nu ţi-ai dori să ai şi culoarea mea scandaloasă.

— În loc de argintiu? Ba bine că nu! Ochii ei albaştri sclipiră. În plus, după cum îţi poate spune şi mama ta, voi, roşcatele, vă distraţi mai bine. În special în dormitor.

— Eliza! exclamă mama ei.

— Ce este? Gwyn nu e vreo şcolăriţă care să se înroşească. Iar cu un frate precum Thorn, sunt convinsă că a auzit o grămadă de poveşti obscene. Şi a întâlnit mulţi gentlemeni desfrânaţi.

— Nu mă ajută în vreun fel că le aud, glumi Gwyn. Thorn se comportă ca şi cum aş fi o călugăriţă pe care niciun gentleman nu ar trebui să o atingă. Cu siguranţă nu mi-ar face niciodată cunoştinţă cu vreun desfrânat.

Şi nu ezitase să-l pună pe fugă pe singurul bărbat desfrânat pe care ea îl cunoscuse. Şi, oricât îi displăcea să recunoască, trebuia să admită că decizia lui Thorn fusese probabil una înţeleaptă.

— Ce păcat, spuse Lady Hornsby. La ce sunt buni

fraţii, dacă nu să le arate surorilor adevăratul comportament al bărbaţilor?

Mama ei îşi dădu ochii peste cap.

— Încep să regret că ţi-am cerut să-mi însoţeşti fiica, Eliza. Uitasem cât de… necuviincioasă poţi fi.

— Prostii, spuse Lady Hornsby. Ai uitat, Lydia, că în tinereţe cântai melodii obscene, ca noi toate. Doar ştii bine…

Gwyn rămase cu gura căscată.

— Mama? Cânta melodii obscene?

Lady Hornsby îi bătu uşor mâna lui Gwyn.

— Erau alte vremuri, draga mea. Toate cântam melodii obscene, nu-i aşa, Lydia?

— Oh, Dumnezeule! murmură mama ei cu obrajii în flăcări.

— Promit că nu zic nimănui, spuse Gwyn, dacă şi tu promiţi să-mi cânţi câteva dintre ele.

— Dacă nu o face ea, o fac eu, adăugă şoptit Lady Hornsby. Şi, apropo, aţi auzit ultima bârfă?

Făcu o pauză dramatică, pentru efect. Gwyn abia îşi stăpânea râsul. Lady Hornsby era o bârfitoare neruşinată, iar mama ei, deşi aparent nu o aproba, îi sorbea fiecare cuvânt.

Lady Hornsby ridică o sprânceană.

— Lady Winslow e din nou însărcinată! Cu acesta, câţi sunt în total, zece?

— Oh, Dumnezeule, spuse mama ei, abia am reuşit să fac faţă cu cinci! Biata femeie, nici nu vreau să-mi imaginez… De două ori mai mulţi!

— Iar în acest timp, îndrăznesc să spun că fiica ta, prezentă aici, nu-şi imaginează cum să facă faţă doar cu unul!

Femeia izbucni în râs, iar Gwyn îi răspunse cu un zâmbet vag. Ah, dar ea chiar *îşi imaginase* – şi încă de multe ori. Asta era problema.

Lady Hornsby încă râdea când Joshua intră în salonul în care luau micul dejun.

— Joshua, spuse mama ei, ai venit la timp ca s-o

întâlneşti pe buna mea prietenă Eliza Brock, contesă de Hornsby.

Gwyn se încordă când o văzu pe Lady Hornsby cum se întoarce şi îl studiază pe Joshua cu un ochi critic. La fel ca în ziua precedentă, purta haine demodate: o jachetă maro care fusese la modă cu ceva ani în urmă, o vestă imposibil de descris şi pantaloni de călărie din piele de căprioară.

Dar, dacă Lady Hornsby îşi făcea o impresie bazându-se doar pe felul în care era îmbrăcat, Gwyn n-ar fi iertat-o niciodată. Joshua era foarte chipeş, indiferent ce ar fi purtat.

Iar dacă Lady Hornsby voia să-l critice pentru rănile căpătate în război… Ei bine, Joshua nu merita să fie judecat pentru infirmitatea lui, deşi în mod clar se aştepta la acest lucru, judecând după privirea de gheaţă pe care o afişa, menită să ţină oamenii la distanţă.

— Lady Hornsby, se repezi Gwyn să spună, acesta este maiorul Joshua Wolfe. Este nepotul mamei din partea soţului.

Spre uşurarea lui Gwyn, contesa zâmbi precum o pisică ce tocmai dăduse de smântână.

— Deci acesta este gentlemanul angajat să fie garda de corp a lui Gwyn. Pot să spun cu mâna pe inimă că va completa într-un mod fermecător micul nostru grup.

Gwyn rămase cu gura căscată când văzu că văduva se uită din nou la Joshua cu şi mai mult interes. Contesa *flirta* cu el? Când probabil avea de două ori vârsta lui?!

Iar Joshua era clar conştient de flirturile contesei, pentru că se relaxase.

— Vă pot asigura, Lady Hornsby, că nimeni nu m-a mai caracterizat drept fermecător până acum.

— În afară de mine, interveni Gwyn.

Ochii lor se întâlniră, iar unul din rarele lui zâmbete îi trimise un frison de plăcere pe şira spinării.

— Mă iertaţi, Lady Gwyn, dar dumneavoastră mi-aţi spus că pot fi *aproape* fermecător. E o diferenţă de la cer la pământ între asta şi fermecător.

Gwyn simţi cum mama ei o arde din priviri.

— Adevărat. Dar numai pentru că de cele mai multe ori când te văd eşti morocănos.

— Morocănos este cel de-al doilea nume al meu, trebuie să mărturisesc, rosti el. Aşa că permiteţi-mi să-mi corectez atitudinea prin a vă complimenta pentru costumaţia pe care o purtaţi. Înainte ca ea să facă şi altceva decât să zâmbească, el adaugă: Are mai multe şnururi aurite pe partea din faţă decât întreaga mea uniformă.

— Domnule! strigă Gwyn, fără să se poată hotărî dacă trebuia să râdă sau să-l certe. Cu excepţia gulerului, această costumaţie este o replică a celei purtate de Regina Prusiei. Şnururile sunt specifice uniformei husarilor, o împletitură pe care ar trebui să o cunoşti bine.

— Cred că faceţi o confuzie, milady. Eu nu sunt husar. Eu fac parte din Marina Regală. Husarii sunt cei care luptă pe cai. Cei din marină acţionează de la bordul navelor. Nu fac parte din aceeaşi ramură a armatei.

— Nu am vrut să spun că... Se opri când îi văzu privirea jucăuşă. Apoi pufni. Mă tachinezi. Ceva cu totul neobişnuit din partea ta.

După efortul pe care îl făceau buzele lui, maiorul în mod clar se chinuia să nu izbucnească în râs.

— Nu, doar am spus că încerc să-mi corectez atitudinea morocănoasă...

— Să râzi de mine nu e chiar modul ideal prin care să începi să-ţi schimbi atitudinea.

— Am înţeles, spuse el înclinându-se uşor. Arăţi extraordinar de elegant, în această dimineaţă, Lady Gwyn, cu şnururi aurii sau fără ele. Iartă-mă dacă ţi s-a părut că insinuez altceva. Apoi se întoarse spre Lady Hornsby. Sunt încântat că v-am întâlnit, milady. Acum vă rog să ne scuzaţi pe mine şi pe Lady Gwyn, căreia i-am promis că azi o duc să călărească. Deja sunt în întârziere cu acest angajament.

— Departe de mine gândul să vă reţin, spuse contesa cu o altfel de strălucire în ochi. Gwyn, nu-mi pot imagina de ce nu-l consideri pe maior absolut fermecător. Mie îmi pare minunat!

Asta pentru că Lady Hornsby nu-l văzuse niciodată pe Joshua fiind nepoliticos, insultător sau arogant.

Mama ei încă cerceta cu atenţie chipul lui Gwyn.

— Unde îţi e camerista, Gwyn?

— Unul dintre rândaşi ne va însoţi, mătuşă, spuse Joshua.

— Atunci presupun că e în regulă, zise mama ei. Doar să aveţi grijă să vă întoarceţi la timp pentru vizita lui Bea şi a lui Grey. Sper să-i conving să rămână la cină.

— Da, mamă, o asigură Gwyn.

Şi porni spre uşă. Nu voia să mai piardă nicio secundă din lecţiile ei de tras cu arma. După ce se înclină în faţa celor două doamne, Joshua o urmă.

— Ce te-a bine dispus aşa tare în această dimineaţă? îl întrebă ea în timp ce coborau scările. Nu e deloc genul tău.

— Eşti sigură? murmură el. Lady Hornsby a spus că sunt absolut fermecător.

— A vrut să spună că ar fi absolut fermecător să te aibă în patul ei, rosti Gwyn sec.

Joshua îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Doar nu vorbeşti serios…

— Oh, crede-mă, este celebră pentru amanţii mai tineri pe care şi-i alege acum, când soţul ei nu mai e în viaţă. Până la acel moment, Gwyn o admirase pentru atitudinea ei. De ce o femeie mai în vârstă nu putea avea amanţi tineri? Contesa are o adevărată slăbiciune pentru ofiţeri – husari sau nu. Sau cel puţin aşa am auzit.

— Hm, spuse el încet. Iartă-mă, dar vorbeşti de parcă ai fi geloasă.

— Iar eu aş spune că asculţi de parcă ai fi surd, pufni ea în timp ce cobora scările. Nu mă interesează cu cine te culci, Joshua! Mi-e indiferent dacă te culci cu jumătate din văduvele din Londra.

— Pentru asta aş avea nevoie de mult mai multă energie decât am, spuse el. Şi oricum voi avea destule bătăi de cap cu poznele *tale* ca să mai am timp de altceva.

— Ce pozne? întrebă ea caustic.

— De exemplu, că mă obligi să te învăţ să tragi cu arma.

Ei bine, ea nu avea cum să nege. Aşa că se grăbi pe scări ca să ajungă mai repede la armăsarul pregătit pentru ea. În timp ce rândaşul aducea calul de la grajduri, Gwyn se uită cu coada ochiului la Joshua. Se mişca mai lent decât de obicei, în timp ce studia cu atenţie strada.

Oh, Dumnezeule, avea probleme cu ridicatul în şa? Probabil încerca să amâne momentul acela, pentru că era îngrozit. Dar, spre surprinderea ei, odată ajunşi în stradă, puse mâna pe iapa pregătită pentru el şi se ridică în şa într-o clipită cu ajutorul unei rampe de lemn.

Gwyn fu impresionată. Câte eforturi fizice era capabil să facă în ciuda piciorului rănit? Abia aştepta să afle. După ce avea să înveţe să tragă cu arma, bineînţeles.

El mergea la galop, iar ea îl urma, observându-l cu interes. Iapa răspundea bine la comenzile lui, aşa că nu dură mult până când Gwyn trebui să dea pinteni armăsarului ei ca să se poată ţine după el. Dar, când trecu de o curbă a drumului pe care el o luase, îşi dădu seama că îl pierduse. Cum se întâmplase aşa ceva?

Rândaşul, care o urma călare la o distanţă respectabilă, se grăbi să ajungă lângă ea.

— Ştii cumva unde s-a dus? întrebă ea. A luat-o înainte?

— Nu, milady. Verifică să vadă dacă ne urmăreşte cineva. Nu vă uitaţi într-acolo, dar tocmai l-am văzut pe o alee pe lângă care tocmai am trecut.

Lui Gwyn îi veni inima la loc. Deci Joshua îl pândea pe Lionel. În funcţie de ce ar fi făcut Lionel, dacă Joshua îl prindea, putea fi semn bun sau unul de rău. În orice caz, ea nu putea face nimic în acea privinţă.

După ce călări vreun kilometru avându-l alături doar pe servitor, Gwyn auzi copitele unui cal care se apropia. Se întoarse şi îl văzu pe Joshua în urma lor. Când ajunse în rând cu ei, Gwyn îi făcu semn servitorului, care încetini şi rămase în spate.

— Ai văzut pe cineva care încerca să ne urmărească?

întrebă ea cu inima în gât.

— Nu. Eram aproape sigur că Malet va profita de această şansă pentru a veni după tine. Dar se pare că a avut alte planuri pentru ziua de azi. Tare mi-aş dori să ştiu care sunt acelea.

Şi ea îşi dorea acelaşi lucru. Pentru că nu avea nicio idee cum să-l găsească pe Lionel ca să-i spună unde se putea întâlni cu el ca să-i dea banii. În plus, nici măcar nu avusese ocazia să-i ceară lui Thorn suma aceea. Trebuia să îi ceară cât de repede posibil.

Nu mai trecu mult şi ajunseră pe un teren care se întindea la marginea unei păduri din zona de nord-vest a Hyde Park. Când văzu ţinta aşezată lângă pădure, Gwyn simţi cum îi creşte pulsul. Chiar avea să înveţe să tragă cu arma!

Joshua trase de frâiele calului. Gwyn observă că locul în care se aflau avea chiar şi o mică rampă pentru descălecat.

— Unde suntem? întrebă ea, frânându-şi calul.

— Îţi vine să crezi sau nu, suntem pe o proprietate care îi aparţine lui Greycourt. L-am întrebat unde se poate trage cu arma, iar cumnatul tău a recomandat acest loc. Pe care oricum îl ştiam din tinereţe.

— Acolo te-ai dus de dimineaţă, la reşedinţa din oraş a lui Grey?

— De fapt, am fost aseară, spuse el descălecând pe rampa de lemn. În această dimineaţă doar m-am asigurat că avem tot ce ne trebuie pentru lecţii.

Chiar atunci îşi făcu apariţia servitorul, iar Gwyn văzu că acesta căra un pachet mare legat pe o parte a calului. Din ce în ce mai curioasă, ea descălecă. Pachetul era mult prea lung şi prea greu ca să conţină un pistol. Poate că era o flintă? Avea să tragă cu o flintă?

Cerule, dar cum avea să umble prin Londra înarmată cu o flintă? Dar, chiar când era pe punctul de a-l întreba pe Joshua, acesta luă pachetul de la servitor şi îl deschise, scoţând la iveală un… arc şi o tolbă plină cu săgeţi.

Ce naiba?

Îi luă ceva timp ca să-şi dea seama de ce adusese el aşa ceva, dar, când pricepu, furia ei fu de nestăpânit.

— Mi-ai spus că mă vei învăţa să trag cu arma, lua-te-ar naiba! Nu că mă vei învăţa să…

— Să tragi? Îi veni el în ajutor cu un zâmbet enervant. Nu am specificat niciodată cu ce *fel* de armă te voi învăţa să tragi, ci doar că o voi face. Tu ai fost cea care a presupus că e vorba de un pistol.

Ea se holba la el, în timp ce încerca să înţeleagă. Ce vicleşug! Deci *de aceea* fusese dimineaţă într-o dispoziţie atât de bună. Anticipa acea… acea *farsă* pe care plănuise să i-o joace.

Se înfurie şi mai tare când îşi dădu seama că nici măcar nu îl putea acuza că o minţise, pentru că de fapt nu făcuse asta.

— Ştiai foarte bine la ce mă refeream. Şi ai ignorat acest lucru în mod intenţionat!

— Aşa am făcut. Şi nu am de gând să-mi cer scuze.

Joshua îi ceru servitorului să meargă să lege caii, apoi se îndreptă spre ea.

— O femeie ca tine nu ar trebui să poarte un pistol ca să se protejeze.

Ah, câtă îndrăzneală!

— O femeie *ca mine?* Adică o moştenitoare? Fiica unui duce? O tânără doamnă? Mi se pare că toate acestea sunt un motiv în plus să port un pistol într-un oraş cunoscut pentru crimele ce au loc aici. Îşi încrucişă braţele la piept. Asta dacă nu ai vrut să spui altceva prin *o femeie ca tine.* Poate că ai vrut să insinuezi că sunt prea proastă ca să-mi dau seama când e cazul să trag cu pistolul.

Joshua o fixă cu privirea.

— E problema ta ce alegi să crezi. Dar ştii al naibii de bine că nu te consider proastă!

— Atunci de ce să nu port un pistol dacă învăţ cum să-l folosesc în mod corespunzător?

— Nici măcar bărbaţii nu poartă des pistoale. Şi, în orice caz, nu la genul de evenimente la care tu şi eu urmează să participăm.

— Şi totuşi, *tu* intenţionezi să porţi unul.

— Ca să te protejez, pentru că asta e slujba mea. Vorbea pe un ton enervant de calm, de parcă s-ar fi certat cu un copil. Thornstock mă plăteşte bine pentru slujba asta, aşa că lasă-mă să-i dovedesc că îmi merit banii.

— Şi ce se va întâmpla după ce părăsim Londra şi ne întoarcem la Armitage Hall? Ţi-ai propus să-ţi petreci tot restul vieţii păzindu-mă?

Întrebarea ei păru să tulbure calmul preţios al lui Joshua.

— Bineînţeles că nu. După sezonul de baluri, vei avea un soţ care să te protejeze. Iar Malet nu va mai încerca să te răpească pentru că nu vei mai fi o moştenitoare, ci doar o nevastă bogată.

Ea nu putea să-i spună că intenţiona să nu se căsătorească niciodată. Dacă îi spunea de ce, el nu i-ar fi înţeles motivele. Pentru că nu era femeie.

— Pari foarte convins că voi pune mâna pe un soţ în acest sezon. Mi-aş dori să fiu la fel de sigură ca tine. La vârsta mea, nici măcar o zestre foarte generoasă nu poate asigura cuiva o căsătorie aşa rapidă.

— Vei găsi un soţ, crede-mă!

Amărăciunea din vocea lui o luă prin surprindere. Era ca şi cum lui i-ar fi…

Nu, nu lui Joshua. Îi arătase clar ce simţea pentru ea, refuzând să dea vreo importanţă sărutului lor din ziua precedentă. În plus, după cum o asigurase, privea căsătoria cu cinism.

Asta nu însemna că ar fi contat ce simţea sau nu simţea pentru ea. Joshua nu ar fi vrut o femeie ca ea, odată ce ar fi aflat adevărul despre trecutul ei.

Brusc, servitorul se întoarse de la cai, ceea ce puse capăt conversaţiei lor mai degrabă personale.

— Deci, o întrebă Joshua, vrei să înveţi să tragi cu arcul şi săgeţile? Sau ne urcăm pe cai şi ne întoarcem în oraş?

Zâmbetul lui obraznic şi sprânceana ridicată îi spuneau că se aştepta ca ea să refuze şi să o ia la galop.

Nu îl putea ameninţa din nou că îl alegea pe Thorn drept garda ei de corp. Pentru că asta nu ar fi ajutat-o cu nimic. Ar fi sfârşit cu Thorn urmărindu-i fiecare mişcare, ceea ce ar fi făcut imposibilă întâlnirea cu Lionel pentru a-i da banii.

Ea şi Thorn se jucaseră de prea multe ori de-a v-aţi ascunselea în copilărie, aşa că îşi ştiau bine unul altuia trucurile. Avea mai multe şanse să scape de sub supravegherea lui Joshua decât de sub cea a lui Thorn. Dar asta însemna să-l păcălească pe maior, ca el să lase garda jos. Dar pentru asta trebuia să-i afle slăbiciunile. Lecţiile de tras cu arcul ar fi fost o bună oportunitate.

Deşi începuse să se întrebe dacă el *chiar* avea vreo slăbiciune. Până acum, îi descoperise doar una: dificultatea de a face faţă zgomotelor puternice. Dar să folosească *acea* slăbiciune împotriva lui ar fi fost pură cruzime.

— Ce spui de asta? începu el. Trasul cu arcul şi trasul cu pistolul nu sunt chiar atât de diferite în ceea ce priveşte ţintitul. Aşa că ai putea învăţa prin trasul cu arcul câteva tehnici care te vor ajuta să foloseşti un pistol. De asemenea, trasul cu arcul îţi întăreşte braţele şi umerii, ceea ce e de ajutor când ai de-a face cu reculul unei arme. Aşa că, dacă dovedeşti că excelezi la trasul cu arcul, *s-ar putea* să iau în considerare să te învăţ să tragi cu pistolul. Într-un viitor îndepărtat.

Ce încerca el să facă? Să o convingă să stea, aruncându-i drept momeală exact ce iniţial îi refuzase? Pur şi simplu *trebuia* să vadă unde ducea asta. Dar nu avea de gând să-i arate cât de dornică era să afle.

— Mda, bine, dacă insişti, spuse ea rece. Suntem deja aici, şi se presupune că trasul cu arcul e o ocupaţie îndrăgită – şi respectabilă – printre doamne în vremurile acestea. Aşa că de ce nu?

Chiar aşa, de ce nu? Intenţiona să-i ceară maiorului Joshua Arogant-Ca-Naiba Wolfe să-i facă toate demonstraţiile posibile de tras cu arcul până când el se plictisea de moarte, iar ea avea să devină expertă. Pentru că era singurul mod care îi trecea prin minte de a se răzbuna pentru farsa pe care el o pusese la cale.

Capitolul 8

Lui Joshua nu-i luă mult timp să îşi dea seama că îşi calculase prost strategia. Şi nu din cauza abilităţii ei – sau, mai bine spus, a lipsei oricărei abilităţi – de a învăţa să tragă cu arcul.

— Ştiu că ţin arcul greşit, se plânse ea. Niciuna dintre săgeţile mele nu nimereşte ţinta.

— Ţi-am mai spus, nu are legătură cu felul în care ţii arcul. Încerci să întinzi prea mult în spate coarda arcului.

— Ah, ai dreptate. Arată-mi din nou până unde trebuie să trag în spate de coarda arcului! Voi fi mai atentă de data aceasta.

Scrâşnind din dinţi, se mută în spatele ei, o cuprinse cu braţele şi îşi puse o palmă pe mâna cu care ea ţintea, iar pe cealaltă pe mâna cu care întindea coarda arcului.

— Nu ai nevoie de chiar atât de multă forţă pe cât ai senzaţia, spuse el din nou. Poţi să te concentrezi la distanţa şi viteza săgeţilor după ce îţi corectezi poziţia, astfel încât să poţi trage în timp ce ţinteşti.

Gwyn chiar era interesată să înveţe să tragă cu arcul? Sau îl făcea în mod intenţionat să o ia în braţe, ca să-l tortureze pentru farsa pe care i-o jucase?

Dacă aceea era strategia ei, Joshua trebuia să admită că funcţiona. Aflat atât de aproape de ea, putea să-i inspire mirosul cu note de lămâie şi să-i simtă mângâierea buclelor care se atingeau de gâtul lui.

Să-l ierte Dumnezeu, dar senzaţia corpului ei senzual lipit de al lui îl făcea să…

„Concentrează-te, omule! Nu îi permite să te joace pe degete!”

— Îl tragi în spate aşa, îi arătă el. Vezi? Nu foarte departe. Ţi-am spus, nu e nevoie să tragi de coardă până ce îndoi săgeata.

— Ce ghinion! Acum am scăpat săgeata!

Ea se aplecă să o ridice, iar pentru o clipă el crezu că murise şi ajunsese în rai. Ar fi fost atât de uşor să-şi pună mâinile pe fundul acela perfect modelat şi apoi să…

Oh, Dumnezeule! Se îndepărtă înainte ca ea să se ridice. Trebuia să pună distanţă între ei înainte să facă gesturi pe care le-ar fi regretat mai târziu. Din nefericire, se mută în lateral, iar acum putea să-i vadă vârful limbii pe care ea îl scosese în timp ce se concentra să potrivească săgeata în coarda arcului.

Îşi dorea atât de mult să împletească acea limbă cu a lui, încât aproape că îi simţea gustul.

— E mai greu decât am crezut, murmură ea. Cine şi-ar fi imaginat că e atât de dificil să poziţionezi corect săgeata într-un arc?

— Încearcă să-ţi depărtezi buzele.

Gemu îngrozit când ea îl privi şocată.

— Degetele am vrut să spun, să-ţi îndepărtezi degetele, astfel încât arătătorul să fie pe axul săgeţii, iar restul degetelor în capătul ei. Se numeşte răsfiratul degetelor pentru tras cu arcul. Poţi să pui toate degetele în capăt, dar s-ar putea să-ţi fie mai uşor dacă le răsfiri.

— Am înţeles.

Îşi repoziţionă degetele şi lăsă săgeata să zboare. De data aceasta, chiar lovi marginea ţintei.

Se uită la el, strălucind de mândrie. Privindu-i zâmbetul luminos, ai fi zis că nimerise exact în centrul ţintei. Încântarea ei evidentă îi tulbură din nou minţile. Îl făcu să se întrebe cum ar fi fost să vadă plăcerea aceea pe faţa ei în timp ce ea se afla în pat. În patul *lui.* De preferat cât mai repede.

Dumnezeule, îl scotea din minţi! Probabil acesta era scopul ei.

— Îmi dai, te rog, altă săgeată? îi ceru ea.

Îi înmână una din tolbă, dar, în timp ce se întindea să o apuce, ea se opri să-şi privească încruntată mănuşa.

— Mi-aş fi dorit să-mi fi spus ce plănuiai să facem astăzi. Aş fi purtat mănuşi mai bune, mai groase, în locul acestora vechi şi foarte uzate. Mănuşa de pe mâna cu care

trag a început să se taie de la coarda arcului.

— Lasă-mă să văd.

El puse săgeata sub braţ, ca să se poată uita mai bine la mâna ei.

Când Joshua îi scoase mănuşa, ea îl privi miratã.

— Ce faci?

El îşi scoase ambele mănuşi.

— Le poţi folosi pe ale mele. Sunt mai rezistente.

— Foarte bine, spuse ea, şi îşi scoase şi cealaltă mănuşă.

Dar, înainte să i le dea, se uită mai îndeaproape la mâna ei, ca să fie sigur că nu-şi tăiase pielea. Ea trase brusc aer în piept, iar el îşi dădu seama cât de intim era acel gest de a-i ţine mâna neacoperită. A lui era aspră şi bătătorită. A ei... nu. Delicateţea pielii ei îl fascina. Şi-ar fi dorit să o simtă pe faţă, pe piept şi... pe mădularul lui. La naiba!

Îi lăsă mâna să cadă şi îi dădu mănuşile.

— Vezi dacă ţi se potrivesc.

După ce şi le trase pe mâini, ea începu să râdă.

— Sunt uriaşe!

Îşi ridică mâinile, care acum erau caraghios de mari cu mănuşile lui imense pe ele.

El se chinui să nu zâmbească.

— Dar crezi că te vei descurca cu ele?

— Aşa sper.

Înfipse o altă săgeată în coarda arcului, în timp ce – din nou – îşi scoase puţin vârful limbii.

Dar de data aceasta îşi linse buzele. La naiba! Ai fi putut crede că el nu mai fusese niciodată în preajma unei femei atrăgătoare.

— Am pus săgeata greşit? întrebă ea.

Clar îl auzise gemând.

— Nu, dar hai să încercăm cu degetul mare aici!

El îi luă degetul şi i-l poziţionă, pentru ca ea să înţeleagă mişcarea.

— Încearcă acum!

Ea eliberă săgeata şi privi cu satisfacţie cum se înfige

aproape de centrul ţintei.

— Excelent! reuşi el să îngâne. Vezi? Deja începi să te pricepi.

— Doar pentru că tu eşti un bun instructor! De data aceasta, îşi luă singură săgeata din tolbă. Dar tot simt că habar n-am ce fac.

El auzi un oftat. Îl văzu pe servitor stând pe jos, cu picioarele încrucişate.

Joshua se îndreptă spre tânăr şi îi întinse o monedă.

— Ia asta, spuse el. Nu are rost să stai aici şi să suferi în timp ce noi exersăm, când poţi să mergi la cârciuma pe lângă care am trecut şi să bei o bere.

Servitorul sări în picioare.

— Milady? V-ar deranja?

— Nicidecum.

Ea nici măcar nu privise spre servitor, făcându-i doar semn cu săgeata că era liber să plece, înainte să o înfigă în coarda arcului.

— S-ar putea să fim nevoiţi să stăm mult aici, având în vedere cât de nepricepută sunt la asta.

Servitorul se înclină.

— Mulţumesc, milady! Mulţumesc, maior Wolfe.

Apoi o luă la goană.

Joshua se întoarse spre ea.

— Totuşi, de ce ştii atâtea despre trasul cu arcul? întrebă ea. Nu prea se mai foloseşte ca armă de luptă ori la vânătoare. Sau se mai foloseşte?

— Nu se mai foloseşte. Dar bunicul meu a fost membru al Royal Society Toxophilite din Londra. Înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă, Joshua. E un cuvânt mai pompos, care descrie o persoană expertă la tras cu arcul. Îl privi cu o sprânceană ridicată. După cum ţi-a spus şi sora ta cândva, să ştii că *ştiu* să citesc.

— Iartă-mă, spuse el cu răceală. N-a fost intenţia mea să pun la îndoială abilitatea ta de a citi.

— Hai, nu fi iar morocănos! Încercam doar să subliniez că nu eşti singurul care ştie câte ceva despre cărţi. Îşi

slobozi săgeata, care zbură departe de ţintă. Şi povesteşte-mi în continuare despre bunicul tău, bătrânul duce.

El se uită la ea şi clătină din cap. Era singura femeie pe care o întâlnise vreodată care nu se lăsa impresionată de faptul că era morocănos.

— Bunicul a fost un excelent arcaş, m-a învăţat tot ce ştia. Aşa am aflat de locul acesta. Aici se ţineau concursurile grupului de arcaşi regali din care făcea parte. Am tras şi eu cu arcul în unul dintre acele concursuri înainte să fiu trimis pe continent de Marina Regală.

— Câţi ani aveai când ai plecat?

— 16 ani.

Pe atunci avea ambele picioare sănătoase. I se părea că trecuse o veşnicie.

— Aşa de tânăr?

Joshua ridică din umeri.

— Am avut noroc că bunicul mi-a cumpărat un brevet, deşi tatăl meu murise într-un duel pentru o femeie cu o reputaţie proastă. Iar 16 ani e vârsta obişnuită la care se intră în Marina Regală. Cel puţin nu am fost la marina de război. Acolo începi la 12 ani.

Gwyn strânse săgeata la piept, cu o expresie gânditoare.

— Nici nu vreau să-mi imaginez cum ar fi să-mi trimit fiul de 12 ani la luptă.

— Şi totuşi, l-ai trimite la Eton fără să te gândeşti prea mult?

— E diferit. La Eton nu trage nimeni în tine cu ghiulele de tun. Ea îşi drese glasul. Deci acest arc a aparţinut bunicului tău?

— De fapt, e al lui Beatrice. L-am comandat pentru ea când a descoperit vechile săgeţi ale bunicului şi mi-a cerut să o învăţ să tragă. Dar cred că mai degrabă încerca să-mi găsească o ocupaţie după ce am reuşit să mă ridic din pat şi să încep să merg.

— După ce ai fost rănit în luptă?

— Exact.

Şi *nu* voia să vorbească despre acea perioadă cu ea.

Nu ar fi suportat să vadă mila din ochii ei.

— Aşa că aseară am fost la reşedinţa Greycourt şi l-am împrumutat de la ea. I-am spus că vrei să înveţi să tragi.

Îşi dădu seama că dezvăluise prea mult când o văzu că îl fixa cu privirea.

— Vrei să spui că aveai această şaradă planificată când am ajuns în Londra? Că i-ai spus adevărul lui Beatrice, iar ea nici nu a clipit?

Îl deranja că privirea ei îl acuza de trădare.

— Nu da vina pe ea. Eu... nu i-am spus *tot* adevărul. Nu ştie că, de fapt, voiai să înveţi să tragi cu pistolul.

— Deci ai păcălit-o şi pe ea! Se întoarse spre ţintă, cu o expresie întunecată în priviri. Data viitoare când o voi vedea, îi voi spune cum au stat, de fapt, lucrurile.

Pe Joshua începea să-l irite că ea nu părea să înţeleagă de ce el procedase astfel.

— Nu ai decât! Ea îţi va da ţie dreptate, dar soţul ei va fi cu siguranţă de partea mea.

— N-aş paria pe asta, mormăi Gwyn.

De fapt, era posibil ca ea să aibă dreptate. Greycourt nu era deloc ca alţi duci pe care Joshua îi întâlnise. Bărbatul se căsătorise cu Beatrice, la urma urmei, ceea ce însemna că era foarte deschis la minte în privinţa alegerii unei soţii.

Gwyn ar fi fost o soţie extraordinară pentru orice bărbat care nu dădea doi bani pe ce credea societatea. Un bărbat ca el, dacă stătea să se gândească mai bine.

Se încruntă la ideea aceea fantezistă şi imposibilă.

— Hai să lucrăm la partea în care ţinteşti!

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu să-l cerceteze cu privirea.

— Am crezut că deja făceam asta!

— Nu. Lucram la partea în care poziţionai săgeata în arc.

Ea pufni.

— Atunci va trebui să-mi arăţi cum să îmbunătăţesc direcţia pentru trasul la ţintă, pentru că nu văd cum aş putea să o fac mai bine decât până acum.

Cum reuşise să o enerveze?

— Tot ce trebuie să faci este să poziţionezi săgeata în dreptul obrazului, astfel încât să fie perfect aliniată sub ochiul tău, după cum deja ţi-am arătat. Acum aliniază capătul săgeţii cu vârful ei şi centrul ţintei…

— Şi cum ar trebui să fac asta, având în vedere că am capătul săgeţii lângă obraz? se plânse ea. Nu are niciun sens ce spui.

Îi tremura braţul. Era clar că obosise. Să tragi cu arcul era mai greu decât îşi imaginau unii oameni, în special dacă încercai să tragi cum tot încercase ea.

— Poate că ar trebui să continuăm altă dată aceste lecţii.

În acel moment, el ar fi fost mai mult decât încântat să se alăture servitorului pentru o bere la cârciumă.

Ea îşi echilibră braţul.

— Vreau să mai trag de câteva ori. Serios, mă simt bine. Vreau să ţintesc corect măcar o dată înainte să plecăm. Aşa că dacă mi-ai putea arăta…

— Bineînţeles.

Se puse din nou în spatele ei, de data aceasta încercând să se concentreze mai mult la arc şi mai puţin la faptul că o îmbrăţişa.

Nu reuşi, mai ales că nu mai purta mănuşi. Să îi atingă mâna cu care ea trăgea însemna să-i atingă şi obrazul. Obrazul ei fin şi catifelat.

Înjurând în gând, poziţionă arcul aşa cum îi explicase. Îi dădu drumul la mână. Ea dădu drumul săgeţii, care zbură departe de ţintă.

— De ce n-a mers? întrebă ea.

— Pentru că îmi este aproape imposibil să ţintesc corect când nu aliniez săgeata cu obrazul *meu.*

— Oh, bineînţeles! Ai dreptate. Poftim.

Ea îi dădu arcul şi îi întinse o nouă săgeată din tolbă.

— De ce nu ţinteşti ca şi cum tu eşti cel care trage? Eu voi privi cu atenţie ce vei face.

Slavă Domnului că nu-i mai cerea să o atingă din nou!

Făcu aşa cum îi ceruse, lăsându-şi greutatea pe

piciorul sănătos ca să poată sta drept. Trase de coarda arcului, iar ea se apropie ca să analizeze poziţia săgeţii dintr-o parte. Apoi din cealaltă. În cele din urmă, îşi scoase mănuşile şi veni în spatele lui.

Dar, când îl cuprinse cu braţele, acoperindu-i mâinile cu palmele ei, apoi lipindu-şi sânii de spatele lui şi presându-şi jumătatea inferioară a corpului de fundul lui, Joshua simţi că era de ajuns.

Trânti arcul şi săgeata şi se întoarse cu faţa spre ea.

— La naiba, Gwyn! Ce ţi-ai mai pus în cap?

— Eu doar încerc să învăţ cum să ţintesc, spuse ea, prefăcându-se nedumerită.

Dar el ştia foarte bine. Şi nu avea de gând să cadă victimă tacticilor ei.

— Recunoaşte că nu era adevărata ta intenţie.

— Nu am nici cea mai mică idee despre ce vorbeşti.

El pufni, îşi apucă bastonul şi se lansă spre ea.

— Încerci să mă seduci! Şi, ca şi cum nu e destul de grav că m-ai făcut să te iau în braţe de fiecare dată când ai tras, acum ai început să-ţi lipeşti corpul de mine. Ceea ce e şi mai grav. Şi toate astea cu scopul de a mă provoca să fac ceva nechibzuit, ca să mă pedepseşti pentru faptul că te-am păcălit în privinţa lecţiilor de tras cu arma.

— Şi de ce aş fi ales această metodă pentru a te pedepsi? întrebă ea, în timp ce se dădea înapoi, până când se lovi de trunchiul unui mesteacăn. Mi-ai demonstrat foarte clar că nu mă consideri atrăgătoare în felul acela.

Îl prinse cu garda jos.

— Şi, pentru Dumnezeu, cum ţi-am demonstrat eu *aşa ceva?*

Ea îşi ridică sfidător bărbia.

— Prin faptul că ai refuzat să discuţi despre sărutul nostru. Că te-ai purtat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, ca şi cum ar fi fost un lucru dezgustător, pe care ai fost nevoit să-l înduri de dragul *misiunii* tale de a mă proteja.

Ea chiar nu-şi dădea seama că îl făcea să o dorească tot mai pătimaş? Putea îndrăzni să o creadă?

Joshua se aplecă şi îşi puse braţul pe trunchiul

copacului, lângă capul ei.

— Dar ţi-a trecut prin minte că poate *misiunea* de a proteja înseamnă să *nu* fac anumite lucruri, cum ar fi să te sărut?

— Şi de *ce* nu? Nu înseamnă că te-ai fi purtat necuviincios. Amândoi ştim că nu eşti atras de mine. Mă crezi o femeie prostuţă, alintată, care…

El o sărută. Nu avea încotro. Pentru că ea spunea prostii, iar el trebuia să găsească o cale să o oprească. Avea de ales între a o săruta şi a începe să ţipe de furie pentru că îl credea atât de prost încât să cadă pradă minciunilor ei făţişe.

Dar cu cât o săruta, cu atât îşi dorea mai mult. Gura ei era atât de generoasă, de… tentantă. Ar fi putut sta aşa întreaga zi, cu o mână pe talia ei şi cu genunchiul frecându-se prin rochie de trupul ei.

Dumnezeule, când dăduse drumul bastonului ca să pună mâna pe ea? Nu conta. Nu avea de gând să se oprească decât dacă ea îi cerea. Avea gust de ambrozie, oricare ar fi fost acela. De nectar pentru zei. De fruct interzis. Iar ea îi era clar interzisă. Numai că în acel moment nu-i mai păsa.

— Deci asta ar clarifica atracţia mea faţă de tine? întrebă el, cu buzele atât de aproape de gura ei, încât îi simţea respiraţia sacadată.

Atât de aproape încât şi-ar fi putut folosi vârful limbii ca să traseze conturul buzelor ei perfecte.

— Nu ştiu sigur, spuse ea cu o voce joasă şi senzuală. Mai arată-mi o dată!

Era toată încurajarea de care avu nevoie pentru a pune din nou stăpânire pe gura ei, de data aceasta strecurându-şi limba în ea din ce în ce mai tare şi mai adânc. Un geamăt de plăcere se smulse din gâtul ei, iar Joshua simţi că nu-şi mai putea stăpâni dorinţa.

Era excitat. Era atât de excitat de o femeie care, cu un cuvânt, i-ar fi putut ruina reputaţia de ofiţer şi de gentleman.

— Trebuie să încetezi să-mi mai faci asta, şopti el

lângă gura ei, care era aşa delicioasă.

Ea îi muşcă buza de jos. Lent. Înnebunitor.

— Deci acum e vina mea că tu nu te poţi controla?

— Nici tu nu te poţi controla, sublinie el.

— Adevărat. Dar era de aşteptat. Îi aruncă o privire extrem de seducătoare. Sunt doar o femeie. O biată femeie slabă şi neajutorată, în braţele unui bărbat, la mila lascivelor mele pofte trupeşti.

Chiar dacă nu i-ar fi simţit tonul uşor sarcastic, Joshua ştia că ea juca teatru.

— Da, am observat cât eşti de slabă când am văzut cum ai întins până la refuz coarda acelui arc. Cât despre a fi la mila propriilor tale pofte trupeşti…

Joshua îi acoperi din nou gura cu a lui, de data aceasta ca să-şi poată strecura o mână peste sânii ei, doar ca să vadă cum reacţiona.

Desigur. Ca şi cum *de aceea* o făcuse. Nu pentru că îşi dorise, pentru că avea nevoie să o facă sau pentru că, la naiba, nu putuse să se abţină!

Sânul ei era plin şi moale. Dumnezeule, cât şi-ar fi dorit să-l guste! Dar deocamdată trebuia să se mulţumească să-l mângâie, să-l frământe… să-şi imagineze cum ar fi fost să-l aibă în gură. Sigur îşi pierduse minţile.

Dacă ea încercase doar să-l manipuleze, folosindu-se de vicleşuguri feminine, era prea târziu să o mai oprească. Pentru că el deja îi căzuse pradă. Ar fi făcut orice i-ar fi cerut ea atâta vreme cât se putea bucura de şansa de a o atinge în voie.

Gwyn se rupse din sărutul lor.

— Crezi că e înţelept ce facem?

Ochii ei erau mari, iar verdele lor căpătase nuanţe mai închise acolo, în pădure.

Iar el putea citi în acei ochi superbi ce îşi dorea ea. Sau ce îi plăcea lui să-şi imagineze că îşi dorea.

— Nu, e total neînţelept. Dar nu-mi pasă. Ţie îţi pasă?

— Deloc, şopti ea, punându-şi mâna peste a lui.

Gestul acela trimise în eter ultima urmă de bun-simţ pe care el o mai avea.

Capitolul 9

Gwyn nu crezuse că avea să se mai afle vreodată în acea situaţie cu un bărbat. Şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să permită aşa ceva. Dar Joshua... Oh, mâinile lui pe sânii ei erau un paradis! Nu erau deranjante şi nici sălbatice, ci doar... explorau. Iar când degetele lui îi frecară sfârcurile, provocând în ea un val de senzaţii, îşi desprinse buzele de ale lui şi gemu.

— Da, şopti ea. E atât de... *bine.*

— Cu siguranţă, aprobă el.

Mângâierile lui erau atente, nu frenetice, ca şi cum ar fi testat cel mai bun mod de a a-i face ei pe plac. Spre deosebire de Lionel.

Dar Lionel nu mai conta. Şi cine ar fi crezut că maiorul era atât de priceput în a atinge intim o femeie?

— Asta se întâmplă când tentezi un bărbat mai mult decât poate rezista. Începe să facă lucruri care nu se cuvin, şopti el, în timp ce trasa sărutări spre urechea ei.

— Pentru ultima dată îţi spun: nu încercam să te tentez, se simţi ea obligată să precizeze. Şi, din câte îmi amintesc, la han ai rezistat foarte bine farmecelor mele.

— Am fost luat prin surprindere, admise el, înainte să-i apuce senzual lobul urechii între dinţi. *Tu* m-ai luat prin surprindere.

— Pentru că ţi-a plăcut sărutul?

— Pentru că *ţie* ţi-a plăcut sărutul nostru, murmură el. Nu mă aşteptam la asta.

Barba lui aspră care se freca de obrazul ei îi aminti că maiorul era bărbat, unul pe care i-ar fi făcut plăcere să-l exploreze.

Îşi strecură mâinile pe sub haina lui, apoi mai departe pe sub vesta pe care el o purta, pentru a-i simţi mai bine muşchii care se încordau pe sub cămaşă.

— Nu-mi pot imagina de ce nu, Joshua. Te pricepi

foarte bine la sărutat.

El se dădu înapoi, pentru a o fixa cu o privire în care mocnea pasiunea.

— Dar asta? La *asta* mă pricep? întrebă el, atingându-i atât de seducător sânii, încât îi smulse alt geamăt.

— Te pricepi foarte bine şi la *asta,* reuşi ea să spună.

Respiraţia lui era din ce în ce mai agitată.

— Deci îţi place.

— Mă tem că prea mult.

Şi totuşi, ea nu opuse rezistenţă când el îi descheie nasturii jachetei costumului de călărie. Ba chiar îl ajută, fără ruşine, desfăcând clemele complicate cu care jacheta se prindea de fustă.

Apoi Joshua se văzu în faţa cămăşuţei ei. Trase de ea, dar nu reuşi să o desfacă. Nu era o cămăşuţă obişnuită.

— Ce Dumnezeu e asta şi, mai ales, cum se desface?

Deşi îi împărtăşea frustrarea, Gwyn nu se putu abţine să nu râdă.

El se încruntă.

— Ţi se pare amuzant să vezi cum mă împiedic într-o bucată de pânză, nu-i aşa?

— Vai, dar nici n-aş îndrăzni, spuse ea cu o seriozitate prefăcută.

Apoi izbucni din nou în râs când îi văzu privirea.

Îşi duse mâinile la spate.

— Are nasturi, dar *tu* va trebui să-i deschei.

— Arată-mi, spuse el răguşit, ca un ecou pervers al cerinţei ei de mai devreme.

Îi luă mâinile între ale ei şi i le purtă spre singurul nasture de la spate la care putea ajunge. Dar fu de ajuns, pentru că el descheie cu abilitate fiecare nasture şi apoi şireturile, ca să-i poată da cămăşuţa în jos.

În sfârşit, obţinuse ceea ce părea să-şi fi dorit. Se uita la sânii ei cu o privire flămândă, care o încântă pe Gwyn. La urma urmei, se părea că maiorul nu era complet imun la farmecele ei. Şi, deşi nu ar fi trebuit să-i pese – deoarece ştia că el nu ar fi luat-o niciodată de soţie dacă ar fi aflat adevărul despre ea –, acea descoperire o umplu de

satisfacţie.

El nu-şi încheiase însă explorarea.

— Vreau să te gust.

„Da, te rog”, gândi ea, dar apoi spuse ezitant:

— Dacă asta doreşti…

Pentru el, fu de ajuns. Începu să-i tragă în jos cupele corsetului şi să desfacă şiretul care le ţinea, ca să expună cât mai mult din sânii ei goi. Îi privi lung, admirativ, cu ochi înflăcăraţi de poftă. Apoi se aplecă şi îşi puse gura pe un sân şi o mână pe celălalt.

Gwyn simţi cum o cuprinde slăbiciunea. Cu un oftat, îşi împinse sânii spre el, într-o mişcare doar pe jumătate conştientă, pentru a primi mai mult. El îi sugea un sfârc precum un om înfometat aflat în faţa unui festin, în timp ce îl mângâia pe celălalt cu mişcări pricepute, care ei îi provocau o senzaţie crescândă de căldură şi de umezeală între coapse. Lăsa să-i scape un geamăt sălbatic. Singurul lucru mai plăcut decât ce i se întâmpla ar fi fost ca el să o mângâie în acel punct încărcat de dorinţă dintre picioare.

Îşi dădea oare seama Joshua că ea mai experimentase acel fel de intimitate în trecut cu alt bărbat? De fapt, nu experimentase mângâierile delicioase de care se bucura în acel moment în braţele maiorului. Lionel nu avusese răbdare. Şi nici nu dăduse dovadă de tandreţe.

Dar, spre mirarea ei, Joshua era întruchiparea răbdării. Îşi mutase atenţia către celălalt sân, sugându-l şi lingându-l, în timp ce freca sfârcul umed şi întărit al celui de care tocmai se ocupase. Gwyn îl apucă de umeri şi lăsă plăcerea senzaţiilor provocate de el să curgă prin ea, să o facă să uite totul, chiar şi pentru câteva clipe.

Amintirea faptului că aveau la dispoziţie doar puţin timp de petrecut împreună o făcu să-şi dorească şi mai mult să-l simtă, îngropându-şi mâinile în părul lui, îşi arcui spatele şi îl trase spre ea. Coada lui o enerva, aşa că îi eliberă părul şi îşi plimbă în voie degetele printre şuviţele mătăsoase şi închise la culoare precum pana corbului.

Gwyn simţea cum toate zidurile ei de apărare, construite cu atenţie, se năruiau. Nu voia decât să-l atingă,

să-l mângâie. Doamne fereşte să fi apărut cineva din senin şi să-i surprindă comportându-se atât de nechibzuit, de nebunesc!

— Eu ar trebui să mă opresc. *Noi* ar trebui să ne oprim, spuse el ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Da, îl aprobă ea.

Deşi şi-ar fi dorit să stea acolo cu el pentru totdeauna. Să uite trecutul ei şi al lui. Şi să facă doar… asta.

Dar el deja îi îndrepta corsetul şi se pregătea să-l încheie.

Ea însă nu era gata să renunţe la acea plăcere, aşa că se agăţă de umerii lui.

— Sunt mulţi oameni care ştiu despre acest loc?

— N-aş crede. Doar membrii clubului de tras cu arcul, dar vin aici doar când sunt concursuri sau pentru a exersa în grup. O ţintui cu o privire dură ca oţelul. Dar, având în vedere că acest teren îi aparţine lui Greycourt, iar el ştie că suntem aici împreună, aş spune că nu ar trebui să ne forţăm norocul.

Ea oftă şi îşi mută privirea.

— Nu.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, îl lăsă să o ajute să îşi aranjeze hainele, apoi îşi puse mănuşile. Ce avea el de gând să facă după tot ce se întâmplase între ei? Avea să pretindă din nou că nu se sărutaseră? Să ignore acele mângâieri magice pe care ea nu ar fi putut vreodată să le uite?

— Ar trebui să plecăm, spuse el, evitându-i privirea, în timp ce îşi prindea părul înapoi în coadă şi îşi punea, la rândul lui, mănuşile.

Când el începu să se îndepărteze, ea îl apucă brusc de braţ.

— Joshua, nu face asta!

El se încordă.

— Ce să nu fac?

— Să nu te porţi ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ar trebui să vorbim despre…

— De ce? întrebă el, în timp ce se uita la ea cu o

privire stoică. Vrei să te căsătoreşti *cu mine?*

Întrebarea şocantă o prinse cu garda jos. Speriată că putea spune tot ce avea pe suflet, ea încercă să facă o glumă:

— În niciun caz dacă ai de gând ca după fiecare moment în care suntem intimi să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic.

— Răspunde-mi la întrebare, nu face glume!

— Încerc să…

— Dacă încerci să explici, atunci te anunţ că ştiu deja răspunsul.

Vru să se îndepărteze de ea.

— Stai puţin, maior Morocănilă! De ce nu răspunzi *tu* la întrebare? Vrei să te căsătoreşti *cu mine?*

— Nu m-aş căsători cu o femeie care se foloseşte de farmecele ei ca să ajungă la mine. Ca să obţină ce vrea.

— Despre ce vorbeşti?

— Mă pricep destul de bine încât să-mi dau seama că nu mă doreşti, spuse el, încruntându-se. Tot ce vrei e să mă învârţi pe degete, astfel încât să poţi face tot ce-ţi trece prin cap cât eşti la Londra. Să nu-mi spui unde te duci, să nu-mi permiţi să te însoţesc, să te plimbi ori să călăreşti doar cu un servitor.

Ea îl privi şocată.

— Asta crezi tu despre mine? Că flirtez precum o femeie de cea mai joasă speţă, care ar manipula un bărbat folosindu-se de farmecele ei pentru a obţine ceea ce doreşte? Nu e de mirare că nu vrei să te căsătoreşti cu mine dacă aşa sunt eu în ochii tăi. Şi exact din acest motiv nu am nici cea mai mică dorinţă de a mă căsători cu un individ dubios ca *tine,* Joshua Wolfe!

Se îndepărtă de el şi porni spre cal. Omul era de-a dreptul absurd! Nu avea de gând să-i tolereze acuzaţiile lipsite de temei. Nici nu voia să îşi imagineze cum ar fi considerat-o dacă ar fi ştiut *de ce* ezitase să-i răspundă.

— La naiba, Gwyn! ţipă el, înşfăcându-şi bastonul ca să se poată grăbi după ea. Pentru Dumnezeu, opreşte-te!

Slavă Domnului că putea să încalece fără ajutorul lui!

Când se văzu în şa, dădu pinteni calului, lăsându-l pe maior în urmă.

Dar imediat văzu ceva precum un fulger venind din spate. Se părea că maiorul reuşise să se ridice în şa destul de rapid, iar acum galopa pe urmele ei. Când în sfârşit o ajunse, era de-a dreptul livid.

— Nu poţi să o iei aşa la goană! Malet s-ar putea să ne urmărească exact în acest moment.

— Nu cred că domnul Malet este problema în acest moment, spuse ea pe un ton tăios. Ci mai degrabă părerea ta preconceptă despre femei – cum se comportă, cum *ar trebui* să se comporte.

— Nu are legătură cu comportamentul, răbufni el. Tu eşti fiica unui duce bogat şi sora altui duce. Iar eu sunt doar un soldat în rezervă, plătit cu jumătate de soldă, şi invalid pe deasupra. Raţiunea îmi spune că toate aceste diferenţe dintre noi sunt foarte vizibile.

— Deci acum crezi că e *logic* să presupui că mă joc cu sentimentele tale? Asta era? Sau pur şi simplu nu-ţi place ideea că o femeie ca mine are un cuvânt de spus în ceea ce priveşte propriile dorinţe?

Asta nu însemna că părerea lui era diferită de părerea altora. Până şi Thorn ar fi dispreţuit-o dacă ar fi ştiut ce se întâmplase cu ani în urmă între ea şi Lionel.

Când Joshua rămase tăcut, demonstrând că era la fel ca toţi ceilalţi, Gwyn înlemni pentru câteva clipe. Apoi o luă din nou la galop. De data asta, el nu mai încercă să o oprească.

Călărea cu furie, luptându-se să nu izbucnească în lacrimi. Cum îndrăznise să-i stârnească dorinţele, apoi să o acuze că *ea* era cea care voia să se joace cu el? *El* era cel care se juca. La fel ca Lionel. Voia să fie şi sătul, şi cu punga plină. Bărbaţii!

Când se apropiară de cârciumă, Joshua o ajunse din urmă, iar acum călărea lângă ea.

— Trebuie să ne oprim aici. Nu e cuviincios să ne întoarcem la reşedinţa Armitage fără servitorul tău.

Avea dreptate. Li s-ar fi pus întrebări la care niciunul

din ei nu voia să răspundă.

— Bine, spuse ea strunindu-şi calul.

El se dădu jos de pe cal, dar când văzu că Gwyn nu intenţiona să coboare, veni lângă ea.

— Ori intrăm împreună, ori nu intrăm deloc. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu nu am chef să stau aici toată ziua.

Oftând adânc, ea coborî din şa şi o zbughi spre cârciumă, lăsându-l pe maior să şchiopăteze în urma ei. Dar nici nu apucase să se uite după servitor, când acesta apăru alergând.

— Slavă Domnului că aţi venit, milady! spuse el. Aveam de gând să vin după dumneavoastră, dar m-am gândit că ar fi înţelept să nu-l conduc pe acel domn la locul în care vă aflaţi. Aşa că am stat aici, trăgând de timp şi sperând că apăreţi repede.

Joshua intră imediat în alertă. Ea putu vedea asta când el îşi îndreptă spatele, îşi înhăţă bastonul şi privi cu gravitate în direcţia ei.

— Care domn? îl întrebă el pe servitor.

— Nu mi-a spus cum îl cheamă, dar unul dintre oamenii lui l-a strigat căpitane. A spus că o cunoaşte pe milady şi că este un prieten. Îi ştia numele, rangul, tot.

Trebuia să fi fost Lionel, naiba să-l ia! Nu avea cum să-i dea banii şi să scape dacă ticălosul îl punea constant în alertă pe Joshua.

— Nu ştiu cum a ajuns până aici, zise Joshua, frecându-şi bărbia. Cu siguranţă nu ne-a urmărit.

— Mi-a spus că ştia de la majordom unde suntem, dar nu cad eu în astfel de capcane, spuse servitorul. Majordomul nostru nu stă niciodată de vorbă cu necunoscuţi.

Joshua se încruntă.

— Ar fi putut chestiona alţi servitori ca să afle ce voia, deşi mă îndoiesc că ar fi primit vreun răspuns, pentru că am avut grijă cui i-am zis unde plecăm.

— Dar servitorii din casa lui Grey? întrebă Gwyn. Ai spus că te-ai dus acolo seara trecută. Unul dintre ei s-ar putea să te fi auzit.

Servitorul încuviinţă din cap.

— Domnul acela a spus, într-adevăr, că milady a vrut să exerseze trasul cu arcul într-un loc aflat lângă cârciumă.

— Da, nu avea cum să afle informaţia asta de la cineva de la reşedinţa Armitage, spuse Joshua. Dar Greycourt mi-a menţionat această cârciumă când mi-a spus unde să mergem. Se uită spre Gwyn. Fratele tău are cu siguranţă vreun servitor care nu ştie să-şi ţină gura.

— Posibil. Dar nu pare genul de persoană pe care Grey ar angaja-o.

— Pot aduce ceva de băut pentru dumneavoastră şi pentru milady, domnule? întrebă o servitoare plină de viaţă. Avem cel mai bun cidru de prin partea asta a Londrei, iar dacă doriţi intimitate, avem o masă acolo, mai spuse ea, arătând spre partea din spate a cârciumii.

— Da, luăm masa aceea, răspunse Joshua. Când Gwyn îl privi întrebător, el murmură: Trebuie să aflu tot ce i-a spus Malet servitorului înainte ca omul să uite.

În mod clar, Joshua revenise la postura lui de gardă de corp. Gwyn nu putea să spere decât că Malet fusese discret când stătuse la taclale cu servitorul şi nu menţionase nimic despre trecutul ei.

Imediat după ce se aşezară, cineva le luă comanda, iar Joshua reîncepu să-l chestioneze pe servitor.

— Acum spune-mi cuvânt cu cuvânt cum a decurs conversaţia cu acel domn.

— Staţi să mă gândesc, domnule.

Servitorul îşi ridică ochii spre tavan, ca şi cum ar fi încercat să îşi aducă aminte.

— Prima dată a venit la mine, plin de el, şi m-a întrebat unde e stăpâna mea. La început am crezut că vrea să-mi spună că masa mare la care stăteam nu e de nasul meu, aşa că i-am zis că nu e treaba lui unde e stăpâna mea. Apoi şi-a schimbat atitudinea şi a început să se dea bine pe lângă mine. Mi-a spus că o ştie pe stăpâna mea, că mi-a recunoscut livreaua şi că de aceea a întrebat de ea.

Gwyn simţi cum o străbate un fior de gheaţă. Dacă Lionel putea să recunoască hainele servitorilor de la

Armitage chiar şi când aceştia nu se aflau pe lângă casă, însemna că se familiarizase cu uniformele lor. Şi, chiar dacă nu o surprindea, informaţia o neliniştea.

Judecând după privirea serioasă a lui Joshua, şi maiorul simţea la fel. După ce plecă servitoarea care le adusese băuturile, Joshua sorbi o gură zdravănă, apoi se aplecă peste masă.

— Şi tu ce i-ai spus individului?

— I-am spus că stăpâna mea e în apropiere, iar maiorul Wolfe o învaţă să tragă cu arcul. Nu a fost deloc încântat să vă audă numele.

— Cred şi eu, spuse Joshua. Îşi închipuia că te va prinde singură. E greu să răpeşti o femeie când are în preajmă un ofiţer posibil înarmat.

— Să răpească? exclamă servitorul. Avea de gând să o răpească pe Excelenţa Sa? Atunci mă bucur că nu i-am spus unde sunteţi!

— Şi eu mă bucur, spuse Joshua. Şi te rog să împărtăşeşti aceste informaţii despre ticăloşia lui Malet cu ceilalţi servitori, ca să ştie toţi care e situaţia în caz că individul încearcă să se dea pe lângă ei.

Gwyn înlemni.

— Dacă le spune celorlalţi servitori, va afla şi mama. Mi-ai promis că nu vei permite ca acest lucru să se întâmple.

Joshua îşi trânti halba pe masă atât de puternic, încât stropi din băutura lui zburară peste tot.

— La naiba, Gwyn! Cum ar trebui să te protejez dacă tu vrei să ţii totul secret?

— Nu ştiu, răspunse ea cu sinceritate. Dar am încredere că vei găsi o soluţie.

Servitorul, care le urmărise schimbul de replici cu un interes avid, îndrăzni să-şi spună părerea:

— Nu vă temeţi, milady, le pot spune celorlalţi servitori că un ticălos pe nume căpitan Malet umblă după domnul Wolfe şi că trebuie să-l anunţe imediat pe maior dacă aud ceva despre acel individ.

— Asta ar merge, spuse Joshua, aruncându-i o privire

lui Gwyn. Nu crezi?

— *Acum* ai nevoie de opinia mea? răbufni ea. Apoi, dându-şi seama că îi vorbise pe un ton dispreţuitor, oftă. Da, aşa este în regulă.

Luă o gură de cidru, dar abia reuşi să înghită. Ziua aceea nu era deloc aşa cum sperase.

Joshua reveni la servitor.

— Apoi Malet a mai spus ceva?

— Nu, domnule. S-a enervat şi a plecat. Acum înţelegeţi de ce nu m-am întors în locul în care vă aflaţi cu milady. Riscam ca individul să mă urmărească.

— O tactică foarte bună, mulţumesc!

Joshua mai luă o gură zdravănă din băutură.

Gwyn îi zâmbi servitorului şi îşi desfăcu săculeţul.

— Şi eu trebuie să-ţi mulţumesc, spuse ea. Ai procedat foarte înţelept, adăugă în timp ce-i întinse servitorului o guinee.

Cu ochii mari, bărbatul luă guineea.

— Să-mi spuneţi dacă aveţi vreodată nevoie de ajutor, milady, spuse el entuziasmat.

— Voi avea acest lucru în vedere, rosti ea. Apoi se uită la Joshua. Acum putem să plecăm? îl întrebă.

— Bineînţeles!

Maiorul se ridică şi lăsă câţiva şilingi pe masă. Apoi făcu semn spre cana ei.

— Abia te-ai atins de băutură.

— Mi-a fost de-ajuns, spuse ea. Când se ridică, Joshua veni lângă ea şi îi oferi braţul, dar nu i-l acceptă. Încă avea proaspătă în minte cearta lor. În plus, trebuia să se mai asigure de un lucru. Aş aprecia dacă nu i-ai spune lui Thorn ce s-a întâmplat.

— Nici nu aveam de gând să o fac, zise el, îndreptându-se spre uşă.

Răspunsul lui o luă pe Gwyn prin surprindere.

— Cum aşa? întrebă.

— Mai întâi vreau să descopăr cum a aflat Malet unde să te caute. Cu puţin noroc, aş putea descoperi unde anume se află în Londra, apoi i-aş putea spune fratelui tău,

ca să se poată ocupa personal de individ.

Cu siguranţă, Joshua se pricepea să fie gardă de corp.

— Oh, înţeleg, are sens ce spui.

— Dar care e motivul pentru care *tu* nu voiai să-i spun?

— Pentru că din acel moment Thorn ar fi insistat să vină cu mine peste tot, iar atunci aş avea doi câini de pază, în loc de unul singur. Ceea ce ar fi îndepărtat toţi posibilii pretendenţi.

— Nu înţeleg de ce te îngrijorezi, spuse el ţâfnos. Pe unde te duci, faci o nouă cucerire. Mai întâi pe Malet, apoi servitorul. Şi nici măcar nu ţi-ai făcut debutul oficial.

— Am observat că nu te incluzi în acele cuceriri. Se pare că nu mă pricep să îmi folosesc farmecele de femeie. Mi-ai ghici imediat planurile…

— Gwyn, începu el. Nu am vrut să…

Ea nu mai aşteptă să audă scuza lui neînsemnată. Asta în cazul în care el chiar intenţionase să-i ceară iertare. Gwyn învăţa rapid de ce Beatrice avea o relaţie atât de conflictuală cu fratele ei.

Pentru că, în ciuda talentelor lui de gardă de corp, Joshua putea fi deosebit de enervant uneori.

Capitolul 10

În ziua următoare, Joshua coborî târziu la micul dejun, ceea ce nu se întâmpla niciodată când era la moşia de la ţară. Se aşteptase ca zgomotul constant din stradă să nu-l lase să doarmă, dar cumva avusese asupra lui exact efectul opus. Ceea ce nu avea niciun sens pentru el.

Încă se gândea la asta când ajunse în salonul de mic dejun unde îl găsi pe Thornstock citind ziarul. În mod normal, prezenţa lui ar fi fost ceva ciudat – ducele avea propria casă, la urma urmei –, dar nu şi în ziua aceea, pentru că ducele urma să le însoţească pe Gwyn şi pe Lady Hornsby la prezentarea de la curte. De fapt, în curând întreaga familie avea să ajungă la reşedinţa Armitage,

pentru că Greycourt urma să o însoţească pe Beatrice, iar mătuşa Lydia voia să vadă toate ţinutele înainte ca toată lumea, mai puţin ea, să meargă la eveniment.

În urmă cu câţiva ani, regina Charlotte dăduse o lege privitoare la ţinuta potrivită pentru prezentarea la curte. Bărbaţii trebuiau să poarte peruci albe, pudrate şi pantaloni bufanţi, iar femeile – rochii ridicole cu trene şi crinoline enorme, ca să nu mai vorbim de pene cât mai lungi prinse în coafură. Cele necăsătorite trebuiau să poarte rochie albă. Soţiile nobililor care erau prezentate pentru prima dată la curte puteau purta orice culoare doreau. Şi era de la sine înţeles că toate femeile trebuiau să fie împodobite cu cele mai de preţ bijuterii pe care le deţineau.

Sau cel puţin aşa citise Joshua. Nu le văzuse încă pe Gwyn şi pe Beatrice în ţinutele lor, dar Thornstock nu arăta deloc confortabil cu peruca pe care era nevoit să o poarte.

— Wolfe! exclamă Thornstock, în timp ce Joshua îşi punea pe masă farfuria cu pâine prăjită şi cârnaţi. Nu m-ai auzit? Spuneam că eu am terminat de citit *The Times,* dacă îl vrei.

— Îmi pare rău, zise Joshua. Am fost distras de oaia enormă pe care o porţi pe cap.

Ducele izbucni în râs şi îi întinse ziarul, apoi luă o gazetă.

— Trebuie să o ţin minte pe asta. Poate că vorbele tale înţelepte vor ajunge la urechile Maiestăţii Sale, care o să-şi dea seama că perucile nu mai sunt la modă de vreo zece ani. Ce Dumnezeu, nu-i mai oblig nici pe vizitiii mei, nici pe lacheii mei să le poarte! Thornstock îşi strecură cu grijă un deget pe sub perucă. Uitasem ce mâncărimi îţi dă. Sau poate că e din cauza pudrei. Nu-mi vine să cred că obişnuiam să port tot timpul blestemăţiile astea.

Joshua mânca pâine prăjită.

— Dacă e vreo consolare, peruca te face să pari foarte important.

Thornstock izbucni din nou în râs.

— Dacă spui tu… Fii fericit că nu trebuie să mergi azi la curte!

— Încă unul dintre avantajele de a nu face parte din nobilime.

Înainte obişnuia să vadă *doar* avantaje în faptul că nu era un nobil. Dar noaptea trecută, în timpul viselor sălbatic de erotice cu Gwyn, parcă îşi schimbase părerea. Tot visase cum o ducea pe Gwyn în pat, aşa cum numai un iubit putea să o facă.

Sau un soţ. Unul care ar fi avut mai multe şanse să o cucerească dacă ar fi fost nobil.

La naiba, ce era în neregulă cu el? Gwyn avea idealuri măreţe, ceea ce ea cu siguranţă îşi amintise în momentele ei raţionale, când nu-l lăsase să…

Trebuia să înceteze să se mai gândească la ce se întâmplase între ei.

Thornstock îşi turnă cafea, apoi îl întrebă din priviri dacă voia.

Joshua întinse cana spre el.

— Mulţumesc.

— Sunt surprins că bei cafea, rosti ducele în timp ce îi turna în cană. Cei mai mulţi englezi preferă ceaiul.

— Am prins gustul cafelei în marină, spuse Joshua, adăugând o porţie generoasă de lapte în cană înainte să bea.

— Prietenii mei cred că e ciudat că prefer cafeaua, dar m-am obişnuit să o beau la micul dejun de pe vremea când eram în Berlin. Ducele oftă. Şi am nevoie de orice fel de întăritor îmi cade în mână, având în vedere că astăzi trebuie să joc rolul de gardă de corp pentru Gwyn în locul tău.

Joshua sorbi din lichidul reconfortant.

— Ai toată simpatia mea.

Thornstock îl privi cu ochii mijiţi.

— Îţi dă bătăi de cap?

Cu siguranţă îi dădea. Dar nu aşa cum se gândea probabil Thornstock.

— Nu mai mult decât de obicei, răspunse Joshua evaziv.

Avea cu siguranţă nevoie de o pauză ca să-şi poată

recăpăta controlul asupra propriilor dorinţe fizice care o luaseră razna.

— Ei bine, mă îndoiesc că vreun individ dubios va avea curajul să o abordeze pe Gwyn la palat. Asta în cazul în care cineva chiar ar reuşi să se apropie de ea, având în vedere rochia uriaşă pe care o va purta. Aşa că nu îmi iau pistolul la mine. Dacă Malet apare pe acolo, ceea ce este foarte puţin probabil, o să-l pocnesc. Oricum de mult timp voiam să fac asta.

Joshua simţi cum se încordează. Deşi părea indolent, Thornstock era un bun duelist şi mergea regulat la Gentleman Jackson, unde lua lecţii de la un pugilist celebru. Aşa că putea, într-adevăr, să-l snopească în bătaie pe Malet. Dacă Thornstock avea să afle vreodată cum se comportase el cu Gwyn…

Nu. Acel lucru nu trebuia să se întâmple. Tatăl lui Joshua îşi pierduse viaţa într-un duel scandalos, care o lăsase pe Beatrice devastată şi avusese drept consecinţă trimiterea lui Joshua la război. Nu regreta că ajunsese să facă parte din Marina Regală, dar viaţa lui ar fi fost diferită dacă tatăl lor nu ar fi murit, lăsându-şi copiii fără niciun ban. Aşa că Joshua nu avea de gând să-l înfrunte pe Thornstock într-un duel. Nu dacă putea evita acel lucru.

— În orice caz, spuse ducele, înţeleg că evenimentele astea durează ore întregi şi probabil ne vom întoarce acasă spre seară. Din fericire, balul pe care Grey îl organizează în cinstea lui Gwyn şi a lui Beatrice e la reşedinţa lui din oraş, ceea ce înseamnă că Sheridan nu trebuie să-şi bată capul cu pregătirile aici. Îl privi pe Joshua în ochi. Intenţionez să-mi fac doar o scurtă apariţie la bal, aşa că mă aştept să fii acolo când ajungem la Grey.

— Bineînţeles. De altfel, este presupusul motivul pentru care am venit la Londra, în caz că nu-ţi aminteşti. Să asist la balul de debut al surorii mele.

— Ah, da, am uitat!

Thornstock sorbi din cafea.

— Malet nu este invitat, bineînţeles, dar s-ar putea să încerce să intre. Aşa că trebuie să fim pregătiţi.

— De acord. Individul poate fi impredictibil.

Aşa cum arăta şi faptul că îşi făcuse apariţia în ziua precedentă la cârciumă.

Joshua se înfuria ori de câte ori îşi amintea cât de aproape fusese Malet de Gwyn. Aproape că îşi *dorea* ca Malet să încerce să intre la bal în seara aceea, ca să aibă scuza de a-l împuşca pe nenorocit.

Încă îl măcina faptul că nu reuşise să afle de unde ştiuse Malet de lecţiile lor de tras cu arcul. Seara trecută îi întrebase pe servitorii de la Armitage, dar şi pe cei de la reşedinţa Greycourt. Nimeni nu vorbise cu Malet. Sau, mai degrabă, nimeni nu *recunoscuse* că discutase cu Malet.

Acel lucru îi aminti de suspiciunea lui iniţială că Malet şi Gwyn se cunoscuseră în trecut.

— Apropo de Malet, ştii dacă el şi Gwyn s-au mai întâlnit înainte de ziua în care a încercat să o răpească de la moşie?

Cu o privire sumbră, Thornstock împături ziarul cu mişcări calculate.

— Nu sunt la curent cu vreun context în care ei s-ar fi întâlnit în trecut.

Thornstock minţea, naiba să-l ia! Joshua fu tentat să menţioneze apariţia lui Malet din ziua precedentă, însă ducele ştia deja că Malet încerca să o răpească pe Gwyn. Informaţia nu era atât de importantă încât să-l împingă pe duce la confesiuni.

Exista, de asemenea, posibilitatea ca Joshua să se fi înşelat, să fi interpretat greşit a fi o conspiraţie între cei doi fraţi, când era vorba doar de apropierea dintre gemeni. Nu avea niciun rost să provoace îngrijorare binefăcătorului său.

— Având în vedere că nu vei avea nevoie de mine până spre seară, te deranjează dacă plec imediat după ce doamnele îşi prezintă ţinutele de bal? întrebă Joshua. Am o întâlnire la prânz cu secretarul pentru război şi, având în vedere că toate trăsurile se vor îndrepta spre palat, n-ar fi o idee rea să plec din vreme.

— Poţi pleca şi acum, dacă doreşti.

— Şi să nu o văd pe Beatrice în toată splendoarea ei?

Nu m-ar ierta niciodată pentru asta.

Ducele îl privi gânditor.

— Uneori, îmi doresc ca Gwyn să ţină la mine aşa cum Beatrice în mod clar ţine la tine.

— Nu, crede-mă, nu vrei! Beatrice deja plănuieşte să îmi prezinte jumătate din femeile care vor veni la bal. Când i-am amintit că voi fi acolo ca să lucrez, m-a trimis la plimbare, bombăni Joshua. Tot încearcă să mă însoare. I se pare mai important să-mi găsesc o nevastă decât să mă lase să-mi câştig existenţa.

— Dumnezeule, nici că-mi pot imagina ceva mai terifiant ca Gwyn încercând să-mi caute o soţie! Thornstock sorbi din nou din cafea. Apropo, de ce te întâlneşti cu secretarul pentru război?

Obişnuit să nu vorbească despre problemele personale, Joshua ezită să-i spună ducelui adevărul. La urma urmei, întâlnirea putea să nu se soldeze cu niciun rezultat.

— Este vorba de o mică problemă legată de solda pe care o primesc ca ofiţer în rezervă.

— Ah, bineînţeles, spuse ducele uşor plictisit. Uitasem că încă eşti ofiţer de marină.

— Că tot vorbim despre asta, ar fi timpul să mă duc să mă îmbrac. Având în vedere că e o vizită oficială, toţi se aşteaptă să port uniforma.

— Bineînţeles, spuse Thornstock, scoţându-şi ceasul de buzunar. Aş îndrăzni să spun că oricum doamnele nu îşi vor face apariţia decât peste vreo oră.

Joshua plecă spre camera lui. Valetul lui Sheridan îl ajută să-şi îmbrace uniforma. Dar maiorul nu putu să nu remarce că vestonul îi devenise cam strâmt, în timp ce pantalonii ajunseseră să-i fie largi. Aşa se întâmpla când te bazai pe braţe ca să compensezi un picior infirm. Ceea ce îi aminti că nu era precum ceilalţi bărbaţi. Şi că nici nu avea să mai fie vreodată.

Când coborî, Beatrice şi Greycourt deja ajunseseră. Greycourt arăta precum Thornstock, dar Beatrice…

— Dacă ai de gând să râzi, îl avertiză ea pe Joshua, jur

că te lovesc cu evantaiul în cap!

— M-ai făcut să tremur de frică, o tachină Joshua. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea întâmpla dacă evantaiul tău ar fi la fel de uriaş precum rochia şi penele acelea pe care le porţi.

Greycourt izbucni în râs. Beatrice îl fulgeră cu privirea, iar ducele redeveni sobru într-o clipită.

— Arăţi ca un înger, iubirea mea, spuse soţul, împăciuitor.

— Asta doar dacă îngerii au aripi mov pe care le poartă în creştetul capului, adăugă Joshua, în timp ce Thornstock se cutremura de râs.

— Ei bine, atunci *tu* arăţi precum… Beatrice oftă. La naiba, arăţi foarte chipeş în uniforma aceea!

— Mulţumesc, răţuşco! Deşi, ca să fim cinstiţi, Thornstock susţine că toate femeile îi consideră atrăgători pe ofiţerii în uniformă.

— N-am spus că *toate* femeile o fac, interveni Thornstock. Şi cu siguranţă nu toţi ofiţerii arată bine în uniformă. Prinny, de exemplu, arată mai degrabă ca un cârnat.

— Pentru că nu e ofiţer, zise Joshua. E mai degrabă un şef regal.

— Iar voi nu vă comportaţi deloc ca nişte gentlemeni, îi luă la rost mătuşa Lydia din capătul scărilor. Să-ţi fie ruşine, Joshua, ar trebui să dai dovadă de mai multă susţinere faţă de sora ta, căci e ziua ei cea mare!

— Ai dreptate, mătuşă Lydia, spuse Joshua, întorcându-se către Beatrice. Îmi cer scuze, răţuşco! Îţi stă bine. Numai că… Ei bine, eşti şi mai frumoasă când nu porţi pe cap vata aceea uriaşă de zahăr mov.

Thornstock şi Greycourt izbucniră din nou în râs, ceea ce o făcu pe mătuşa Lydia să-şi dea ochii peste cap. Şi totuşi, era imposibil să nu te bufnească râsul uitându-te la o rochie care avea o crinolină imensă şi o talie foarte ridicată, ceea ce le făcea pe bietele femei să arate ca şi cum erau pe punctul de a fi devorate de o gigantică minge din material.

— Ignoră-l, Beatrice, se auzi vocea melodioasă a lui Gwyn, dinspre scări. Vom fi împreună o vată de zahăr uriaşă.

— Gwyn! ţipă Beatrice încântată, în timp ce verişoara ei se apropia. *I-am zis* lui Grey că vei reuşi să arăţi minunat, în ciuda acestei mode.

Minunat? Arăta magnific, în ciuda celor cinci pene albe de struţ care păreau să se întindă până la cer din creştetul ei. Ca să nu mai spună de rochia albă ce începea să se umfle de sub sâni, ascunzând trupul acela feminin despre care Joshua ştia că era perfect.

Gwyn se opri în capătul scărilor şi îl fixă cu privirea.

— Ei bine? Continuă, maior Wolfe. Spune ce ai de spus, ca să poată râde şi fraţii mei. Ştiu că arăt ridicol.

Toate privirile se întoarseră spre Joshua, iar el se chinui să găsească un compliment pe care să i-l facă fără să deconspire dorinţa pătimaşă pe care o avea de a se strecura sub fustele ei şi a-i săruta pielea ascunsă sub numeroase jupoane.

— Arăţi precum luna, zeiţa cerului şi regina stelelor.

La naiba! Vorbele acelea cu siguranţă scoseseră la iveală cam mult din efectul pe care ea îl avea asupra lui.

Gwyn făcu o grimasă.

— Cu alte cuvinte, îmi spui că sunt mare, albă şi rotundă.

— Şi că străluceşti în noapte, spuse Lady Hornsby în timp ce cobora scările în spatele lui Gwyn, îmbrăcată într-o rochie similară, care combina nuanţe pale de verde şi roz, având pene asortate. Amândouă străluciţi. Sau cel puţin veţi străluci din momentul în care vă veţi schimba în mult mai atrăgătoarele voastre ţinute de bal în această seară.

— Amintiţi-vă, adăugă mătuşa Lydia, toate doamnele de la palat vor fi îmbrăcate aşa, deci nu va râde nimeni de voi. În plus, vă ridicaţi deasupra tuturor. Amândouă sunteţi fermecătoare, dragile mele!

— Beatrice, să ştii că mama are dreptate, spuse Gwyn hotărâtă, când ajunse lângă verişoara ei. Fraţii mei n-au decât să se ducă la naiba. La fel şi al tău.

— Lady Gwyn, protestă Lady Hornsby, te rog să nu pronunţi cuvântul *naiba* la palat!

— Deja am avertizat-o de vreo douăzeci de ori, nu doar o dată, să aibă grijă cum vorbeşte, spuse mătuşa Lydia, dar nu mă ascultă.

— Mamă, zise Gwyn, ştii bine că nu aş înjura niciodată în public.

— Deja *suntem* în public, spuse Lady Hornsby cu o exasperare vizibilă. Şi în mod normal nu m-ar deranja un limbaj mai colorat, dar acesta este debutul tău în societate – trebuie măcar să *încerci* să te comporţi ca o tânără aflată la începutul vieţii sociale.

— Chiar dacă sunt mai degrabă aproape de apusul ei? întrebă Gwyn. Nu contează, înţeleg ce spui şi îţi voi urma sfatul, adăugă ea cu un zâmbet obraznic. Cel puţin până când mă mărit.

Mătuşa Lydia oftă zgomotos, dar Lady Hornsby îi bătu mâna lui Gwyn încurajator şi spuse:

— Asta-i atitudinea corectă! Abţine-te până când pe măriţi, apoi varsă-ţi tot năduful pe soţ!

— Deci *asta* face Beatrice, spuse Greycourt. Iar eu care credeam că am o influenţă proastă asupra ei…

— Dar chiar ai, rosti Beatrice drăgăstos. Şi tocmai de aceea te iubesc. Putem fi obraznici împreună.

Joshua se întoarse ca să ascundă invidia care cu siguranţă i se putea citi pe faţă. Şi el voia ce împărtăşeau sora lui şi Greycourt, dar se temea că nu avea niciodată vreo şansă să aibă aşa ceva.

— Mamă, dar ce vei face *tu* cât timp noi suntem la palat? întrebă Thornstock.

— Mă întâlnesc cu domnul William Bonham, avocatul lui Maurice, având în vedere că Sheridan încă nu a ajuns aici, iar domnul Bonham are nişte întrebări despre conturile tatălui tău vitreg care nu suferă amânare. Nu ştiu dacă vreunul dintre voi aţi avut ocazia să-l întâlniţi până acum.

— Eu l-am întâlnit, spuse Greycourt. O dată, când eu şi Sheridan am discutat cu el aspecte legate de moşia familiei. Mi s-a părut că e un bărbat decent.

— Şi arătos, adaugă Lady Hornsby. Cel puţin pentru un bărbat de 60 de ani. Apoi făcu un semn spre mătuşa Lydia. Nu înseamnă că Lydiei îi pasă…

Prietena ei îi aruncă o privire exasperată.

— Eliza, încetează să mai faci pe peţitoarea! Încă sunt în doliu, după cum sper că îţi aminteşti. În plus, nu sunt interesată să mă recăsătoresc.

— Şi mă îndoiesc că mama va dori să se mărite cu un avocat, spuse Greycourt.

Joshua înlemni. Conversaţia devenea prea asemănătoare cu situaţia lui şi nu se simţea deloc confortabil. Îşi drese glasul.

— Ei bine, acum, după ce am văzut pe toată lumea în scandaloasele costumaţii, ar fi timpul să mă urnesc. Am o întâlnire.

— Cu cine? întrebă Beatrice.

— Thornstock poate să-ţi explice, răspunse Joshua. Nu vreau să întârzii.

Putea să-l mintă pe duce în privinţa planurilor pe care le avea, dar nu o putea minţi pe Beatrice. Pentru că ea i-ar fi pus atâtea întrebări până când el ar fi recunoscut ori s-ar fi răstit la ea. Prima variantă ar fi durat prea mult, iar cea de-a doua i-ar fi stricat ziua, ceea ce, în ciuda faptului că o tachinase în privinţa costumaţiei, nu şi-ar fi dorit.

Se apropie de ea şi îi sărută mâna acoperită de mănuşă pentru că, din cauza rochiei imense, nu avea cum să ajungă la obrazul ei.

— Arăţi absolut încântător, răţuşco! spuse el cu o voce blândă. Şi ştiu că îi vei impresiona pe toţi.

Sora lui se înclină.

— Mulţumesc, dragul meu. Ne vedem diseară?

— N-aş lipsi pentru nimic în lume!

Când se întoarse să plece, văzu un lacheu şoptindu-i ceva la ureche lui Gwyn. Ea se înroşi puternic, îi spuse ceva servitorului, apoi îl urmă în salon.

Joshua se asigură că trece pe lângă salon în drum spre ieşire. O privire rapidă îi dezvălui un tânăr care stătea în picioare, aşteptând ca Gwyn să termine de citit un mesaj.

Un mesager? Dar de la cine şi despre ce?

Mai zăbovi puţin, încercând să afle. Cu o expresie sumbră pe faţă, Gwyn băgă hârtia în săculeţ şi îi făcu semn mesagerului să aştepte. Apoi se aşeză la birou şi scrise ceva pe o hârtie. Un răspuns la mesajul pe care îl primise? Aşa părea, având în vedere că îi înmână hârtia mesagerului şi îi şopti câteva instrucţiuni înainte să-i întindă o monedă.

Joshua se gândi să intre şi să-i ceară să vadă mesajul, dar nu avea niciun motiv să creadă că ea chiar i l-ar fi dat. În plus, Joshua s-ar fi dat de gol că era acolo.

Ar fi fost mai bine să afle discret ce îl interesa. La urma urmei, putea să fie vorba despre ceva neimportant. Poate că o prietenă se îmbolnăvise. Sau vreo rudă. Nu, nu putea fi asta. Era toată familia acolo. Iar dacă ar fi fost vorba de Sheridan, ea le-ar fi spus imediat tuturor.

Ieşi pe uşa din faţă, ca Gwyn să-l observe. Trebuia să-l aştepte pe mesager şi să vadă ce putea afla. Mai avea câteva minute la dispoziţie înainte de a fi nevoit să plece.

Nu dură mult. Mesagerul ieşi după câteva clipe.

Cu o guinee în mână, Joshua îl acostă la capătul scărilor.

— Lasă-mă să văd ce scrie în acel mesaj pe care-l duci, băiete, şi îţi dau o guinee!

Era sigur că Thornstock ar fi fost de acord.

Ochii băiatului se măriră la vederea lui Joshua îmbrăcat în uniformă. Nu era la fel de impresionantă precum uniforma de gală, dar vestonul roşu avea nasturi de aur şi epoleţi, pălăria cu două colţuri era îndeajuns de lustruită, iar cizmele înalte străluceau.

— Sunteţi în armată, domnule? întrebă băiatul.

— În Marina Regală. Iar numele meu este maior Wolfe.

— Vă cer iertare, maior Wolfe, dar mesajul este sigilat. Şi dacă îl duc desigilat stăpânului meu, mă va bate până când nu voi mai respira.

— Şi nu vrem să se întâmple asta, nu-i aşa? spuse Joshua, dar remarcă privirea băiatului, care se uita avid la guinee. Hai să-ţi spun cum facem, spuse Joshua, ridicând

guineea. Îmi răspunzi pe cât poţi de bine la întrebările pe care ţi le pun în legătură cu acest schimb de mesaje, şi guineea e a ta. Bine?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Cine e stăpânul tău?

— Domnul Pritchard. Are o casă în Chelsea.

Acela nu era numele la care se aştepta Joshua.

— Şi de ce îi scrie stăpânul tău mesaje lui Lady Gwyn?

— Dar nu le-a scris stăpânul meu. Domnul Pritchard le-a trimis în numele unui căpitan pe care îl găzduieşte.

Ah, în sfârşit, ceva la care Joshua se aşteptase! Sau, mai degrabă, de care se temuse.

— Şi cum îl cheamă pe căpitan?

— Nu ştiu. Stă acolo de puţin timp.

— Descrie-mi-l!

Inima lui Joshua se strânse în piept, când auzi descrierea detaliată pe care băiatul i-o făcu lui Malet. De ce ar fi comunicat Gwyn cu bărbatul care plănuia să o răpească?

Se încruntă. Poate că era ceva mai mult în acea poveste. Poate că ea şi Malet împărtăşeau o prietenie cu care fratele ei nu era la curent. La urma urmei, familia ei se mutase înapoi în Anglia din Prusia. Probabil la un moment dat drumurile lor se intersectaseră.

Totuşi, ea nu părea deloc fericită când primise mesajul. Iar Joshua era convins că ducele minţise dimineaţă, când îl întrebase dacă Malet şi Gwyn fuseseră prieteni în trecut.

Oricare ar fi fost motivul pentru care comunicau, nu avea cum să fie unul bun. Şi ura că avusese dreptate în legătură cu acel aspect. Oare Gwyn flirta cu el doar ca să-l facă mai puţin suspicios în legătură cu orice ar fi pus la cale ea şi Malet? Teoria aceea îl lovi drept în inimă.

— Maiorule? întrebă băiatul.

— Unde se află, mai exact, casa în care stă căpitanul?

Băiatul turui o adresă, apoi întinse mâna.

— În regulă. Poftim guineea. Şi mulţumesc.

— Cu plăcere, domnule. Şi dacă vreodată veţi avea

nevoie să angajaţi vreun băiat, întrebaţi de Dick cel Iute. Toată lumea ştie că sunt cel mai iute din vestul Londrei.

— Mulţumesc din nou. Voi ţine minte.

Nu îl lăsase inima să-i spună băiatului că probabilitatea ca el să-şi permită vreodată să angajeze un servitor era foarte scăzută. Joshua nu ştia nici dacă el însuşi putea să se reangajeze vreodată cu soldă întreagă.

Asta îi aminti că trebuia să plece. N-ar fi vrut să rateze întâlnirea. Şi totuşi, îl urmări pe băiat cu privirea când acesta ţâşni peste stradă şi dispăru după o clădire. Dacă ar fi avut timp, ar fi mers cu el ca să-l înfrunte pe Malet.

Dar nu avea timp. Aşa că Malet trebuia să aştepte.

Capitolul 11

Vicontele de Castlereagh, secretarul pentru război şi colonii, avea reputaţie de irlandez inteligent care conducea Departamentul pentru Război cu o mână de fier. Sau cel puţin aşa era văzut de soldaţii precum Joshua.

Dar ceva se întâmplase probabil şi îi stricase buna dispoziţie, pentru că, atunci când Joshua se prezentă la întâlnire, secretarul nu avu prea multe de spus. În ciuda încercărilor subsecretarului, alt irlandez pe nume Lucius Fitzgerald, de a îndulci retorica şefului, Castlereagh îl informă pe Joshua cu răceală că Anglia avea nevoie de bărbaţi în putere în războiul împotriva lui Napoleon, nu de invalizi în rezervă.

Secretarul de război îi mai spuse că îi analizase situaţia şi că auzise de accesele lui de furie, care deveniseră un subiect de bârfă în Sanforth. Castlereagh adăugase că ultimul lucru pe care Joshua trebuia să-l facă era să participe la un război, unde ieşirile nervoase nu-şi aveau locul.

Joshua deja fierbea de furie când secretarul încheie cu remarcile lui insultătoare. Niciodată nu-şi dorise mai mult să ia gâtul cuiva, dar ştia că nu l-ar fi ajutat cu nimic. Aşa

că rosti câteva vorbe politicoase la finalul întâlnirii, apoi ieşi în stradă, unde dădu cu bastonul cu atâta putere într-un stâlp, încât îl rupse.

Regretă imediat gestul. Era greu de găsit alt baston cu sabie la fel de bun cu acela. Rămase pe loc, uitându-se în jos la bastonul făcut bucăţi, blestemându-se. Probabil Castlereagh avea dreptate. Era inapt pentru orice activitate, în afară de aceea de a prinde braconieri şi de a înmulţi câinii de vânătoare pe moşia bunicului său.

Apoi, parcă de nicăieri, Fitzgerald, subsecretarul care tocmai asistase la umilirea lui Joshua, apăru lângă el.

— La naiba! Cu siguranţă era un instrument deosebit de util.

Joshua adună bucăţile, sperând să poată repara cumva bastonul.

— Şi dumneata ce mai vrei? se răsti Joshua. Să-mi dai lovitura finală, după ce l-ai văzut pe superiorul dumitale cum mă pune la pământ?

Fitzgerald îl privi fix cu ochii lui albaştri.

— De fapt, aş vrea să-ţi ofer o slujbă. Dar nu în Marina Regală. Aş vrea să lucrezi pentru *mine.*

Cuvintele subsecretarului îl uimiră pe Joshua.

— În ce calitate? întrebă Joshua cu precauţie. După cum se poate vedea cu ochiul liber, nu sunt vreun politician, domnule.

— Da, e dureros de evident.

Fitzgerald făcu un semn spre trăsura lui, care părea să aştepte în capătul străzii.

— Postul pe care ţi-l ofer este totuşi mai discret, mai… de culise, să spunem aşa.

Trăsura lui Fitzgerald se opri în faţa lor.

— Unde mergem, domnule? întrebă vizitiul.

— Doar în jurul parcului.

Fitzgerald ridică o sprânceană spre Joshua.

— Accepţi să mă însoţeşti ca să putem discuta mai multe? Când văzu că Joshua încă ezită, adăugă: N-ai nimic de pierdut dacă asculţi ce am de zis, nu-i aşa?

— Presupun că nu, zise Joshua.

Se urcară în trăsură.

— În primul rând, permite-mi să îţi cer scuze pentru insultele superiorului meu. De când cu acel fiasco de la Corunna, e dificil de discutat cu el. Însă nu ar trebui să lase acel eveniment să-i influenţeze comportamentul.

— Nu e nevoie de scuze, spuse Joshua. Sunt obişnuit cu insultele.

— Chiar aşa? Eu cred că nu, având în vedere cum ai reacţionat după întâlnire. Cât de des îţi pierzi calmul într-un mod atât de spectaculos încât să-ţi rupi bastonul?

— Asta a fost prima dată, mărturisi Joshua, încrucişându-şi braţele la piept. Dar, ca să fiu cinstit, i-am spart unuia o cană în cap pentru că m-a numit căţelandrul neamului Armitage după ce l-am raportat pentru braconaj administratorului de pe domeniu.

Fitzgerald îl privi în ochi.

— Dar când l-ai înfruntat pe acel individ care lovea un câine? Şi pe celălalt care ţi-a smuls bastonul, făcându-te să cazi? Din câte am auzit, întâmplările acelea au avut mai multe urmări decât spartul unei căni.

La naiba, omul analizase în detaliu toate accesele lui de furie! Joshua nu ştia ce să creadă despre interesul arătat de subsecretar.

— Aşa este. Şi susţin în continuare că orice om care chinuieşte un câine merită să se aleagă cu nasul spart. Dar cel care mi-a smuls bastonul şi-a rupt singur încheietura. Am căzut peste el, dărâmându-l, şi şi-a rupt încheietura când a încercat să-şi blocheze căderea cu mâna. Aş spune că am fost nevinovat în ambele cazuri.

— Probabil ai dreptate. Dar nu pot accepta să ai un acces de furie, indiferent de situaţie, în caz că accepţi postul pe care ţi-l ofer. Deci am nevoie să ştiu dacă îţi poţi controla ieşirile nervoase mai bine decât ai făcut-o în trecut.

Îi răsucise cuţitul exact în rană.

— Sincer să fiu, habar n-am dacă pot să fac asta.

Uneori, accesele lui de furie erau atât de puternice, încât avea senzaţia că se putea sufoca. Iar în acele

momente, trebuia să se distanţeze, să plece, să citească o carte… să lovească un perete.

— Ah, zise Fitzgerald pocnind din degete. Măcar eşti sincer.

Subsecretarul căzu pe gânduri câteva clipe.

— Voi fi şi eu sincer cu tine. Ştiu de ce eşti în Londra şi pentru cine.

— Cum naiba…?

— Sunt prieten cu ducele de Thornstock. Când a fost aseară la Brooks, Thorn mi-a mărturisit cât de important este să-l ţină pe Lionel Malet departe de Lady Gwyn.

Ce blestem! Dacă ar fi ştiut de prietenia lor, l-ar fi rugat pe duce în acea dimineaţă să-i pună o vorbă bună.

— Ce legătură are Malet cu faptul că vrei să mă angajezi?

— Caut pe cineva care să-l spioneze pe individ.

Asta îl luă pe Joshua pe nepregătite.

— Crezi ca Malet e implicat şi în alte infracţiuni? În afară de încercarea de a o răpi pe Lady Gwyn?

— Posibil. Omul e disperat după bani. De asta încearcă să răpească o moştenitoare şi să se căsătorească cu ea. Şi mai credem că vinde informaţii francezilor, ca să facă rost de bani pentru a-şi acoperi datoriile la pariuri.

— Să fiu al naibii, spuse Joshua, trântindu-se pe spătarul banchetei. Ce fel de informaţii?

— Ca să fiu sincer, nu suntem siguri. Dar deja avem suspiciuni că s-a interesat de trupele noastre din peninsulă. Şi probabil află câte ceva, pentru că îi întreabă pe soldaţi, care văd în el un camarad, nu un trădător dat afară din armată.

— Presupun că vestea că a fost dat afară nu s-a răspândit încă printre soldaţii din Londra.

— Nu. Şi din acest motiv s-ar putea să-i cadă cineva în capcană. Ne temem că încearcă să obţină o copie a memorandumului general-locotenentului Wellesley către Castlereagh, în care se propune ca Wellesley să lucreze cu portughezii într-o campanie împotriva Franţei. Wellesley e chiar acum în drum spre Portugalia, dar e secretă

informaţia legată de numele oraşului în care urmează să-şi stabilească punctul de comandă şi de modul în care urmează să acţioneze. Dacă pune cineva mâna pe acel memorandum…

— Francezii i-ar putea ataca pe Wellesley şi pe trupele lui înainte să apuce să se stabilească. Ori imediat după aceea.

— Da, de asta ne temem.

Joshua începea să-l vadă cu alţi ochi pe Fitzgerald. Inteligent şi perspicace, era omul care dirija totul din culise, care făcea munca grea, în timp ce Castlereagh strângea mâini şi prezenta parlamentului propunerile lui Fitzgerald.

— Acesta e punctul în care intervii tu. Vrem să afli cu cine se întâlneşte Malet şi ce încearcă să vândă.

— Dar de ce tocmai eu?

— Din două motive. Primul e că încă încerci să-ţi serveşti ţara, în ciuda rănilor căpătate în luptă. Asta se întâmplă rar şi – în ciuda părerii lui Castlereagh – e lăudabil.

— Aha, spuse Joshua. Şi celălalt motiv?

— Încă eşti un ofiţer de marină şi, din câte am aflat, ai experienţă în misiuni de recunoaştere. Deci ai abilităţile necesare pentru a-l urmări pe Malet fără să fii observat.

— Nu şi dacă am vreun acces de furie…

Fitzgerald zâmbi.

— Exact.

Frecându-şi bărbia, Joshua cugetă la ce îi propunea subsecretarul.

— Iartă-mă că sunt atât de direct, dar infirmitatea ta e un avantaj în această situaţie.

— Pe asta de unde ai scos-o? pufni Joshua.

— Nu ţi se pare că oamenii evită să se uite la tine, să îţi remarce prezenţa?

— Uneori.

— Asta pentru că nu ne simţim confortabili când vedem soldaţi răniţi. Vederea lor naşte în noi un sentiment de vinovăţie că nu am făcut îndeajuns pentru a-i ajuta. Aşa că preferăm să ne întoarcem privirea, să ne prefacem că niciunul dintre voi nu există. Într-un fel, bastonul tău şi

şchiopătatul te fac invizibil pentru lumea din jur.

— Dar nu voi fi invizibil pentru Malet, remarcă Joshua. Îmi ştie chipul.

— De câte ori l-ai întâlnit? De două ori? Aşa spunea Thorn.

Joshua clipi.

— Poate că ar trebui să-l angajezi pe *duce* ca spion. Devine evident că se pricepe.

— Sau poate că familia ta… familia *lui Thornstock* – ţine să vorbească deschis despre lucruri pe care alţii nici nu le-ar pomeni.

— Şi lucrul acesta este adevărat. Joshua îl privi atent. Să revenim, în cele două dăţi în care l-am văzut pe Malet, l-am înfruntat direct. Nu-mi va uita niciodată figura.

— Dar nu se va aştepta să fii pe urmele lui. Îndrăznesc să cred că nici nu ştie că te afli în Londra.

— Mă tem că te înşeli. A aflat de la servitorul lui Lady Gwyn că ieri m-am aflat în compania ei.

— Asta nu înseamnă că ştie despre rolul de gardă de corp. Ar putea să creadă că îi faci curte.

„În visele mele, poate”.

— În orice caz, continuă Fitzgerald, acest aspect e discutabil. După cum bine ştii, un soldat experimentat în recunoaştere e capabil să se ascundă de inamic, chiar şi de unul care îl cunoaşte. Am încredere absolută în capacitatea ta de a-l urmări pe Malet fără ca el să observe acest lucru. La urma urmei, nu a fost un soldat strălucit. Şi acum e disperat să obţină bani. Iar din acest moment, îşi va asuma riscuri în situaţii în care o persoană prudentă nu ar face-o.

Joshua se gândi la ideea subsecretarului. Era o ofertă bună.

— Thornstock ştie că intenţionezi să mă plăteşti ca să-l urmăresc pe Malet?

— Nu. După cum am spus, acest lucru trebuie ţinut secret.

— Înţeleg. Dar poziţia de gardă de corp pentru care m-a angajat ducele va fi prioritatea mea, având în vedere că deja am acceptat acea slujbă.

— Sunt convins că, dacă vorbesc cu Thorn, el ar accepta să…

— Nu. Când subsecretarul ridică din sprâncene, Joshua îl lămuri: Am promis ceva, iar eu îmi ţin promisiunile. Şi dacă trebuie să-mi încalc cuvântul dat ca să lucrez pentru dumneata, atunci mă tem că trebuie să-ţi refuz oferta.

Pentru că, dacă încălca promisiunea făcută lui Thornstock, ar fi însemnat că trebuia să se mute de la reşedinţa Armitage în altă parte a Londrei. Iar în acel caz nu mai era sigur că îl putea supraveghea pe Malet, astfel încât nemernicul să nu poată ajunge la Gwyn. Nu putea să rişte să se întâmple asta.

— În regulă, spuse Fitzgerald, cu un respect ce i se putea citi în ochi. Mai ai alte obiecţii legate de preluarea acestei poziţii? Există vreun obstacol care te-ar împiedica să-ţi faci treaba cum se cuvine?

Joshua ştia că trebuia să-i spună lui Fitzgerald despre reacţiile lui la zgomotele puternice. Dar omul îi oferea o rară oportunitate de a face ceea ce-şi dorea: să-şi servească ţara. Nu voia să piardă acea şansă.

În plus, de când era în Londra, zgomotele puternice nu mai păreau să-l deranjeze atât de mult. Gălăgia de pe străzi, din timpul zilei sau al nopţii, ajunsese să devină pentru urechile lui un fel de sunet liniştitor de fundal, ca vuietul valurilor oceanului sau zgomotul făcut de marinarii aflaţi la bordul unui vas.

Mai mult decât atât, în cele două nopţi petrecute în oraş dormise mai bine decât acasă. Dacă îi dovedea lui Fitzgerald că era înzestrat pentru munca de spionaj, s-ar fi putut muta în Londra, în loc să trăiască în Lincolnshire. Iar asta ar fi însemnat să o vadă mai des pe Beatrice.

Şi să nu o mai vadă pe Gwyn după sezonul de baluri. Şi numai pentru asta merita să încerce. Pentru că a o vedea fără să o atingă sau să-i vorbească era o durere pe care nu voia să o îndure la nesfârşit. Dar, dacă ea era în Lincolnshire, iar el în Londra, ori dacă ea era căsătorită şi stabilită în altă parte a Angliei…

Nici acea variantă nu îi convenea. Şi nici faptul că nu-l îngrijora. Toate acestea îl făcură, în sfârşit, să se hotărască cu privire la propunerea făcută de Fitzgerald.

— Nu mai am alte obiecţii. Şi, într-adevăr, sunt fericit să pot spiona un escroc ca Malet, dacă asta înseamnă să ajut pentru a fi aruncat în închisoare, acolo unde îi este locul. Joshua trase aer în piept. Am însă nevoie de mai mult timp ca să decid dacă accept acest post drept o slujbă permanentă.

— Bineînţeles, spuse Fitzgerald, ca şi cum s-ar fi aşteptat la acel răspuns. Probabil e cea mai bună soluţie. În acest fel putem stabili dacă eşti omul potrivit pentru noi.

— Şi dacă sunt capabil să-mi controlez accesele de furie, mormăi Joshua, învârtind între degete bucăţile din bastonul-sabie.

Fitzgerald izbucni în râs.

— Şi asta, bineînţeles.

Fără să-l prevină, subsecretarul luă bucăţile de la Joshua şi le aruncă sub banchetă.

— Eu speram că voi putea să repar bastonul, protestă Joshua. Ori măcar să folosesc sabia cu un alt băţ.

— Nu va fi nevoie.

Fitzgerald deschise panelul şi îi spuse vizitiului să se întoarcă la Secretariatul pentru Război, apoi să-l ducă pe Joshua la o anumită adresă de pe Threadneedle Street.

— Bennett & Lacy e o firmă care se ocupă de săbii şi armament. Spune-le să-ţi dea ce ai nevoie şi să treacă toată cheltuiala în contul secretarului pentru război.

Fitzgerald se aplecă şi scoase de sub banchetă un băţ noduros.

— Îl poţi folosi pe aceasta până când Bennett & Lacy îţi face un baston-sabie conform indicaţiilor tale, dacă nu cumva preferi ceva ce au deja.

Trăsura se opri în locul de unde îi luase.

— Dacă nu te deranjează să aştepţi, voi merge înăuntru să-ţi fac o scrisoare de credit.

Ei bine, nu-l deranja. Ba chiar era ceva cu care s-ar fi putut obişnui.

— Deja am impresia că o să-mi placă foarte mult slujba asta.

— Excelent! Pentru că eu cred că ţi se potriveşte de minune.

Fitzgerald căută în buzunar şi scoase o bucată de hârtie.

— Oh, să nu uit – l-am localizat pe Malet la această adresă când plănuiam să-l urmăresc personal, dar Castlereagh preferă să mă ocup de alte lucruri. Cu Anglia în război…

— Înţeleg.

Joshua luă bucata de hârtie şi citi. Adresa era din Chelsea. Ceea ce îi confirmă că într-adevăr Gwyn scrisese acel mesaj pentru Malet, blestemată să fie! Cum avea să se descurce cu asta?

— Voi vedea ce pot afla.

— Excelent!

Fitzgerald îi întinse mâna.

— Mă bucur că te-ai alăturat echipei noastre, domnule.

Joshua îi strânse mâna.

— Şi eu mă bucur să fiu în echipă, domnule. Nu vă voi dezamăgi.

Era o promisiune făcută lui Fitzgerald, dar şi sieşi. Şi intenţiona să se ţină de cuvânt cu orice preţ.

Ceea ce însemna că trebuia să fie mai prudent cu Gwyn. Dacă ea avea într-adevăr o legătură cu Malet, atunci nu era exclus să încerce să-l ducă de nas, aşa cum făcea cu toţi cei din jurul ei. Ba chiar s-ar fi putut folosi de el drept paravan pentru a-şi ascunde relaţia cu bărbatul pe care îl dorea cu *adevărat.* Şi-o imagină alături de Malet, râzând de el…

La naiba! Joshua nu o credea capabilă de aşa ceva, dar singurul mod de a investiga relaţia ei cu Malet era să se lase în voia planurilor ei până când reuşea să afle care era legătura dintre cei doi. Dar, odată ce afla, trebuia să fie pregătit să dezvăluie acea informaţie nu numai fratelui ei geamăn, ci şi lui Fitzgerald. Şi asta însemna să nu cedeze

dorinţei nebune pe care o simţea pentru ea.

Capitolul 12

Când Gwyn intră în sala de bal de la reşedinţa Greycourt, ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Prezentarea ei la curte mersese mai bine decât se aşteptase. Nu se împiedicase în trenă, nu spusese nimic stupid în faţa reginei şi chiar reuşise să se bucure de conversaţia cu Thorn.

Mai mult decât atât, Grey nu se zgârcise deloc cu cheltuielile pentru ea şi Beatrice în seara aceea. Proaspăt achiziţionate, candelabrele-felinar de Argand învăluiau sala de bal cu o lumină caldă, iar cele peste cincizeci de ramuri de portocal înflorite le aminteau oaspeţilor prin mirosul lor că era primăvară. Iar sala era plină de tinere femei care sperau să-şi întâlnească acolo viitorul soţ. O orchestră extraordinară de muzicieni fusese angajată special pentru bal.

Dar ea nu se putea gândi decât la biletul pe care îl trimisese Lionel direct la ea acasă! Îi cerea banii. Din nou. Şi îi spunea că, dacă nu se întâlnea cu el a doua zi ca să-i dea banii, avea să se ducă direct la gazeta cu cele mai scandaloase bârfe din Londra pentru a dezvălui totul despre ea. Familia ei ar fi fost umilită. Iar ea, distrusă.

Nu avusese altă variantă decât să stabilească o întâlnire cu el. O idee foarte riscantă. Nu ar fi vrut să-l întâlnească prin Mayfair, unde familia ei sau servitorii i-ar fi putut vedea. Dar pusese la cale un plan. Ea şi mama ei deja intenţionau să meargă în după-amiaza următoare la cumpărături, aşa că îi spusese lui Lionel să se vadă la ora 15, pe o alee de lângă magazinul ei preferat de mănuşi. Acolo plănuia să-i dea lui Lionel banii ceruţi şi spera ca suma aceea să-l ţină departe de ea pentru totdeauna.

Tot ce-i rămânea de făcut era să obţină 100 de lire de la Thorn. Şi să scape a doua zi de supravegherea lui Joshua îndeajuns de mult timp încât să-i poată da acei bani lui

Lionel.

— Cum te distrezi?

Gwyn tresări speriată, convinsă că maiorul îi citise gândurile. Însă era Thorn.

— M-ai speriat de moarte, se plânse ea, lovindu-l uşor peste mână cu evantaiul. Să nu te mai furişezi aşa pe lângă o femeie!

Tipic fraţilor, el începu să râdă.

— Am venit să-ţi spun că plec.

— Dar abia ai ajuns aici, spuse ea.

— Şi deja m-am plictisit de moarte.

Când ea ridică întrebător o sprânceană, Thorn simţi nevoia să-i explice:

— Hai, surioară, doar mă cunoşti! Ştii că nu mă simt bine la aceste târguri de căsătorii. În plus, nu mi-am făcut deja datoria pe ziua de azi, învârtindu-mă în jurul tău cu ocazia prezentării de la curte?

Privirea ei se îmblânzi.

— Ai dreptate. Şi îţi mulţumesc.

Îi trecu prin cap că ar fi fost un moment bun să-i ceară bani, având în vedere că fratele ei se simţea uşor vinovat că pleca de la bal, iar Joshua era în partea opusă a sălii, vorbind cu Beatrice.

— Apropo, eu şi mama mergem la cumpărături mâine şi am nevoie de 100 de lire.

— Pentru *ce?* se încruntă Thorn. Am cont deschis la toţi comercianţii de lux de pe Bond Street. Foloseşte-l! Şi oricum ar fi periculos să umbli cu o sumă aşa de mare la tine.

— Nu pentru asta îl am pe Joshua? În orice caz, ziua de naştere a mamei este săptămâna viitoare. A fost un an greu pentru ea, cu decesul tatălui nostru vitreg, cu toate grijile legate de moşie şi cu faptul că nu a putut fi prezentă la debutul meu în societate. Aşa că vreau să-i cumpăr un cadou frumos ca s-o mai înveselesc. Dar vine cu mine la cumpărături, aşa că trebuie să fiu puţin vicleană. Şi m-ar ajuta să pot cumpăra ceva rapid şi să plătesc pe loc decât să aştept ca vânzătorul să treacă în registru

cumpărăturile…

Privirea lui Thorn se umplu de vinovăţie.

— Oh, Dumnezeule, e ziua mamei! Am uitat complet de ea!

— Da, dar e în regulă. Mă ocup eu. Voi cumpăra ceva şi voi spune că e din partea amândurora.

Şi avea de gând să se folosească de contul lui Thorn pentru asta, astfel încât să-i poată da cele 100 de lire lui Lionel. Până când avea să afle Thorn, Lionel avea să fie de mult dispărut din viaţa ei.

Sau cel puţin acesta era planul pe care şi-l făcuse.

— Mulţumesc, surioară. Îţi voi trimite banii dimineaţă la prima oră.

— Eşti un drăguţ, spuse ea, întinzându-se să-l sărute pe obraz.

Când Thorn o privi suspicios, îşi dădu seama că exagerase puţin.

— Şi acum du-te la casa dezmăţată pe care o frecventezi, înainte de a începe să te prezint tuturor domnişoarelor dornice de măritiş din această încăpere!

El plecă imediat, fără să mai aştepte să vadă dacă ea chiar ar fi pus acea ameninţare în practică.

Cum dispăru Thorn de lângă ea, un domn se apropie ca să o invite la primul dans. În mod clar, balul începuse oficial. Iar acum, după ce obţinuse banii pentru Lionel şi îi venise o idee cum să scape de Joshua a doua zi, ar fi putut să se distreze un pic. Şi unde era mai uşor să te distrezi decât la un bal organizat în onoarea ta?

Dar, după câteva ore de dansat, în care nu avusese nici măcar o clipă ca să-şi tragă sufletul, îşi schimbă părerea. Îi plăcea să danseze, însă în ceea ce-i privea pe *bărbaţi…* Ei bine, se săturase de complimentele lor banale despre ochii ei ca stelele şi obrajii ca piersicile. Oare bărbaţilor acelora nu le trecea nimic original prin cap?

Iar ceea ce făcea situaţia şi mai neplăcută era faptul că nu păreau nici pe departe oneşti. Îşi putea da seama după cum o chestionau – o întrebau de conexiunile familiei ei şi de ce aşteptase atât de mult timp să se căsătorească.

Pur şi simplu umblau după averea ei. Se aşteptase la asta, dar tot o durea. În plus, interacţiunea cu ei îi devenea din ce în ce mai greu de suportat.

Ce păcat că nu putuse să-l ia pe unul dintre fraţii ei ca partener pentru bal! Din nefericire, nu era permis. La urma urmei, era vorba despre debutul ei în societate. Lumea se aştepta ca ea să danseze cu gentlemeni eligibili. Dar simţea că deja era prea mult.

Dumnezeule, nu s-ar fi căsătorit niciodată cu vreunul nici chiar *dacă* ar fi putut! La un moment dat, se refugie în salonul cu gustări, ca să scape de ei.

Acolo, un lacheu îi oferi o cupă cu şampanie, pe care o acceptă cu dragă inimă şi o sorbi în timp ce privi bunătăţile din faţa ei. Pe lângă şampanie, mai erau punci de fructe, ceaiuri şi cocktailuri din vin de Porto. Pe masă erau aşezate apetitive delicioase, precum ouă scoţiene, pastramă, supă cremoasă de pui, felii reci de carne, brânzeturi şi sandvişuri de tot felul. Iar pentru cei care preferau deserturile, pe o altă masă erau aranjate prăjituri cu caise, fursecuri cu lavandă, tarte cu lămâie, biscuiţi şi alte bunătăţi. Erau chiar şi piramide din struguri, piersici, dar şi fructe de primăvară. Şi toate acelea ca nu cumva să i se facă foame cuiva înainte de dineu! Grey nu se mulţumea niciodată cu jumătăţi de măsură.

Şi totuşi, nu-i venea să mănânce o piersică şi să rişte să-şi păteze rochia de bal, în care se schimbase imediat ce se întorsese de la palat. Dar unde era garda ei de corp? Înaintă până în pragul uşii, de unde cercetă sala de bal. Reuşise să scape de Joshua în momentul în care se refugiase în salonul cu apetitive? Se părea că nu, pentru că, în clipa în care întrebarea îi trecu prin cap, îl şi văzu făcându-şi loc prin mulţime ca să ajungă la ea.

Dumnezeule, ce chipeş arăta în uniformă! Era ca o pictură cu epoleţii lui aurii, cu pantalonii albi şi cizmele strălucitoare din piele. Vestonul roşu era împodobit cu şnururi aurii, iar centura cu cruce albă şi colanul de aur de la gât arătau că era ofiţer. Dar, ca de obicei, avea o expresie sumbră. Omul pur şi simplu nu ştia cum să se

distreze cu adevărat.

Simţindu-se într-o dispoziţie poznaşă, apucă încă un pahar de şampanie şi îl întâmpină în uşă.

— Ceva spumos de băut, Joshua? îl întrebă ea în timp ce îi oferea paharul. Sau nu ai voie să consumi alcool?

— Nu văd de ce n-aş avea.

Luă paharul din mâna ei şi bău cu sete.

— Mai mult decât atât, s-ar putea să fiu *nevoit* să beau doar ca să pot îndura această noapte a ororilor.

— Ce minunat e să-l văd pe maiorul Morocănilă făcându-şi debutul la debutul *meu,* spuse ea cu un hohot de râs. Dar, de curiozitate, de ce zici că e noaptea ororilor?

El o privi pieziş.

— În primul rând, sunt prea mulţi oameni lipsiţi de orice inteligenţă. Aş îndrăzni să spun că niciunul din ei nu a citit vreo carte în ultima lună.

— *Eu* am citit o carte în ultima lună, îl tachină ea.

— Ce fel de carte? Stai, nu-mi spune! Un roman. Sau vreo compilaţie de poezii de dragoste.

— Te asigur că nu a fost niciuna, nici alta. Am citit *Eseuri despre arhitectura gotică.*

— Deci ceva inteligent. Sorbi din nou din şampanie. Sunt surprins.

— Chiar eşti?

Gwyn alese să ignore insulta referitoare la gusturile ei în materie de cărţi.

— Dar ce carte ai citit *tu* luna trecută?

— Am citit 15 cărţi. Vrei să-ţi enumăr titlurile?

— Nu, mulţumesc. Ar trebui să stăm aici toată noaptea.

O privi în ochi.

— Cartea despre arhitectură a fost singura pe care ai citit-o luna trecută?

— Nicidecum! Am studiat cu atenţie cea mai recentă ediţie a revistei de modă *La Belle Assemblee.* Nu avea multe informaţii despre arhitectură, dar avea câteva tipare minunate de rochii. Şi toate aveau titluri. Să ţi le recit?

— Nu te obosi, te implor!

Dar Gwyn observă zâmbetul care înflorea în colţul gurii lui Joshua. Era fericită când reuşea să-l binedispună. Iar dacă ar fi reuşit să-l facă să râdă, ar fi considerat asta un triumf personal.

Se pregătea să facă o nouă remarcă despre cărţi, când două tinere se apropiară de ei. Gwyn le întâlnise mai devreme la palat. Oare cum le chema? Oh, desigur – Lady Hypatia şi domnişoara Clarke.

— Lady Gwyn! exclamă domnişoara Clarke, privindu-l pe sub gene pe Joshua. Chiar vorbeam cu domnişoara Clarke că am fost impresionată de prezentarea ta în faţa reginei azi. N-ai făcut niciun pas anapoda. Pe când eu aproape mi-am scăpat brăţara în poala Maiestăţii Sale, iar Lady Hypatia a călcat pe propria trenă când se retrăgea din faţa reginei.

— Dar nu am căzut, preciză Hypatia. Se uita la Joshua cu o curiozitate nedisimulată. Am reuşit să mă echilibrez la timp. Dar tu, pe de altă parte, Lady Gwyn, ai arătat foarte multă stăpânire de sine.

Era clar că veniseră pentru a-i fi prezentate lui Joshua. Acel lucru însă nu o amuza pe Gwyn pe cât de tare ar fi trebuit. Mai ales că toată seara fusese abordată de femei care voiau să-l cunoască pe Joshua. Aproape că devenise enervant.

Luă în considerare ideea de a le mai lăsa să se perpelească puţin, dar ar fi fost cam răutăcios din partea ei. Aşa că le prezentă pe amândouă maiorului, care reuşi să schiţeze ceva care *aproape* că semăna cu un zâmbet, tot ce putea aştepta un străin de la el.

— Dar nu dansezi, în seara aceasta, domnule? întrebă Lady Hypatia.

Gwyn îşi ţinu respiraţia. Ce era în neregulă cu fata aceea? Chiar nu-şi dădea seama cât de nepoliticoasă era întrebarea ei? Singurii bărbaţi care aveau voie să poarte bastoane în sala de bal erau cei care chiar aveau nevoie de ele. Şi era evident că Joshua se număra printre ei.

— Mă tem că nu, spuse Joshua cu răceală. Sunt la datorie.

Se aplecă demonstrativ spre baston, dar cele două tinere erau prea fermecate de chipeşul maior în uniformă – sau prea slabe de înger ca să-şi dea seama la ce folosea un baston – pentru a observa ceva.

— Oh, la datorie! Domnişoara Clarke se uită prin salonul cu apetitive, apoi îşi coborî vocea. Păziţi pe cineva de aici?

Pentru un moment, el păru surprins. Apoi o luminiţă jucăuşă îi apăru în ochi în timp ce o privi pe Gwyn.

— Corect, asta fac.

Gwyn se holbă la el. Sigur nu avea de gând să spună *pe cine.* Dacă se auzea că avea o gardă de corp, lumea ar fi început să bârfească, ceea ce ar fi făcut-o foarte nefericită pe mama ei.

— Ne poţi spune cine este persoana pe care o păzeşti? întrebă Lady Hypatia, aruncând din nou o privire rapidă prin cameră. Presupun că este vorba de o persoană foarte importantă. Probabil unul dintre duci?

— Probabil, îi răspunse el scurt.

Domnişoara Clarke îl privi suspicioasă.

— Cred că ne păcăleşti. Nu eşti la datorie, nu-i aşa, domnule?

— Nu pot nici să confirm, nici să neg.

Lady Hypatia se aplecă spre el.

— Atunci spune-ne: ai luptat în multe bătălii?

— Da, am luptat în câteva, pe mare. Bătălia de la Berlin, bătălia Prusiei şi bătălia de la Constantinopol, printre altele.

Gwyn îşi ridică privirea spre tavan. Nu reuşea să înţeleagă cum putea el să-şi păstreze o expresie atât de serioasă în timp ce le spunea atâtea prostii.

— Au fost sângeroase? întrebă Lady Hypatia cu ochii mari.

— Ah, bineînţeles.

Joshua îşi termină şampania.

— Am văzut un inamic cum îi smulgea din piept inima unui soldat din Marina Regală. Apoi imediat i-a mâncat-o.

Cele două tinere suspinară zgomotos.

Dar asta nu păru decât să-l încurajeze pe Joshua.

— Erau morţi cât vedeai cu ochii. Oceanul era plin de sânge.

— Cât de îngrozitor! exclamă domnişoara Clarke pe un ton care arătă că povestirea lui i se părea fascinantă.

Deja enervată de privirile adulatoare pe care i le aruncau cele două femei lui Joshua, Gwyn decise că auzise destul şi era cazul să intervină.

— Vă rog, nu-i daţi atenţie maiorului Wolfe. A inventat totul. Bătăliile acelea nu au existat şi cu siguranţă nu i-au implicat pe soldaţii din Marina Regală.

Joshua îi aruncă o falsă privire furioasă.

— Te *îndoieşti* de mine, Lady Gwyn? Mă simt profund rănit.

— Rănit la minte, probabil. Pentru că Berlinul nu are nicio ieşire la ocean, ceea ce face imposibil ca Marina Regală să fi luptat acolo. Iar Prusia e o ţară întreagă, ceea ce ar fi însemnat că bătălia ar fi fost, într-adevăr, de dimensiuni uriaşe.

Îl văzu cum îşi strânge buzele. Se forţa să nu râdă.

— Şi Constantinopol? Încerci să susţii că bătălia de la Constantinopol nu a avut loc? o provocă el.

— N-am spus aşa ceva. A existat, dar în urmă cu 600 de ani. Aşa că, dacă nu cumva ai descoperit secretul vieţii veşnice, nu aveai cum să fi luptat în acea bătălie. După cum spunea Lady Clarke, ne *păcăleşti.* Te provoc să-mi dovedeşti contrariul!

— Şi dacă nu o fac? Ce mi se va întâmpla? întrebă el, cu ochii strălucind de amuzament. Mă vei trimite la Curtea Marţială? Mă vei arunca în închisoare?

— Te voi arunca în garderoba cu hainele oaspeţilor şi te voi lăsa acolo până când te trezeşti, spuse Gwyn. Pentru că numai un om beat poate spune asemenea minciuni făţişe.

Joshua izbucni în râs.

— Nimeni nu poate să te păcălească, nu-i aşa, Lady Gwyn?

— Nu mulţi, ca să fiu sinceră, şi cu siguranţă nu

ofiţerii. Am învăţat de mult timp să nu mai am încredere în ei. Tind să exagereze.

Remarca ei îl făcu să redevină serios. El îşi dăduse seama că ea se referise la Lionel. Sau mai degrabă la Hazlehurst, care servea drept substitut pentru versiunea din tinereţe a lui Lionel.

Cele două tinere păreau dezamăgite. Sorbiseră fiecare cuvânt din povestirile lui, iar în acel moment se simţeau cu siguranţă prostite. Având în vedere că motivul pentru care el exagerase era faptul că cele două fuseseră nepoliticoase când îl întrebaseră despre dans, Gwyn nu era înclinată să le consoleze.

Şi nu din cauză că era geloasă. Cu siguranţă nu. Nu aveau decât să-l ia. Poate că una din ele avea mai mult noroc şi îi câştiga inima, în cazul în care maiorul ar fi avut inimă…

Din fericire, tocmai în acel moment se apropiară doi domni care chiar erau interesaţi să danseze cu Lady Hypatia şi cu domnişoara Clarke. Cele două fură mai mult decât fericite să accepte invitaţia şi o lăsară pe Gwyn cu Joshua.

În momentul în care tinerele părăsiră salonul, Gwyn se întoarse spre el.

— Eşti aproape la fel de incorigibil ca Thorn! Bătălia de la Berlin? Gwyn clătină din cap dezaprobator. N-aş fi crezut niciodată aşa ceva despre tine!

Joshua ridică din umeri şi îl lăsă pe un lacheu să-i ia paharul gol.

— Trebuia să scap de ele cumva. Altfel nu ar fi plecat. Dar, recunosc, nu mă aşteptam să fie atât de prostuţe.

Gwyn îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi de ce erai atât de dornic să scapi de ele? Cochetau cu tine. Ar fi trebuit să ţi se pară flatant.

Joshua o privi amuzat.

— Încerci să mă însori, milady? Tu şi Beatrice complotaţi ca să-mi construiţi un viitor luminos?

Dintr-odată, sala păru prea mică şi prea tăcută.

— Nu cu vreuna din cele două tinere. Nu sunt tocmai

strălucite, din câte ai văzut. Meriţi pe cineva mai inteligent. Gwyn se forţă să continue. Şi sunt destul de multe femei inteligente aici. Femei care m-au întrebat de tine.

Cuvintele ei păreau să-l fi luat prin surprindere.

— Cine pe cine păcăleşte acum?

— Chiar vorbesc serios. Voiau să ştie dacă eşti eligibil, de ce pari atât de serios şi dacă intenţionezi să te căsătoreşti. Vocea ei deveni uşor acidă, deşi făcea eforturi vizibile să şi-o controleze. Oh, şi se întrebau curioase de ce mă tot priveşti. Se temeau că există vreo înţelegere între noi.

— Şi ce le-ai spus?

— Le-am spus că, în calitate de nepot al unui duce, eşti clar eligibil, că eşti serios pentru că aşa e firea ta şi că intenţionezi să te căsătoreşti doar dacă găseşti o femeie pe placul tău.

Iar ea, în mod evident, *nu era* pe placul lui.

— De fapt, voiam să înţeleg ce le-ai spus când au presupus că există o înţelegere între noi doi.

— Oh, le-am spus adevărul, bineînţeles! Că nu avem nicio înţelegere.

Maiorul ridică întrebător o sprânceană.

— Atunci cum le-ai explicat faptul că mă uit constant la tine?

Gwyn se chinui să afişeze o expresie serioasă.

— Le-am spus că eşti îndrăgostit nebuneşte de mine. Dar nu îţi împărtăşesc sentimentele, bineînţeles.

— Bineînţeles, repetă el cu răceală în voce.

Enervată de ideea că el credea că ea ar fi putut minţi în legătură cu un asemenea lucru, Gwyn se hotărî să mai inventeze câte ceva ca să vadă cât de departe putea să meargă cu minciuna înainte ca el să îşi dea seama.

— Le-am mai spus că eşti convins că, dacă mă urmăreşti precum un căţeluş, într-o bună zi… Ah, la naiba!

— La naiba cu ce într-o bună zi? întrebă el.

— Filfizonul ăla vine spre noi. Scuze, dar trebuie să scap de el. Încă nu m-a văzut.

Gwyn se îndreptă spre cealaltă parte a salonului şi se

opri în faţa uşilor franţuzeşti care dădeau spre terasă.

Joshua se ţinu după ea.

— Unde te duci, vin şi eu. În special dacă mergi afară, unde lui Malet i-ar fi mai uşor să te prindă.

— Bine. Dar numai dacă nu mă dai de gol în faţa acelui filfizon. Ne putem ascunde în grădină până când va obosi tot căutându-mă şi se va întoarce în sala de bal.

Gwyn deschise uşile şi ieşi pe terasă. În faţa balconului se întindeau grădinile, la care se ajungea coborând câteva trepte. Ea se îndreptă într-acolo.

Joshua o urmă, observând cu un ochi atent împrejurimile.

— Greycourt ştie cu siguranţă cum să-şi cheltuiască banii cu folos. N-am mai văzut o proprietate atât de mare precum aceasta în Londra.

— La asta se pricepe cel mai bine: să investească în proprietăţi şi să le transforme, administrându-le cu chibzuinţă. Îşi ridică fustele, ca să poată coborî treptele. Sora ta a făcut o alegere bună când s-a căsătorit cu el.

— Crede-mă, sunt conştient de acest lucru! O urmă pe scări, dar cu paşi mai lenţi decât ai ei. Şi cred că el o iubeşte cu adevărat. Altfel nu s-ar putea explica de ce a ales să se căsătorească cu o femeie fără perspective.

— Nu-i pasă de perspectivele ei. Lui îi pasă doar de *ea.*

Ca şi cum şi-ar fi dat seama că se avântaseră prea mult în subiecte pe care nu intenţionase niciodată să le discute, Joshua schimbă vorba.

— Şi totuşi, de ce încerci să-l eviţi pe filfizonul acela?

— Pentru că se crede inteligent şi mă oboseşte cu complimentele lui despre obrajii mei trandafirii şi cosiţele mele de aur.

Joshua clipi nedumerit.

— Dar părul tău este roşcat!

— Ştiu! Dar, ca să fim blânzi cu el, e greu să distingi culorile la lumina candelabrelor.

— Nu e chiar atât de greu! Dumnezeule, ce este în neregulă cu omul ăla?

— Acelaşi lucru care era în neregulă la *toţi* partenerii mei de dans din această seară. Făcu o pauză ca să se uite spre uşile franţuzeşti. Slavă Domnului, individul nu era acolo! Judecând după prostiile pe care le spuneau, au creierul făcut din brânză, îşi vărsă ea oful.

Joshua izbucni în râs.

— Ştt! Nu vreau să ne audă, spuse Gwyn.

Însă ura faptul că fusese nevoită să-l întrerupă pe Joshua. Nu i se mai întâmplase să-l facă să râdă de două ori în aceeaşi seară.

— Dacă ne aude, va veni aici şi mă va invita la dans. Şi ştii regulile: nu am voie să refuz decât dacă intenţionez să stau aşezată tot restul serii. Ceea ce, la urma urmei, n-ar fi chiar o idee rea.

Familia mea continuă să arunce parteneri de dans în direcţia mea, sperând că unul dintre ei se va lipi. Dar se pare că au gusturi proaste la bărbaţi.

— Bun, hai să-ţi spun cum facem, în caz că individul ne găseşte aici. O să-i spun că deja mi-ai promis *mie* următorul dans.

Gwyn se opri din a spiona activitatea de pe terasă, pentru a se uita la Joshua.

— Ai dansa cu mine?

— Nu fi absurdă! M-aş face de râs. Dar, dacă e la fel de neatent precum Lady Hypatia şi domnişoara Clarke – şi din câte îmi spui aşa pare că este –, s-ar putea să nu-şi dea seama că nu pot dansa cu un picior infirm şi în baston.

Ideea că Joshua ar fi putut dansa cu ea o tulbură pe Gwyn. Nu voia să se gândească prea mult din ce motiv.

— Aş îndrăzni să spun că te-ai descurca la menuet. E lent şi are mişcări în care nu ar părea *prea* ciudat să-ţi foloseşti bastonul.

— Mulţumesc, dar aş prefera să nu şchiopătez pe tot ringul de dans, în văzul lumii. În plus, menuetul s-a dansat deja şi, dacă îmi amintesc bine, se dansează doar o dată la bal.

Ea îşi lăsă capul în jos.

— Obişnuiai să dansezi înainte să fii rănit?

— Dansam, dar nu am avut prea multe oportunităţi. Nu sunt femei la bordul vaselor de război, din câte ştii. Puteam dansa doar când ajungeam în vreun port.

— Şi îţi plăcea?

— Da, de cele mai multe ori. După ce ai stat pe mare săptămâni întregi, prins între marinari uneori cam nespălaţi, era minunat să-ţi mai dezmorţeşti picioarele alături de o femeie care mirosea frumos. Privirea lui deveni suspicioasă. De ce mă întrebi?

— Pentru că acum, după ce ai menţionat acele momente, mi se pare o provocare să te văd dansând. La urma urmei, suntem singuri aici, aşa că nimănui nu-i va păsa dacă nu te descurci perfect.

— Gwyn… începu el pe un ton ameninţător.

— Cred că am putea dansa un vals, mai spuse ea, sprijinindu-şi gânditoare bărbia în palmă.

— Ce naiba e un vals?

— E un dans în trei timpi, foarte popular în Berlin şi la Viena. Şi, spre deosebire de dansurile de aici, din Anglia, îţi permite să te ţii cu ambele mâini de partener pe întreaga durată. Asta ar fi cea mai bună alegere în ceea ce priveşte dansurile, deşi nu prea e potrivit locul acesta denivelat pe care ne aflăm. Luându-l de mână, îl trase după ea spre un teren din grădină paralel cu casa. Vino cu mine, dacă îndrăzneşti! Te voi învăţa să valsezi.

Capitolul 13

Ce naiba punea Gwyn la cale? În timp ea ce mergea prin grădină, Joshua se ruga în gând să nu-şi fi pus în minte să fugă de pe proprietate. Având în vedere mesajul pe care i-l trimisese lui Malet în acea dimineaţă, Joshua ştia că trebuia să o împiedice cu orice preţ să părăsească reşedinţa lui Greycourt. Dar în acel moment nu avea niciun chef să se certe cu ea.

Gwyn îl ţinea de mână. Se plângea de pretendenţii ei.

Îi plăceau ambele lucruri mai mult decât ar fi trebuit, în special după ce toată seara fusese nevoit să o privească în timp ce dansa cu toţi proştii de pe lume. Şi se luptase să-şi ţină gelozia sub control, când tot ce îşi dorea era să-i pocnească pe partenerii ei de dans.

Ceea ce i-ar fi dovedit lui Fitzgerald că nu era deloc potrivit pentru munca de spion.

La naiba! Îşi jurase că nu avea să se îndrăgostească de ea! Ce era în neregulă cu el? Ar fi trebuit să fie mai conştient! Să fie atent, să nu o lase să-l manipuleze ca să-şi poată duce planurile la îndeplinire, oricare ar fi fost acelea. Poate că uneori nu părea aşa, dar angajatorul lui nu era Gwyn. Ci Thornstock. Şi Fitzgerald, aşa cum spera.

— Unde mergem? întrebă el mai ţâfnos decât intenţionase.

— La oranjerie.

Joshua se simţi uşurat. Uitase că Beatrice îi menţionase sera de portocali de la reşedinţa Greycourt, o clădire separată în care se putea intra şi din grădină, şi din casă.

— Acolo vom avea intimitate şi o suprafaţă pietruită pe care să putem dansa, adăugă Gwyn.

Joshua mormăi nemulţumit. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie în intimitate cu ea. Ştia bine că avea să fie un chin să rămână singur cu Gwyn. Şi nici nu-şi dădea seama ce era mai rău: să fie singur cu ea, în timp ce o ţinea în braţe, ori să încerce să danseze vals şi să cadă cât era de lung la picioarele ei.

Şi totuşi, gândul că avea să o ţină în braţe de-a lungul unui întreg dans îl tortura. Nici faptul că îi descoperise corespondenţa cu Malet nu-l putea opri să o dorească. Aşa că trebuia să folosească acel moment de intimitate în avantajul lui.

La urma urmei, şi el putea intra în joc. Ea voia să-i ia minţile, astfel încât să poată face ce dorea din el? Foarte bine. Avea să o lase să încerce. Probabil era singurul mod în care putea afla ce stătea în spatele acelei poveşti dintre ea şi Malet. Dacă ar fi întrebat-o direct, ea nu i-ar fi spus.

Avusese deja numeroase ocazii în acea zi să-i spună că o contactase Malet. Dar, dacă el încuraja intimitatea dintre ei doi, era posibil ca ea să-i mărturisească de bunăvoie.

Joshua pufni. Ajunsese să se mintă singur. Încurajarea intimităţii dintre ei era o scuză – el îşi dorea cu adevărat *să fie* intim cu ea. Chiar şi numai gândul acela îi provoca o erecţie.

La naiba, trebuia să ajungă mai repede la oranjerie, înainte să se intersecteze cu vreunul dintre pretendenţii ei sau, mai rău, cu unul dintre fraţi, care i-ar fi putut observa umflătura din pantaloni.

Trebuia să-şi controleze dorinţa de a o avea.

— Spune-mi, ce alte prostii ţi-au mai spus pretendenţii în seara aceasta?

— Oh, doar ştii, cele obişnuite. Că ochii mei sunt ca nişte smaralde…

— Dar chiar sunt.

— Iar buzele mele sunt precum cireşele…

— Încă o dată, chiar sunt. Până acum, nu pot spune că acei pretendenţi au zis ceva greşit. Ceea ce tu numeşti linguşiri şi prostii mie îmi sună mai degrabă a complimente.

— Haide, zise ea, privindu-l pieziş. Doar nu vrei să spui că şi tu ai trăncăni asemenea clişee!

— Nu, mai degrabă ţi-aş spune că eşti mare, albă şi rotundă.

— Despre ce vorbeşti?

El ridică o sprânceană.

— Despre ce s-a întâmplat azi-dimineaţă. Ţi-am zis că eşti luna, zeiţa cerului şi regina stelelor. Iar aceea a fost replica ta.

Gwyn tresări.

— Oh, Dumnezeule, a fost nepotrivit din partea mea! Dar să ştii că după aceea m-am mai gândit, iar când am înţeles că nu mă comparai cu luna ca atare, mi-a plăcut. Nicio femeie nu ar trebui să se plângă când e comparată cu o zeiţă şi cu o regină. Vocea ei deveni acidă. Cu siguranţă, este mai plăcut decât să auzi de la cineva că ai şolduri frumoase, numai bune pentru purtat o sarcină.

— A existat într-adevăr cineva care ţi-a spus aşa ceva? întrebă el sceptic.

— Chiar în timp ce dansa cu mine. Jur!

Joshua clătină din cap.

— Nici măcar eu nu aş îndrăzni să spun aşa ceva unei femei pe care încerc să o cuceresc.

— Nu-mi rămâne decât să sper, spuse ea cu un zâmbet.

Zâmbetul ei ar fi topit şi pietrele, iar el nu era pe cât de imun ar fi trebuit să fie.

Ajunseseră la sera cu portocali. Ea deschise uşa, apoi se grăbi spre plita care ţinea oranjeria caldă şi primitoare chiar şi în nopţile friguroase de primăvară. Luă de acolo un vreasc cu care aprinse lumânările din seră. El ar fi preferat mai degrabă să fie în întuneric cu ea, dar nu voia să o sperie spunându-i aşa ceva.

În mod evident emoţionată, ea turuia despre minunile arhitecturale ale oranjeriei – cum înlocuise Greycourt acoperişul din tablă cu unul din sticlă şi cum instalase plite pentru încălzire pe timp de iarnă, în loc să facă direct focul în seră, pentru că nu ar fi fost benefic pentru portocali.

Joshua abia dacă auzea ce spunea. Era prea ocupat să soarbă imaginea ei, îmbrăcată în acea rochie care ar fi fost nepotrivită probabil pentru o fată de 18 ani, dar care ei îi venea perfect. În ciuda albului virginal, corsajul era extrem de seducător, cu o tăietură îndeajuns de adâncă încât să lase la iveală începutul sânilor ei generoşi. Şi mai avea o panglică aurie ori brodată, care se întindea de sub sânul ei drept – de unde începea talia înaltă a rochiei – pe diagonală, până la capătul stâng al tivului, unde înconjura de câteva ori tivul.

Arăta ca un cadou de Crăciun învelit în hârtie albă şi legat cu o panglică aurie. Şi nu era nevoie decât să desfaci panglica, astfel încât cadoul să se deschidă precum o floare şi să lase la vedere toate bunătăţile din interior. Asta era ce îşi dorea: să dezvelească fiecare centimetru din ea, ca să vadă ce se ascundea dedesubt.

— Să începem? întrebă ea, iar tonul ei uşor răguşit nu

făcu decât să-l adâncească şi mai mult în fantezia lui erotică.

„Ea vorbeşte despre dans, idiotule, nu despre îndeplinirea fanteziei tale. Trezeşte-te!”

— Trebuie să te avertizez, spuse el în timp ce se îndrepta spre ea, că s-ar putea să nu meargă.

— Nu strică să încercăm, spuse ea cu blândeţe.

Joshua îşi puse bastonul pe canapeaua albă din răchită, acoperită cu perne, de lângă ei. Ea se opri şi se uită în jos:

— Ai un baston nou!

El fu surprins că ea observase.

— Mi l-a dat un prieten după ce l-am rupt pe al meu în dimineaţa asta.

Gwyn îşi ţinu respiraţia.

— Ce prieten?

— Subsecretarul pentru război.

— Ah, da. Uitasem că aveai programată o întâlnire azi. A mers bine?

— Destul de bine.

Cu siguranţă, nu avea de ce să se plângă de bastonul-sabie pe care îl găsise gata făcut la Bennett & Lacy, şi nici de perechea de pistoale care era mult mai practică decât arma ornată pe care i-o oferise ducele. Iar cei de acolo urmau să-i facă, de asemenea, un baston cu un pistol ascuns în mâner, însă avea să fie gata într-o săptămână.

— Bastonul acesta pare mai solid decât cel pe care îl aveai, spuse ea. Are şi acesta o sabie?

— Are. De ce întrebi? Acum vrei şi lecţii de scrimă? Când văzu încântarea care apăru în ochii ei, Joshua se repezi să facă o precizare: Am glumit.

— Am putea să facem schimb de lecţii, spuse ea cu un zâmbet ştrengăresc. Eu te învăţ vals, tu mă înveţi scrimă.

— Hai să nu exagerăm! Nici măcar nu sunt sigur că *pot* valsa.

— Corect, spuse ea apropiindu-se de el. Pentru prima poziţie…

— Stai puţin!

Joshua se simţea deja instabil fără baston.

— Despre câte poziţii vorbim aici?

Ea îi evită privirea în timp ce îşi scotea mănuşile, pe care apoi le aruncă pe canapea.

— Doar nouă.

— *Nouă?* Ţi-ai ieşit din minţi?

— Hai să o încercăm măcar pe prima, bine?

— Dacă insişti…

Însă, dacă ea îşi dăduse jos mănuşile, atunci avea să şi le scoată şi el.

Gwyn se aşeză în faţa lui şi îşi puse braţul stâng pe spatele lui, iar braţul lui drept îl aşeză pe spatele ei. Asta îl ajută să se echilibreze puţin. Oare chiar *putea* să danseze?

— Acum trebuie să-ţi aşezi piciorul stâng înainte, iar pe cel drept perpendicular pe el. Uite aşa, spuse ea.

Joshua se uită la V-ul perfect pe care îl făceau picioarele ei şi simţi cum îl cuprinde senzaţia de eşec.

— Îmi pare rău, draga mea, dar piciorul meu drept nu poate să se mişte aşa.

— Dar bineînţeles că poate, trebuie doar să… Se opri, ca şi cum şi-ar fi dat seama că era pe cale să comită o gafă.

— Oh, ai vrut să spui că nu e posibil fizic să-l mişti aşa!

— Exact. E înţepenit în poziţia actuală.

Ea ridică ochii şi obrajii în flăcări spre el.

— Nu mi-am dat seama… Practic, fiecare pas de la vals presupune ca şi femeia, şi bărbatul să-şi ţină picioarele în acea poziţie sau să şi le îndrepte într-un anumit fel. Deci în mod clar valsul nu merge, îmi pare atât de rău…

— Mie nu.

Uşurat că nu căzuse lat la picioarele ei ca să-i demonstreze că nu poate dansa, Joshua se roti şi o trase cu totul în braţele lui.

— Îmi permite să te ţin în braţe fără să fiu nevoit să am grijă la paşi şi să număr pe ritm…

— Am putea încerca un alt dans, spuse ea şoptit, deja punându-şi braţele în jurul taliei lui.

— Chiar trebuie? O sărută uşor pe frunte. Mi-ar plăcea şi mai mult să te ţin în braţe.

Ea îşi frecă nasul de gâtul lui.

— Chiar aşa? Să ştii că e foarte scandalos.

— Nici pe departe la fel de scandalos ca alte lucruri pe care le-am făcut împreună, spuse el, în timp ce îi săruta tâmpla. Şi, cu siguranţă, mai puţin scandalos decât lucrurile care îmi trec prin cap.

Cuvintele lui o făcură să tremure un pic, iar Joshua putea să-i simtă bătăile frenetice ale inimii sub buzele lui, aflate pe tâmpla ei. Dar Gwyn nu dădea înapoi. Deci şi ea îl dorea măcar puţin…

Gwyn trase adânc aer în piept.

— Mai devreme mi-ai spus că ştii ce trebuie să-i spui unei femei dacă vrei să o cucereşti. Vocea ei deveni răguşită. Ce anume ai spune, de exemplu, dacă ai încerca să mă cucereşti?

— Hm…

El se gândi un moment, în timp ce continua să traseze sărutări între tâmpla ei şi ureche.

— Aş spune că ai ochii verzi precum un iaz dintr-o pădure în care orice bărbat ar vrea să se scufunde. Că ai un parfum cu aromă de lămâie, numai al tău, care e şi acid, şi dulce, ceea ce cumva îl face să fie şi mai delicios…

Îi simţea pe obraz respiraţia din ce în ce mai agitată, în timp ce limba lui îi atingea urechea.

— Eh, acum spune-mi, care dintre noi citeşte poezii de dragoste? îl tachină ea şoptit.

— Să continui?

— Mai ai?

— Ah, draga mea, spuse el. Întotdeauna există foarte multe lucruri de care cineva se bucură în prezenţa ta. Eşti spirituală, plină de surprize. Şi mai e *asta…* spuse el, acoperindu-i gura cu a lui.

El nu părea să se poată abţine. Ea era atât de generoasă, atât de dornică, de parcă aşteptase cu nerăbdare ca el să apară şi să deschidă cadoul învelit în alb.

Sărutul lor se înflăcără rapid, iar singurul lucru care îi mai trecea prin cap era să o atingă. Dar nu putea să o facă în timp ce se sprijinea de ea pentru a-şi păstra echilibrul. Aşa că se lăsă să cadă pe canapea, trăgând-o în poala lui.

Ea scoase un mic ţipăt, dar în acelaşi timp îşi împleti braţele de gâtul lui.

— Sper că nu te-am rănit! exclamă ea speriată.

— Dumnezeule, nu! Şi chiar dacă ai fi făcut-o, aş fi suportat doar de dragul de a te ţine în braţe.

O întinse uşor pe spate, pentru a putea să-i sărute mai bine umflăturile dulci ale sânilor, după gustul cărora tânjise de când o văzuse în sala de bal. Ştia că nici măcar el nu ar fi îndrăznit să-i desfacă rochia şi să-i sugă sfârcurile aşa cum îşi dorea. Pentru că amândoi erau nevoiţi să se întoarcă la un moment dat la bal, iar el nu era sigur că ar fi reuşit să-i aranjeze rochia la loc.

Dar mai era ceva la fel de plăcut ce ar fi putut să facă, fără să-i deranjeze prea mult rochia. Îi ridică fustele un pic şi îşi băgă mâna pe sub ele, apoi îi atinse coapsele – dulci şi mătăsoase – deasupra jartierelor. Ea trase adânc aer în piept, ceea ce îl excită şi mai mult.

— Atât de fină, şopti el, în timp ce continua să o mângâie. Pielea ta este mai delicată şi mai fină decât cea mai de preţ mătase. Mă face să vreau să fac asta…

O ridică din poala lui, pentru a o aşeza mai bine pe canapea. Apoi, îi desfăcu picioarele, astfel încât unul era pe podea şi altul pe marginea canapelei. De acolo, tot ce mai avea de făcut era să-i ridice fustele, pentru a avea acces la ceea ce îşi dorea.

— Joshua! Ce vrei să…

El se aplecă şi îi sărută coapsa.

— Oh, Dumnezeule, asta e curată nebunie… gemu ea.

Şi totuşi, mâna ei se întinse pentru a-l prinde de umăr, ca şi cum ar fi vrut să-l tragă mai aproape. Şi nu făcu niciun efort pentru a-şi strânge picioarele. El luă toate acestea ca pe un semn clar de încurajare.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, îşi făcu drum cu limba şi cu buzele mai sus pe coapsa ei, către trofeul pe

care râvnea atât de mult să-l obţină. O mână de cârlionţi ascundea carnea delicată pe care era atât de dornic să o sugă.

Putea deja să-i miroasă excitarea. Şi simţea că avea să-şi piardă minţile!

— Încerci… să mă seduci, domnule?

Vocea ei era uşor alarmată.

— Vreau să te gust, vreau să te fac să te simţi bine, spuse el sincer. Dacă mă laşi. Îmi permiţi?

Abia putea să-i vadă ochii, prin lumina slabă a lumânărilor, dar ar fi jurat că străluceau de nerăbdare. Deşi îşi spusese că tot ce făcea era parte din planul de a o determina să aibă încredere în el, în inima lui simţea că era mai mult decât atât. O dorea cu ardoare, îşi ţinu respiraţia, în aşteptarea răspunsului ei.

Apoi ea zâmbi, ca o pisicuţă care tocmai descoperise ceva delicios.

— Te rog, fă-o!

Asta era tot ce trebuia să audă.

Capitolul 14

În ciuda faptului că îi dăduse permisiunea, Gwyn nu se aşteptase ca el să se uite cu atâta nesaţ între picioarele ei. Ar fi trebuit să se ruşineze. Însă i se părea cel mai *carnal* lucru pe care îl experimentase vreodată. Îşi simţea sângele cum îi zvâcnea în urechi, şi nu se putu abţine să nu se zvârcolească sub privirea lui pofticioasă.

Se zvârcoli şi mai tare când el îşi adânci degetele în cârlionţii dintre picioare, pentru a descoperi carnea de sub ei.

— Te-ai umezit pentru mine, draga mea. Eşti umedă şi miroşi ca o floare de primăvară care se deschide către soare, după o ploaie furtunoasă.

O alinta din nou. Îi spunea cuvinte dulci. Cine ar fi ghicit că Joshua era un poet atât de talentat?

Apoi… *apoi* urmă ceva şi mai surprinzător. El se aplecă şi o sărută. *Acolo!* Între coapse. Şi având în vedere felul în care continuă să-i atingă, să-i provoace cu limba şi să-i lingă carnea, era evident că şi lui îi făcea la fel de mare plăcere pe cât îi făcea ei.

Şi nu-şi putea imagina cum, pentru că plăcerea ei era mai presus decât orice închipuire. Simţea cum un foc îi alerga prin vene, iar Joshua i-l aprindea şi mai tare cu fiecare mişcare a limbii lui. Probabil nu simţea nimic romantic pentru ea, dar cu siguranţă o dorea. Cu siguranţă, un bărbat nu i-ar fi făcut unei femei acel lucru ciudat, dacă nu ar fi dorit-o.

Iar ea nu mai experimentase vreodată o asemenea avalanşă de senzaţii. Gura şi limba lui Joshua o excitau acolo unde se aştepta mai puţin, iar senzaţiile erau…

Oh, erau *incredibile!* Îşi auzea propriile gemete şi sunete de excitare, de parcă ar fi fost scoase de altcineva. Pentru că i se părea imposibil ca ea să scoată asemenea sunete.

— Joshua… Niciodată nu am mai… Este atât de… Oh, Doamne, Dumnezeule!

Nici nu-i trecuse vreodată prin cap că acele senzaţii puteau exista. Era clar că nu mai avea niciun control asupra propriilor simţuri. Când Joshua începu să o pătrundă cu limba, aproape că îi stătu inima. Era… extraordinar. Nu se inventaseră cuvintele care să poată descrie acea senzaţie.

Prinzându-i capul între mâini, ea îl împinse şi mai tare în ea, pentru a se bucura şi mai intens de extazul care o înnebunea. Gestul ei îi smulse lui Joshua un geamăt triumfător.

Nu îi păsa că el se simţea triumfător atât timp cât continua să… continua să facă… Oh, Dumnezeule, da, exact *asta!* Pentru că în acele momente el intra şi ieşea din ea cu limba într-un ritm care părea în acelaşi timp familiar şi exotic. O trăgea în sus, tot mai sus, precum îl trăgea vrejul de fasole pe Jack spre cer.

Penetrările lui Joshua deveniră şi mai adânci, în timp ce degetele lui mângâiau mugurul de carne sensibil, iar ea

îşi dorea cu ardoare tot ceea ce el i-ar fi putut oferi. Abia putea să mai respire din cauza excitării pe care o simţea crescând între coapse, purtând-o spre înălţimi uriaşe, spre nori şi dincolo de ei, într-o lume magică, dezvăluită în faţa ei ca într-un vis.

— Joshua… îl imploră ea, fără să ştie de fapt ce îi cerea. Şi apoi ceva ca un fulger luminos o lovi. Joshua! ţipă ea, agăţându-se de el, în timp ce simţea că se sfărâmă într-un milion de bucăţi. Se prăbuşi pe spătarul canapelei, cutremurată de valuri de plăcere nebună. Oh, Joshua…

El îi sărută coapsa, apoi trase de cămăşuţa ei şi îşi şterse buzele.

— A fost… minunat, şopti ea. Nici nu am visat vreodată că poate fi aşa cu un bărbat. A fost finalul perfect pentru balul meu de debut.

— S-a terminat deja? întrebă el, răguşit. Ce păcat, chiar acum când începuse să-mi placă…

— Nu, ai dreptate. Nu se poate să se încheie aici… Se ridică de pe canapea şi se aşeză lângă el. *Tu* încă n-ai fost satisfăcut…

El îi trase fustele pentru a-i acoperi picioarele.

— M-a satisfăcut îndeajuns să-ţi ofer ţie plăcere.

Ea ridică din sprâncene. Ştia exact cum obţineau bărbaţii plăcerea, şi în niciun caz nu era cum spunea el.

— În plus, continuă el, cineva de la petrecere cu siguranţă a observat că lipsim şi în curând vor începă bârfele dacă stăm prea mult pe afară. Eşti, la urma urmei, una din cele două invitate de onoare ale acestui bal…

Ea îşi puse mănuşile, pe care le găsise după ce căutase printre perne.

— Presupun că ai dreptate.

O supăra faptul că el putea trece cu atâta uşurinţă de la a-i oferi plăcerea supremă la a se gândi raţional cum să ascundă întâlnirea lor indecentă. Dar ăsta era felul de a fi a lui Joshua, nu-i aşa? Să pretindă că nu îi păsa, că nu conta. Sau poate că nu pretindea. Poate că era o versiune mai puţin bătătoare la ochi a lui Lionel, care încerca să profite de ea fără să ia în considerare o căsătorie.

Gândul acela îi provocă o durere acută în piept. Se ridică şi începu să străbată încăperea, căutându-şi săculeţul. Îl găsi pe jos, lângă canapea. Apoi auzi bastonul lui Joshua lovind podeaua, în timp ce se apropia din spate.

— Nu regret niciun moment din ceea ce am făcut, murmură el. A fost…

Văzând că el nu îşi găsea cuvintele, ea îi sări în ajutor:

— Magic. Pentru mine a fost magic. Şi îţi mulţumesc. Se strădui să-şi ascundă mâhnirea. Dar nu te îngrijora. Nu voi presupune că înseamnă ceva. La urma urmei…

— Deci aici v-aţi refugiat, spuse o voce puternică din uşa care dădea spre casă. Chiar mă întrebam…

Gwyn se răsuci şi o văzu pe Beatrice stând în uşă, privindu-l insistent pe Joshua. Obrajii lui Gwyn deveniră stacojii. De când stătea sora lui acolo? Ce văzuse?

Oh, Dumnezeule, avea să moară de ruşine dacă Beatrice îl văzuse pe Joshua între picioarele ei!

— Gwyn, lumea de la bal întreabă de tine, spuse Beatrice, deşi privirea ei nu se dezlipi niciun moment de Joshua. Grey vrea să toasteze în cinstea noastră şi i-am promis că te voi găsi.

Gwyn înghiţi cu greutate.

— Eu… eu… am vrut să-i arăt oranjeria lui Joshua. Părea dornic să o vadă.

Beatrice pufni. Gwyn riscă o privire rapidă în direcţia lui Joshua. Faţa lui era impenetrabilă.

— Ei bine, spuse el, venind spre Gwyn şi oferindu-i braţul, presupun că ar fi mai bine să ne întoarcem la bal.

— Gwyn, rosti Beatrice, poţi, te rog, să o iei înainte şi să mă laşi câteva clipe cu fratele meu? Spune-i lui Grey că vin şi eu imediat.

Joshua îşi lăsă braţul să cadă, iar Gwyn, pe jumătate în transă, se grăbi spre ieşire. Oh, Dumnezeule, cum avea să facă faţă acestui lucru? Spera că Beatrice fusese singura care observase că ea şi Joshua dispăruseră de la bal.

Altfel, debutul ei s-ar fi transformat brusc din magic în dezastruos.

*

Joshua nu spuse niciun cuvânt, când Gwyn plecă. Şi nici după aceea. Pentru că, judecând după expresia de pe faţa surorii lui, ea era cea care avea să vorbească şi nimic din ce intenţiona să spună nu părea să fie plăcut.

— Încerci să o distrugi? întrebă Beatrice direct.

— Să o distrug? Am venit aici ca să vedem oranjeria. Iar Lady Gwyn a avut ideea ciudată că m-ar putea învăţa să dansez vals, dar bineînţeles că nu a mers.

— Nu sunt proastă, spuse Beatrice calm. Ştiu foarte bine ce am văzut.

Ce *văzuse?* La dracu'!

Apoi îşi aminti că sora lui putea fi foarte şireată, atunci când dorea.

— Ce ai fi putut să vezi altceva decât două persoane discutând?

Beatrice îşi ridică bărbia, sfidător.

— Am văzut-o căutându-şi săculeţul.

— Pe care l-a scăpat când încercam să valsăm.

— Şi arăta foarte… răvăşită.

— Din cauză că m-am tot învârtit pe lângă ea, încercând să valsez.

Nu avea niciun sens. După cum menţionase şi ea, Beatrice nu era proastă.

Îl ţintui cu privirea.

— Credeam că eşti un gentleman, Joshua, dar m-am înşelat. Îţi jur, dacă aud că îi clinteşti un fir de păr prietenei mele…

— Nu i-aş face niciodată rău, spuse el cu ardoare. Nu atât timp cât respir şi trăiesc.

Beatrice păru surprinsă de declaraţia lui. La naiba, nu ar fi trebuit să admită aşa ceva, mai ales faţă de cea mai bună prietenă a ei! Dar nu avea de gând să retragă ceea ce spusese. Beatrice putea să se folosească de ceea ce tocmai mărturisise. Era adevărul.

Joshua îndreptă pernele de pe canapea, iar Beatrice îl urmă.

— Îi faci rău când ieşi cu ea în grădină şi staţi acolo mai mult de o jumătate de oră…

El o privi întrebător.

— M-ai spionat? Pentru că mă îndoiesc cât se poate de serios că altcineva de la bal a remarcat.

— Că invitata de onoare şi singurul bărbat în uniformă de la bal au dispărut în acelaşi timp? Te asigur că a remarcat *cineva.*

— Cine? întrebă el.

— Vom afla probabil mâine-dimineaţă, când vor începe să circule gazetele de scandal.

— *Dacă* aşa ceva se va întâmpla şi *dacă* bârfa îi va afecta în vreun fel reputaţia, promit că voi lua măsuri, jur!

— Te vei căsători cu ea.

— Asta nu înseamnă că mă va accepta, dar da.

Deşi, înainte să o facă, avea de gând să o întrebe ce naiba se întâmpla între ea şi Malet.

Beatrice îşi puse mâinile în şolduri.

— Şi, mă rog, de ce *nu* te-ar accepta? Eşti un om minunat când vrei. Dar, când oamenii se apropie prea mult de tine, îi îndepărtezi şi apoi, bineînţeles, rămâi singur. Aşa că dai vina pe infirmitatea ta în loc să dai vina pe frica ta, şi tot aşa…

— Îţi mulţumesc pentru descrierea detaliată pe care ai făcut-o caracterului meu problematic, comentă el. Acum putem să mergem înăuntru?

Ea oftă adânc.

— *Noi* nu mergem nicăieri. *Eu* mă întorc la bal, iar *tu* pleci.

— Voi pleca pe naiba! Se apropie de Beatrice şi o privi în ochi. Sunt garda ei de corp şi nu intenţionez să plec de lângă ea.

În special în acel moment, când situaţia dintre ei era atât de tulbure.

— Thorn i-a spus lui Grey despre aranjamentul vostru, iar Grey mi-a spus mie. Dar te asigur că Gwyn este în siguranţă aici. Thorn a plecat, dar Sheridan şi Heywood sunt încă aici. Iar Grey le va însoţi acasă pe ea şi pe Lady

Hornsby când se vor hotărî să plece. Dar, dacă mergi acum înăuntru cu mine, toată lumea va presupune că v-am găsit împreună. Şi nu vreau să risc. Iar dacă mă întreabă cineva unde eşti, pot să spun că ai plecat acum câteva ore. Pentru că urăşti balurile.

Planul ei avea sens. Dar încă îl irita faptul că sora lui îl trata aşa cum îl tratase el pe Greycourt cu un an în urmă, când îl găsise pe duce în patul ei. El nu ajunsese atât de departe precum Greycourt, slavă Domnului, dar Beatrice îl trata ca pe un ticălos.

Sau ca pe un câine de vânătoare neantrenat, care trebuia educat să se comporte frumos.

Ca de obicei, sora lui ştia când era furios, aşa că îşi puse o mână pe braţul lui.

— Dragul meu, nu ştiu exact ce se întâmplă între tine şi Gwyn, dar ştiu că ea ar avea de suferit din cauza bârfelor dacă îşi dă seama cineva. E cel mai bine să facem cum spun eu, şi ştii asta, insistă ea, zâmbindu-i cu blândeţe. Şi pe deasupra nici nu-ţi plac balurile. Te-ai încruntat la toată lumea. Familia poate că ştie că acesta este comportamentul tău tipic, dar nu şi oaspeţii noştri.

Nu putea să-i spună lui Beatrice întregul adevăr – că îi era greu să o vadă pe Gwyn socializând ca un fluturaş, ştiind că bărbaţii aveau să o caute după acea seară. Că aveau să îi facă propuneri. Probabil unii deja îi făcuseră. Iar Gwyn nu i-ar fi spus *lui* aşa ceva.

— Bine, zise el. Voi pleca. Probabil ne vom vedea mâine.

— Nu, nu ne vom vedea. Ai uitat? La puţin timp după ce voi patru aţi apărut în seara asta, Gwyn a menţionat că mâine plănuieşte să o ia pe mătuşa Lydia la cumpărături. Şi presupun că te duci şi tu.

— Bineînţeles. Uitase, într-adevăr, mai ales din cauză că, în timp ce Gwyn vorbea, el era mai ocupat să studieze sala în căutarea lui Malet decât să fie atent la ce spunea ea. O ieşire la cumpărături. La naiba! Ar fi trebuit să pun piciorul în prag în momentul în care a adus vorba despre asta. E prea periculos.

— Prostii. Sunt sigură că individul nu va încerca să o răpească ziua în amiaza mare, pe Bond Street, cea mai populară stradă din Londra.

Pentru Joshua nu era atât de improbabil.

— Tu nu mergi?

Până şi surorii lui îi plăcea din când în când să-şi petreacă ziua la cumpărături, pe Bond Street, potrivit lui Greycourt.

— Nici proaspăta soţie a lui Heywood? Cum spuneai că o cheamă?

— Cassandra. Ea şi Heywood au făcut un drum lung, aşa că sunt epuizaţi. La fel sunt şi eu. Aşa că intenţionez să dorm. *Gwyn se* duce doar pentru că este nevoită. Săptămâna viitoare e aniversarea mătuşii Lydia, iar programul nostru este atât de încărcat, încât mâine e singura zi în care poate ieşi să-i cumpere un cadou. Ar fi preferat ca mama ei să nu vină cu ea, dar mătuşa Lydia a insistat, având în vedere că ele două nu prea au avut ocazia să petreacă timp împreună.

Iar doamnelor le plăcea să meargă la cumpărături. Părea să fie echivalentul feminin al vânătorii pentru bărbaţi. Deci el trebuia să fie cu ochii în patru tot timpul, ca să se asigure că Malet nu apărea *accidental* în vreunul din magazinele în care ele intrau.

Ceea ce îi aminti că mai avea treabă în seara aceea.

— Mai bine te-ai duce înăuntru, înainte ca Greycourt să înceapă să te caute şi să îşi dea seama că am fost singur în seră cu sora lui vitregă.

Beatrice clipi.

— Ai dreptate. La asta nu m-am gândit. Trebuie să recunosc că Grey ar putea deveni cam iraţional la gândul că tu şi Gwyn aţi avut ceva de împărţit. Îl sărută pe obraz. Îţi mulţumesc că înţelegi. Probabil ne vom vedea des în săptămânile viitoare, la toate acele evenimente la care trebuie să fim prezenţi. Se întoarse să plece, apoi se opri. Promite-mi că te vei gândi la ce ţi-am spus!

— La care parte? contracară el, deşi ştia foarte bine la ce se referea ea.

— Nu contează. Oricum nu mă asculţi niciodată.

— La naiba, Beatrice, eu…

Dar ea deja se grăbea spre ieşire şi, în timp ce o urmărea cu privirea, el simţi un nod în gât.

Crescuse atât de mult rătuşca lui! Din toate punctele de vedere. Fără prea mult ajutor din partea lui. Într-o bună zi, trebuia să găsească o modalitate de a o răsplăti pentru toate lunile pe care ea le petrecuse îngrijindu-l după ce fusese rănit atât de grav în luptă.

Şi pentru toate momentele în care o supărase.

Tresărind, merse să verifice canapeaua şi zona din jurul plitei, ca să se asigure că nici el, nici Gwyn nu lăsaseră nimic incriminator în urmă.

Apoi îşi zări mănuşile pe jumătate ascunse sub canapea. La naiba! Dacă le-ar fi văzut Beatrice? Sau, mai grav, dacă observa că el nu purta mănuşi? Dumnezeule, spera să nu-şi fi dat seama!

După ce şi le trase pe mâini şi se asigură că vestimentaţia lui arăta prezentabil, ieşi în grădină şi se îndreptă spre poartă. Cu atâta lume care se adunase la bal, trăsurile stăteau înşirate una lângă alta, aşa că nu-i fu greu să găsească una care să-l ducă la adresa din Chelsea.

Avea chef de o bătaie, în special după discuţia pe care tocmai o avusese cu sora lui, iar prima persoană pe care dorea să-şi verse nervii era blestematul de Malet. Dacă Gwyn nu voia să-i spună ce se întâmpla între ea şi acel individ, atunci avea să afle el singur.

Dar se părea că norocul nu era de partea lui în acea seară. Când ajunse la adresa pe care i-o dăduse Fitzgerald, proprietarul, Pritchard, îl informă că, de fapt, *căpitanul* Malet era plecat în oraş.

Asta îl mai calmă pe Joshua.

— Unde anume în oraş?

Pritchard dădu din umeri.

— De unde dracu’ să ştiu? Voi, ofiţerii, faceţi numai ce vă trece prin cap.

Joshua scoase o liră şi i-o flutură în faţă.

— Poţi cel puţin să-mi spui în ce parte a oraşului se

află în seara asta?

Dacă era în Mayfair, Joshua intenţiona să-l găsească şi să-i ia gâtul.

Ochii lui Pritchard se măriră.

— În Covent Garden, bineînţeles. Sunt sigur că s-a dus să caute vreo porumbiţă nespălată sau chiar două, cu care să-şi cheltuiască banii. Dar chiria nu şi-o plăteşte.

Slavă Domnului că nu era în Mayfair!

Când Pritchard se întinse după monedă, Joshua o trase înapoi.

— Nu înainte să-mi răspunzi la toate întrebările. De când stă la tine în gazdă?

— Sunt aproape cinci luni. Şi îmi datorează chiria pe două luni. Dar mi-a zis că în curând o să-i pice în mână o sumă frumuşică şi că o să-mi plătească.

— Ţi-a spus de unde provin banii?

— Nu. Şi nici nu-mi pasă de unde vin atât timp cât îmi achită chiria.

Ce păcat că omul nu ştia mai multe! Oare Malet se baza pe banii pe care i-ar fi primit prin căsătoria cu Gwyn, pe răscumpărarea pe care ar fi obţinut-o pentru răpirea ei ori pe vreun aranjament între ei doi? Ultima variantă îl făcu pe Joshua să scrâşnească din dinţi, dar era nevoit să o ia în considerare.

Sau Malet era sigur că avea să facă rost de bani pentru că le vindea informaţii francezilor? Ideea aceea îi plăcea mai mult lui Joshua, având în vedere că nu o implica pe Gwyn. Dar, dacă Malet se aştepta să fie plătit de francezi, de ce coresponda Gwyn cu el, care se presupunea că era un străin pentru ea?

— L-ai văzut vreodată pe Malet cu vreun francez? îl întrebă Joshua pe Pritchard.

— Nu aici. Nu permit vreunui francez nenorocit să intre la mine în casă. Dacă are afaceri cu francezii, atunci se ocupă de ele în altă parte.

Interesant! Unde putea Malet să poarte negocieri atât de delicate? Cu siguranţă, proprietarul nu putea să-i răspundă la acea întrebare.

Cum nu mai găsi alte întrebări de pus, Joshua îi întinse omului banii.

— Încă ceva. Nu-i spune căpitanului Malet că s-a interesat cineva de el!

Ochii lui Pritchard străluciră de lăcomie.

— Ca să-mi ţin gura, te mai costă o liră.

— Bine.

Joshua îi mai întinse o monedă.

În ritmul în care mergeau treburile, avea să rămână în curând fără bani. Dar Fitzgerald urma să-i ramburseze cheltuiala din acea seară. Iar dacă nu o făcea el, atunci cu siguranţă avea să o facă Thornstock.

Joshua se gândi să mai rămână în zonă o vreme, dar, având în vedere că Malet se dusese în Covent Garden, era sigur că nemernicul avea să se întoarcă spre dimineaţă. În acelaşi timp, Gwyn urma să iasă la cumpărături în ziua următoare, iar Joshua intenţiona să o însoţească. Aşa că ar fi făcut bine să se întoarcă la reşedinţa Armitage.

Nu avea de gând să-i permită lui Gwyn să se strecoare din casă fără el.

Capitolul 15

Din nefericire pentru Joshua, ziua următoare era senină şi foarte luminoasă. După ce se întorsese noaptea trecută din Chelsea, băuse o cantitate păcătoasă de coniac, ca apoi să se trezească aproape la ora 10, cu o durere îngrozitoare de cap. La dracu'! Rar se întâmpla să bea atât de mult, acela fiind motivul pentru care se abţinea. Era cazul să arate prezentabil înainte de ieşirea la cumpărături, pentru că altfel doamnele ar fi încercat să-l lase acasă, iar el s-ar fi certat cu ele. În acea zi nu avea niciun chef de certuri.

Fu nevoie de o baie rece şi de câteva căni de cafea ca să se simtă din nou ca un om cât de cât normal. O făcu la timp, pentru că Sheridan intră în salonul de mic dejun pe la

11 ca să-şi ia nişte pâine prăjită.

De obicei, ochii lui verzi băteau în negru de supărare, iar părul de un şaten-deschis era răvăşit din cauză că îşi trecea mâinile prea des prin el. La urma urmei, toate afacerile familiei apăsau pe umerii lui, iar acele afaceri erau cam şubrede.

Dar în acea dimineaţă Sheridan părea foarte senin şi bine dispus.

— Arăţi ca naiba.

— Mulţumesc, mormăi Joshua. Aşa mă şi simt.

Sheridan izbucni în râs.

— Doar te-am avertizat în privinţa coniacului nostru! Se aşează la masă în faţa lui Joshua şi îşi turnă nişte ceai. E destul de tare, mai spuse ducele.

— Asta poţi vedea cu ochiul liber. Joshua se uită la vărul lui. Dar de unde ştii că am exagerat cu coniacul seara trecută?

— Avem acelaşi valet, îţi aminteşti? Mă tem că e un pic cam bârfitor.

Cu un mormăit, Joshua reţinu spusele lui Sheridan şi îşi propuse ca, atunci când avea să mai bea, să nu mai ceară ajutorul valetului.

Sheridan răsfoi ziarul, lăsându-l pe Joshua să-şi bea cafeaua în linişte. Când îşi termină de mâncat pâinea prăjită unsă cu unt, se ridică.

— Trebuie să mă văd cu William Bonham, avocatul tatii. Se îndreptă spre uşă, unde se opri şi îi spuse lui Joshua cu un rânjet: îţi urez distracţie plăcută cu doamnele la cumpărături.

După ce ieşi ducele, Joshua scrâşni din dinţi.

— Mulţumesc pentru susţinere, vărule, murmură el în barbă.

Măcar avea mai puţin chef de ceartă, şi asta doar din cauza senzaţiei de greaţă care i se ridica din stomac.

Pe la prânz, îşi făcură apariţia şi doamnele, trăncănind ca nişte coţofene, în salonul de mic dejun. Zgomotul i se părea de nesuportat.

Făcu o grimasă. Poate că avea nevoie de încă o cafea.

Şi de câteva ore de somn.

Şi de altă slujbă.

— Nu e nevoie să vii cu noi, Joshua.

Spre surprinderea lui, mătuşa Lydia era cea care vorbise.

— Avem deja un lacheu care va veni cu noi să ne care pachetele.

— Doar unul? încercă el să glumească. Mă tem că nu va fi îndeajuns. În plus, de mult timp aştept să ies ca să-mi cumpăr o pălărie. Şi nu-mi pot imagina o oportunitate mai minunată decât aceea de a merge în compania a doua doamne. După cum amândouă puteţi observa, ochii dumneavoastră experimentaţi mi-ar fi de mare folos în alegerea unei pălării care să treacă de inspecţia modei actuale.

Mătuşa Lydia începu să râdă.

— Atunci te-ai adresat persoanelor potrivite. Amândouă ne pricepem la modă.

Aruncă o privire spre Gwyn, care purta o rochie de zi de un galben la fel de strălucitor precum soarele.

— Şi ştiu că fiicei mele i-ar plăcea să ni te alături la cumpărături.

— Dar numai dacă te simţi în stare, comentă Gwyn, întorcându-se spre el cu un zâmbet răutăcios. Înţeleg că ai băut cam mult coniac seara trecută.

— Gwyn! sări mama ei.

— Păi aşa a făcut. Mi-a spus camerista mea. Care a auzit de la camerista ta, mamă, care ştia de la valetul lui Joshua. Deci ştim că e adevărat. Te poţi baza oricând pe bârfele servitorilor.

— Bine, scorpie ce eşti, bătu mama ei în retragere.

La naiba, chiar *toată* familia ştia cum îşi petrecuse seara precedentă? Joshua înghiţi ultima gură de cafea şi se ridică. Cel puţin era mai stabil pe picioare decât fusese de dimineaţă.

— Acum mă obligaţi să vă demonstrez că ţin la băutură, spuse el, ceea ce o făcu pe Gwyn să râdă.

Apoi plecară la cumpărături.

Având în vedere că era o zi atât de plăcută, iar Bond Street se afla la doar trei kilometri de reşedinţa Armitage, se hotărâră să meargă pe jos. După un timp, Joshua începu să se simtă mai în putere, şi asta şi pentru că Gwyn îl ţinea de braţ. Când se apropiară de Hyde Park, Joshua auzi o bătaie puternică în apropierea lor şi intră în alertă. Probabil ar fi făcut mai mult decât atât dacă Gwyn nu s-ar fi ţinut de braţul lui cu ambele mâini.

Bineînţeles, nu se întâmplase nimic, fusese doar un muncitor care bătea cu ciocanul într-o bucată mare de fier. Dar Joshua rămase uşor tulburat, întrebându-se cum ar fi reacţionat dacă Gwyn nu ar fi fost lângă el.

— Mulţumesc, spuse el şoptit.

— Cu plăcere, răspunse ea cu blândeţe, iar Joshua simţi cum se topeşte.

Sau poate că era doar efectul mahmurelii. Însă tot timpul în care merseră pe jos se uitase atent după Malet. Şi nu-şi slăbi vigilenţa nici când începură cumpărăturile. De fiecare dată când Gwyn se despărţea de mama ei, avea grijă să o urmeze, căci mătuşa Lydia era mereu însoţită de lacheu.

În mod surprinzător, dar povestea lui despre pălăria pe care avea nevoie să şi-o cumpere se dovedi utilă. Chiar avea nevoie de o pălărie, iar doamnele fură dornice să-l ajute să-şi aleagă una arătoasă, din blană de castor, pe care o putea purta oricând nu era în uniformă sau în hainele lui ponosite de vânător. Arăta cu siguranţă mai bine decât cea din blană de iepure pe care o avea.

Mai mult decât atât, Gwyn insistase ca achiziţia să fie trecută în contul lui Thornstock. În timp ce mama ei examina nişte pălării de damă, Gwyn murmură:

— Dacă nu era Thorn, n-ai fi fost nevoit să inventezi un motiv ca să mergi cu noi la cumpărături. Lasă-l să plătească! Are din ce.

— Şi presupun că tu plănuieşti să te răzbuni un pic pe el, cheltuindu-i banii.

Ochii ei străluciră de amuzament.

— Cam aşa ceva.

— Bine, spuse el. Dar o să-i spun să mi-o scadă din salariu.

Gwyn oftă, exasperată.

— Aşa strici tu mereu cheful oamenilor.

— Îmi trec prin cap câteva lucruri care nu ţi-au stricat cheful aseară.

Obrajii ei se colorară într-un roz drăgălaş, ceea ce îl făcu pe Joshua să aibă senzaţia că ar fi total îndreptăţit să o sărute acolo, în mijlocul unui magazin de pălării.

Ce blestemăţii îi mai treceau prin minte! Trebuia să se controleze.

Următorul magazin în care intrară fu unul de mănuşi.

— Mă voi uita dacă au mănuşi pentru doamne care trag cu arcul, spuse Gwyn. Ai face bine să te uiţi şi tu după o pereche de mănuşi mai bune. Acelea pe care le purtai acum câteva zile erau cam uzate.

El încuviinţă din cap şi se îndreptă spre tejgheaua unde erau expuse mănuşi bărbăteşti, dar o urmărea atent, în timp ce se prefăcea că se uita la ele. Gwyn părea agitată şi se tot uita la ceasul de pe perete.

Mătuşa Lydia le spuse că merge la un magazin peste stradă, ca să se uite la un ceas pentru Thorn, ceea ce păru să o mulţumească pe Gwyn, însă îl făcu pe Joshua să fie şi mai atent. Dar într-un mod subtil. Dacă ea aştepta un mesaj de la Malet sau, şi mai grav, pe individ în persoană, atunci el voia ca ea să-şi continue planul. Numai aşa putea să-l prindă pe ticălos în flagrant.

Joshua tocmai termina de plătit o pereche de mănuşi de culoarea cafelei cu lapte, când observă că Gwyn îşi lasă nonşalant şalul pe un scaun într-un colţ, unde nu putea fi văzut uşor de vânzător.

Joshua era aproape sigur că nu fusese un gest întâmplător. Oare era un semnal? În cazul acela, trebuia să-l desluşească. Când Gwyn îi spuse că era gata de plecare, nu făcu nicio mişcare să-şi recupereze şalul. Joshua *ştiu* cu siguranţă că însemna ceva. Dar era mai înţelept să-şi ţină gura şi să vadă ce urma să se întâmple.

Joshua îi mulţumi vânzătorului şi îşi băgă în haină

mănuşile cele noi. Apoi el şi Gwyn ieşiră din magazin şi îi găsiră pe mătuşa Lydia şi pe lacheu, care îi aşteptau. Abia făcură câţiva paşi împreună, când Gwyn spuse:

— Ah, mamă, hai să luăm îngheţată de la Gunter. E chiar aici, aproape!

— Îngheţată, draga mea? Serios? Mi se pare că e încă destul de răcoare afară, nu crezi?

— Prostii, zise Gwyn. Am auzit că au o îngheţată nouă, cu aromă de soc. Ştiu cât îţi place vinul de soc, mamă!

— Ei, bine, dacă pui problema aşa…

Dar, imediat ce intrară la Gunter, Gwyn exclamă:

— Vai de mine, mi-am uitat şalul în magazinul de mănuşi! Dau o fugă să-l recuperez în timp ce voi comandaţi. Nu uita să-mi iei şi mie o îngheţată!

Se întoarse să plece, dar Joshua se grăbi să ajungă lângă ea.

— Merg cu tine, spuse el.

— Te rog, nu e nevoie, şopti. Trebuie să-i cumpăr mamei un cadou pentru ziua ei şi am ochit o pereche de mănuşi gri din piele de miel, pe care le poate purta şi în perioada de doliu. Dar am nevoie să o ţin ocupată, ca să nu-şi dea seama ce fac.

— Foarte bine, spuse el, urmărindu-i cu atenţie reacţia.

Gwyn păru excesiv de uşurată, ceea ce îl convinse că avea dreptate – şiretlicul ei avea de-a face mai mult cu mesajul primit de la Malet decât cu ziua mamei ei. O lăsă să plece, dându-i răgaz să ajungă la magazinul de mănuşi. Apoi ieşi după ea şi cercetă stradă. Chiar în acel moment o văzu cum o ia în dreapta, pe lângă magazin, şi apoi dispare.

Merse cât de iute putu spre magazinul de mănuşi, când auzi pe o alee un schimb de replici pe tonuri ridicate. Se opri la colţul străzii şi se ascunse, ca să poată trage cu urechea. Era clar că Gwyn se certa cu Malet. Joshua recunoscu vocea ticălosului. Dar ce auzi îl făcu să îngheţe.

— Ai cerut 50 de lire sterline, Lionel, iar eu am fost de acord, spuse Gwyn.

Lionel? Îi spunea lui Malet pe nume? La naiba, era

limpede că nu era prima dată când ea se întâlnea cu acel individ. Şi ce era cu discuţia aceea despre bani pe care ea trebuia să-i dea nemernicului?

— Apoi ai dublat suma, continuă ea, aşa că ţi-am adus o sută de lire. Iar acum vrei *şi mai mult?* Ştii cât de dificil a fost să fac rost de banii ăştia şi să-i aduc? Câte minciuni am fost nevoită să spun, câte şiretlicuri am pus la cale?

— Şi pe cine ai minţit, dragă Gwyn? spuse Malet cu un rânjet în voce. Pe ofiţerul ăla olog? Pe Wolfe?

Joshua aproape că îşi muşcă limba în încercarea de a-şi ţine furia sub control.

— Nu-i spune aşa! ţipă Gwyn.

— Ah, deci ai o slăbiciune pentru maiorul ăla tont, nu-i aşa?

— Eşti penibil, ripostă Gwyn cu o voce disperată.

Sau aşa spera el că era?

— Mă întreb dacă ofiţerul tău ştie ce buze dulci şi ce sâni moi ai. Şi mă mai întreb cam cât ai fi dispusă să plăteşti ca el să *nu afle* despre…

— Asta nu are nicio legătură cu el! Vocea ei deveni mai aspră. Ţi-am plătit tot ce aveam de plătit. N-ai decât să te duci şi să spui lumii tot ce-ţi trece prin cap.

Şantaj? Gwyn îl plătea pe Malet ca să-şi ţină gura? În legătură cu ce?

— Dar nu uita că Thorn îţi va lua capul dacă faci aşa ceva, continuă ea. Ţi-a dat o adevărată avere în urmă cu 10 ani ca să mă laşi în pace. Aşa că, dacă încalci înţelegerea pe care ai făcut-o cu el, nu îţi va fi bine.

Joshua îşi aminti de discuţia din trăsură, în drum spre Londra. Dar ea spusese că pe bărbatul pe care îl plătise Thornstock îl chema Hazlehurst.

Nu. *Mama ei* spusese asta. Iar Gwyn nu protestase. Sigur fusese vorba de Malet. Asta dacă nu cumva Thornstock plătise ca să scape de *doi* dintre pretendenţii ei. Şi cu *ce* o şantaja Malet dacă ea fusese de acord să-i dea bani nemernicului?

Joshua avu senzaţia înfricoşătoare că ştia despre ce era vorba.

— Nu mi-e frică de fratele tău, fată dragă, spuse Malet. Mă duelez cu el în orice zi şi la ce oră vrei tu.

— Nu! ţipă ea. Nu vei face aşa ceva. Mă voi duce şi vă voi reclama pe amândoi la poliţie înainte să apucaţi să faceţi asta. Ţi-am dat cele 100 de lire şi gata, s-a terminat. S-a terminat! Iar dacă nu-ţi convine, n-ai decât să te duci dracului!

— Nici pe departe n-am terminat, dulceaţa mea.

— Dă-mi drumul! Lionel, ţipă ea. Încetează!

Era timpul să intervină. Joshua ar fi preferat să păstreze secretul şi să nu-i spună ce auzise, dar era clar că acea variantă nu mai era acceptabilă. Intră pe alee şi se îndreptă spre ei. Simţi că luă foc când văzu că Malet o lipise pe Gwyn de un zid şi se lupta să o sărute. Ea îl împingea şi încerca să-l lovească, dar era limpede că pierdea bătălia.

Ticălosul! Cum îndrăznea?!

Cuprins de o furie diavolească, Joshua se repezi spre Malet şi îl lovi cu bastonul. Nemernicul urlă şi o lăsă pe Gwyn, ca să-l atace pe Joshua. Dar el îşi propti piciorul infirm de un butoi şi începu să-l lovească pe Malet cu bastonul iar şi iar – în cap, în piept, oriunde apuca. Malet încerca să se apere şi reuşi să dea şi el un pumn sau doi, dar nimeni nu îi putea face faţă lui Joshua când avea un acces de furie.

Maiorul îl lovi pe Malet până când acesta căzu în genunchi. De jos, încerca să se apere cu braţele de loviturile lui. Începuse să-i curgă sânge pe faţă de la o rană la cap, dar nici asta nu-l opri pe Joshua din atacul violent.

La un moment dat, o simţi pe Gwyn trăgându-l de braţ şi o auzi ţipând:

— Gata! Gata! O să-l omori!

Se întoarse spre ea, încă ţinând bastonul ca pe o armă.

— Şi de ce îţi pasă de el? se răsti Joshua.

Frica inundă ochii lui Gwyn.

— De *el?* hohoti ea. Nu-mi pasă de el. Dar îmi pasă de tine, pentru că vei ajunge în ştreang. Din cauza unei crime pe care o comiţi pentru mine!

Cuvintele ei avură asupra lui Joshua efectul unei găleţi cu gheaţă aruncată în faţă. Îi aduseră din nou ceea ce semănă a control, a raţiune. Îi domoliră fierbinţeala din sânge până la un nivel la care reuşi să-şi coboare bastonul.

Se simţi cuprins de ruşine. Încă o dată, ea îl văzuse comportându-se precum un nebun. Precum un animal sălbatic. Nici nu voia să-şi imagineze ce credea despre el. Acum, după ce fusese martoră la cea mai urâtă faţă a lui, probabil se temea de el. Acela era singurul lui regret. Pentru că pe Malet nu regreta că-l bătuse. Ba, mai mult, îi părea rău că nu scosese sabia din baston ca să-l fi omorât pe nemernic.

— Eşti bine? o întrebă el. Sper că nu te-a rănit!

Ea clătină din cap.

— Nu a avut timp, mulţumită ţie.

În acest timp, Malet îşi ştergea sângele de pe ochi.

— Ticălos blestemat! Ce dracu’ te-a apucat? bolborosi Malet.

Încercă să se ridice, dar nu reuşi decât ţinându-se de perete.

— Gwyn, spuse Joshua, mergi la mama ta!

— Nu plec nicăieri fără tine.

Spre surprinderea lui Joshua, pe chipul ei se citea îngrijorarea, îşi scoase batista şi începu să-i tamponeze obrazul, unde fusese murdărit de sângele adversarului.

Malet făcu o încercare de a pune mâna pe Gwyn, dar căzu cu faţa în jos, ceea ce îl înfurie şi mai tare. Se chinui să se ridice în genunchi.

— Văd că ţi-ai găsit un protector tare galant, Gwyn. Deci ologul tânjeşte după tine, nu-i aşa? rânji Malet.

Furia aproape că îl sufocă pe Joshua.

— Tu ai fost cel care ai vrut să profiţi de ea. Din câte se pare, tu tânjeşti după ea!

— Eu să fiu îndrăgostit de *ea?* mormăi Malet, în timp ce îşi ştergea sângele din ochi cu dosul palmei. Am avut-o în urmă cu mulţi ani, în Prusia. Ce dulceaţă era! M-aş mai băga o dată în pat cu ea, dar să tânjesc după ea? Niciodată!

Joshua se uită spre Gwyn şi îi văzu faţa roşie de umilinţă, care îi spunea tot ce voia să ştie. Că Malet zisese adevărul. Cu asta o şantaja ticălosul: o sedusese – poate că o şi violase. Malet nu părea să fie capabil să facă diferenţa.

Aşa cum, din păcate, nici alţii din societate nu ar fi fost. Dacă se aflau acele informaţii, *ea* ar fi fost cea cu reputaţia distrusă, nu Malet.

Iar ideea că nemernicul încercase să facă bani de pe urma ei, şantajând-o că avea să divulge informaţii din viaţa ei personală, îl înfurie din nou. Îi amintea de unchiul Armie, care încercase să o şantajeze pe Beatrice să devină amanta lui.

— Te rog, Joshua, şopti Gwyn, putem să plecăm?

— Într-o clipă. Mai am să-i spun câteva lucruri acestui ticălos.

Se întinse şi îi smulse lui Malet portofelul din buzunarul de la haină, luă din el 100 de lire şi i le dădu lui Gwyn.

— Hei! ţipă Malet.

Joshua atinse butonul bastonului şi scoase sabia. Îi apăsă vârful ascuţit pe carotida lui Malet.

— Dacă te mai apropii de ea vreodată, te voi spinteca atât de adânc, încât vei muri în câteva secunde. S-a terminat cu şantajul, ai înţeles?

Malet se făcu alb ca varul.

Joshua continuă:

— Şi ai face bine nici să nu mai încerci vreodată să umbli la trăsura lui Thorn. Puteai să ne omori pe toţi, în încercarea ta de a…

Îşi dădu seama că Malet nu ar fi avut niciun interes să le atace trăsura atât timp cât o şantaja pe Gwyn.

Iar faţa lui Malet nu arăta altceva decât confuzie.

— N-am încercat niciodată să umblu la trăsura nimănui. Pentru asta trebuie să învinovăţeşti pe altcineva. Apoi deveni ursuz. Singura mea vină e că am încercat să fac rost de nişte bani. Pe care, la naiba, îi merit! Familia lui Gwyn n-a făcut altceva decât să-mi distrugă viaţa. Colonelul Heywood şi blestematul de frate al lui Gwyn…

— Blestematul ei de frate a procedat corect, iar eu îi voi urma paşii. Doar ca să mă asigur că nu uiţi, consideră ăsta un avertisment! Joshua plimbă vârful sabiei pe obrazul lui Malet şi rânji cu satisfacţie când văzu dâra de sânge pe care o lăsa lama pe faţa ticălosului. Dacă te mai apropii de ea, vei muri!

Joshua băgă sabia înapoi în baston, apoi se întoarse pentru a o conduce pe Gwyn spre capătul aleii.

— Voi spune lumii toate secretele tale, Gwyn! Nu trebuie să mă apropii de tine ca să te distrug, târfă ce eşti!

Ea tresări îngrozită, iar Joshua simţi din nou cum îl cuprinde furia.

Se uită înapoi spre nemernic şi-i spuse:

— N-ai decât, te provoc! În ziua în care îţi vei scuipa minciunile, ziarele vor afla adevărul despre modul în care ai ajuns să părăseşti armata. Ai sedus o fată de 15 ani orfană, apoi ai refuzat să te căsătoreşti cu ea. A murit din cauza cruzimii tale. Şi ai fost dat afară din armată pentru asta. Apoi o să-mi anunţ logodna cu Gwyn. Ceea ce va face ca acuzaţiile tale să sune ca şi cum eşti o vulpe care nu a ajuns la struguri.

Gwyn icni speriată. Dar Joshua nu terminase cu Malet:

— Odată ce bârfele se vor stinge, iar eu şi Gwyn vom fi căsătoriţi, tu te vei trezi într-o bună zi cu sabia mea la gât. Şi nimeni nu va şti – şi nimănui nu-i va păsa – cine te-a omorât. Mă voi asigura de asta!

Nu era chiar o ameninţare de faţadă. Dacă era vreo modalitate în care să-l poată face pe Malet să dispară de pe faţa pământului fără ca Gwyn să mai sufere de pe urma scandalului, Joshua ar fi găsit-o. Într-adevăr, ar fi preferat să poată demonstra că Malet era un trădător. Pentru că, în acel caz, individul ar fi fost spânzurat, iar Joshua nu ar mai fi fost nevoit să-şi murdărească mâinile cu sângele lui. Deşi era posibil ca banii pe care Malet îi spusese proprietarului că aşteaptă să pună mâna să fi fost cei din şantaj. 100 de lire i-ar fi acoperit chiria pentru o vreme.

Ieşiră de pe alee, lăsându-l pe Malet înjurând în urma lor. Se bucurară că nu erau mulţi oameni la cumpărături,

aşa că nu existaseră martori la confruntarea lor. Sau, dacă existaseră, nu doriseră să-şi facă simţită prezenţa.

Joshua se îndreptă spre Gunter, dar Gwyn îl opri. Îi luă mâna dreaptă în mâinile ei.

— Ţi-ai făcut praf mănuşa.

El se uită în jos şi văzu că, într-adevăr, mănuşa din mâna dreaptă se rupsese în timpul confruntării cu Malet.

Ea îi scoase mănuşa.

— Oh, Dumnezeule, vei fi nevoit să umbli cu mâna în buzunar!

— Nu pot. E mâna cu care ţin bastonul când merg.

— Oh, bineînţeles, spuse ea îngrijorată. Dar mama se va întreba…

— Am o pereche nouă de mănuşi. Le scoase din buzunar. Le voi purta pe astea, în regulă?

Ea îl privi încruntată în timp ce el îşi scotea mănuşile vechi şi le trăgea pe mâini pe cele noi.

— Au altă culoare. Mama va observa. Mereu observă lucrurile de genul acesta. Îşi coborî vocea. Dar am putea să-i spunem că mănuşile vechi erau prea uzate pentru a mai fi purtate, aşa că le-ai lăsat la magazinul ca să-ţi facă o pereche nouă după tiparul celor vechi.

El încuviinţă din cap.

— Te voi lăsa pe tine să te ocupi de mama ta. Ai cu siguranţă mai multă experienţă decât mine la acest capitol. Remarcă însă un alt aspect care ar fi atras întrebări. Unde ţi-e şalul? o întrebă el.

— Oh, Dumnezeule, e tot în magazinul de mănuşi! Stai să-l recuperez!

Când ieşi din magazin şi începură să meargă pe stradă, ea privi pe furiş spre bastonul lui.

— Sper că nu l-ai stricat bătându-l pe Lionel cu el.

— Nu-mi pasă. Aşa cum nu regret nici ce i-am făcut acolo pe alee.

Privirea lui se opri pe chipul ei, iar Gwyn se înroşi sub intensitatea cu care ochii lui o analizau.

— Mai târziu, vom vorbi despre asta, promit, şopti ea. Dar în acest moment trebuie să mergem la mama înainte

să înceapă să ne caute şi să afle ce s-a întâmplat cu Malet pe alee. Sau, mai grav, să se împiedice de el.

Joshua avea atât de multe întrebări, atât de multe aspecte pe care dorea să le clarifice! Dar ea avea dreptate – nu erau nici locul, nici momentul potrivit pentru aşa ceva.

— Cum doreşti, spuse el. Mă las pe mâinile tale, adăugă privind-o drept în ochi. Până când vom putea rămâne singuri.

Capitolul 16

„Până când vom putea rămâne singuri”.

Gwyn oftă. Ştia că urma o răfuială când aveau să rămână singuri, iar ea o merita probabil pe deplin, având în vedere că îl pusese pe Joshua în poziţia îngrozitoare de a se bate ca să-i rezolve problemele.

Deşi în acel moment ea fusese mai mult decât recunoscătoare pentru intervenţia lui. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă Joshua nu ar fi apărut la timp?

Şi totuşi, fusese nevoit să asculte insinuările lui Malet şi probabil trăsese propriile lui concluzii. Nu suporta gândul că el ştia adevărul despre ea. Era mai rău decât dacă ar fi aflat mama ei sau Thorn. Cum putea să-i explice ceea ce se întâmplase? Joshua părea tot timpul atât de rigid…

În plus, era înclinat spre violenţă. Amintirea episodului cu Malet încă o făcea să tremure. Faptul că Joshua nu se putea controla o speria. Singurul lucru care o alina era faptul că reuşise cumva să-l scoată din acea stare. Cel puţin cu acea ocazie.

Până să ajungă la Gunter, nodul care i se formase în stomac devenise atât de puternic, încât trebui să se oprească pentru câteva momente pentru a se calma. Se uită în sus, la Joshua.

— Mama nu trebuie să afle niciodată ce s-a întâmplat. Ar supăra-o îngrozitor. Şi având în vedere starea ei fragilă…

— Mama ta nu e atât de fragilă pe cât crezi. Joshua îşi

mută privirea de la ea. Dar nici eu nu vreau să-i spun că aproape l-am omorât pe Malet. Şi din ce motiv.

— Îţi mulţumesc.

Era îndeajuns de rău că Joshua cunoştea acel motiv. Cu siguranţă nu era pregătită ca mama ei să-l afle. Pentru că nu ştia cum ar fi reacţionat.

— Mama nu trebuie să-şi încarce memoria cu asemenea orori.

— Ştie ceva despre tine şi Malet?

Gwyn încuviinţă din cap.

— Ştie că m-a curtat. Îţi aminteşti când vorbeam în trăsură despre Hazlehurst? De fapt, era vorba despre Malet. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mama nu şi-a mai amintit numele…

— Ah, şi nu ai corectat-o pentru că n-ai vrut ca eu să…

Uşa de la Gunter se deschise, iar mătuşa lui apăru cu două cupe cu îngheţată şi linguriţe în mâini, punând efectiv capăt conversaţiei lor intime.

— Era şi timpul să vă întoarceţi. Îngheţatele voastre se topesc. Iar eu deja am mâncat-o pe a mea. Joshua, ce s-a întâmplat de ai luat-o la fugă? Comandam liniştită îngheţată pentru Gwyn, iar când m-am uitat după voi, nu mai eraţi nicăieri. A trebuit să ghicesc ce să comand.

— Sunt convins că ai ales bine, spuse Joshua.

Luă o cupă de îngheţată din mâinile ei, iar Gwyn, pe cealaltă.

— Le mâncăm aici pe stradă sau… începu Joshua.

— Mergem şi le mâncăm în piaţa publică, zise Gwyn. Aşa face toată lumea.

Merseră spre grădinile din Berkeley Square, unde Gwyn alese intenţionat să stea pe o bancă aşezată cu spatele la alee. În timp ce mama se aşeză lângă ea, Joshua se sprijini de un copac, puse bastonul lângă el ca să poată mânca, în timp ce supraveghea cu atenţie aleea.

Dumnezeule, ce bărbat superb era Joshua! Da, piciorul lui părea uşor strâmb, sub pantalonii umflaţi, dar pieptul aproape că făcea să plesnească nasturii de la haina

demodată, iar umerii lui impresionanţi umpleau foarte plăcut haina albastră.

O prinse cum se uita la el şi probabil citi greşit motivul pentru care îl studia cu atâta intensitate, pentru că îi zâmbi reconfortant, ceea ce îi făcu respiraţia să o ia razna. Joshua avea un zâmbet minunat în rarele momente când îşi acorda luxul de a zâmbi. Dar când ea ridică linguriţa cu îngheţată la gură, o flacără atât de puternică izbucni în ochii lui, încât ea avu impresia că avea să topească îngheţata pe care el o ţinea în mână. Şi pe a ei. Şi pe a tuturor celor din zonă.

Din nefericire, mama îi prinse pe ea şi pe Joshua schimbând ceea ce păreau a fi priviri pline de dorinţă. O expresie speculativă i se aşternu pe chip.

Se uită la Gwyn cu atenţie.

— Dar *unde* aţi fost voi doi plecaţi, totuşi?

Când văzu că Gwyn vru să spună ceva, dar nu-şi găsi cuvintele, Joshua interveni:

— Am uitat că aveam nevoie de mănuşi noi, spuse Joshua atât de relaxat, încât părea că toată viaţa nu făcuse decât să-i toarne minciuni mamei ei. Aşa că m-am întors la magazinul de mănuşi, după ce Gwyn s-a dus într-acolo după şal. Şi m-a ajutat să aleg o nouă pereche.

— Cele pe care le porţi acum? Oh, dragule, ar fi trebuit să ţi le scoţi având în vedere că mănânci îngheţată. Le vei păta, spuse mătuşa Lydia.

— Nu te îngrijora! Gwyn a ales o pereche rezistentă la îngheţată.

Mătuşa lui se uită confuză la el preţ de o clipă, apoi izbucni în râs.

— Uneori mă surprinzi, nepoate! Când începusem să cred că nu glumeşti niciodată, spui ceva de genul acesta. Apoi o bătu uşurel pe braţ pe Gwyn. Dar ai dreptate în privinţa lui Gwyn. Se poate dovedi de mare folos când vine vorba de ales lucruri pentru domni.

Când Joshua ridică din sprâncene, Gwyn parcă vru să se ascundă sub bancă.

— Mamă, vorbeşti de parcă aş cumpăra tot timpul lucruri pentru bărbaţi!

— Nu fi prostuţă, răspunse mătuşa Lydia. Nepotul meu ştie foarte bine că vorbesc despre fraţii tăi, nu-i aşa Joshua?

— Bineînţeles, rosti el, întâlnindu-i privirea lui Gwyn. Deşi sunt convins că au fost ocazii în care i-a ajutat şi pe unii dintre admiratorii ei.

— Nu, din câte ştiu, zise mătuşa Lydia, privind în depărtare, dincolo de parc. Singurul pe care îmi amintesc să-l fi ajutat era individul acela, Hazlehurst. Dar era atât de tânără pe vremea aceea! Nu-i aşa, Gwyn? Câţi ani aveai? 19?

— 20, rosti Gwyn, pe un ton obosit.

Dintr-odată, Gwyn îşi dădu seama că nu mai avea chef să continue cu şaradele.

— Te gândeşti la cadetul Malet, mamă. Cred că îi confunzi pe cei doi gentlemeni.

— Malet? Dumnezeule, ai dreptate! Ar fi trebuit să-mi amintesc. Avea un nume atât de ciudat! Asta nu înseamnă că Hazlehurst n-ar fi, de asemenea, ciudat.

— Aşa este, replică Joshua fără chef.

Gwyn se uita la el în timp ce îşi mânca îngheţata.

— Deci care e cel cu care Thorn s-a comportat urât? întrebă mama.

— Cu amândoi, ca să fiu sinceră. Thorn s-a purtat urât cu toţi pretendenţii mei. Şi chiar era adevărat. Niciodată n-a considerat că vreunul dintre pretendenţii mei ar fi demn de mine. Viaţa mea socială s-a îmbunătăţit foarte mult după ce Thorn a plecat în Anglia.

— De aceea ai refuzat să te întorci cu el? întrebă mama.

Gwyn simţi cum privirea lui Joshua o sfredelea precum un burghiu.

— Acela a fost unul dintre motive. Celălalt era că nu voiam să-l părăsesc pe *papa.* Zâmbi spre mama ei. Şi având în vedere moartea prematură a lui *papa,* mă bucur că mi-am petrecut acei ani acolo, împreună cu voi.

Poate că *papa* fusese tatăl ei vitreg, dar pentru ea fusese singurul tată pe care îl cunoscuse.

Mama ei zâmbi şi îi strânse mâna.

— Şi *eu* sunt foarte fericită că ai luat acea decizie, deşi la vremea aceea mă gândeam că ar fi fost mai bine dacă plecai cu Thorn.

Mărturisirea aceea o surprinse pe Gwyn.

— De ce?

— Din cauza vârstei tale. Nu ştiam când ne vom întoarce în Anglia şi mă gândeam că, venind aici cu Thorn, creşteau şansele de a-ţi găsi un soţ. Din câte îmi amintesc, nu erau prea mulţi gentlemeni eligibili la Berlin, asta dacă nu voiai să te căsătoreşti cu un german. Iar în acel caz, nu am mai fi putut să te vedem când *noi* ne-am fi întors în Anglia. Pentru că planul nostru era să ne întoarcem la un moment dat.

Gwyn ar fi trebuit să-i spună mamei adevărul despre ce se întâmplase cu adevărat între ea şi Thorn. Îl ţinuse ascuns prea mult timp. Nu i-ar fi putut spune niciodată mamei că acţiunile lui Thorn avuseseră un efect aproape dezastruos mai târziu, dar îi putea explica măcar o parte din motivul pentru care fusese furioasă, astfel încât familia ei să nu mai speculeze. Pentru că ceea ce îi spunea mamei avea să ajungă la un moment dat la urechile celorlalţi din familie. Mama nu reuşise niciodată să păstreze secretele.

— De fapt, mamă, Thorn nu numai că s-a purtat urât cu Malet, ci i-a oferit o sumă de bani ca să mă lase în pace. Pentru că era convins că Malet era un vânător de zestre, i-a oferit bani ca să vadă cum ar reacţiona. Faptul că ticălosul a acceptat banii i-a dovedit lui Thorn că avusese dreptate în privinţa caracterului acelui cadet.

Şi îi dovedise că *ea* fusese cea care se înşelase în privinţa lui Malet. Şi încă o durea, chiar şi după atâţia ani. Chiar şi după ce Lionel se dovedise a fi un şantajist ordinar. Pentru că ura faptul că nu fusese capabilă să-şi dea seama ce ticălos era până când nu fusese prea târziu.

— Vai, ce canalie arogantă! exclamă mama.

Gwyn clipi confuză.

— Cine? Cadetul Malet? Thorn?

— Amândoi, presupun. Deşi mai devreme mă

refeream la fratele tău. După cum spuneai în ziua aceea, în trăsură, nu era treaba lui Thorn să pună pe cineva pe fugă. Nu erai un copil neştiutor. Erai perfect capabilă să iei propriile decizii în acea privinţă. Nu te învinovăţesc că eşti supărată pe el.

— Chiar dacă s-a dovedit că a avut dreptate în privinţa lui Malet? interveni Joshua.

Mama pufni.

— Da. Pentru că ar fi putut acţiona cu mai mult tact. I-ar fi putut spune lui Gwyn de ce îl consideră pe Malet un vânător de zestre, apoi să o lase să ia singură o decizie.

Mama ei pusese degetul pe rană. Acela era, într-adevăr, motivul pentru care fusese atât de pornită împotriva fratelui geamăn. Thorn pur şi simplu decisese că Gwyn nu era capabilă să-i asculte argumentele legate de bărbatul care o curta, aşa că luase problema în propriile mâini, fără să-i ceară consimţământul.

Mama se uită spre Gwyn.

— Presupun că Thorn avea probe că Malet vâna zestrea unei moştenitoare?

Gwyn clipi, nedumerită.

— Eu… eu nu ştiu. N-am întrebat niciodată, şi nici el nu mi-a spus. Am presupus doar că, odată devenit adult, Thorn s-a transformat într-un nesuferit care ţine să mă protejeze prea mult, în ciuda voinţei mele.

Mama izbucni în râs.

— Era cam plin de el pe vremea aceea, nu-i aşa?

— Aşa e şi acum, bombăni Gwyn.

— Dar nu chiar *atât* de plin de el, cred. Poate că ar trebui să-l întrebi ce l-a făcut să-l plătească pe Malet, ca să te lase în pace. Iar dacă argumentele lui sunt solide şi nu a acţionat aşa pentru că era plin de el, aş zice să dăm uitării trecutul.

— S-ar putea să o fac, rosti Gwyn.

Mama îi provocase curiozitatea. Nu discutase niciodată cu Thorn despre ceea ce se petrecuse din cauza tuturor lucrurilor care se întâmplaseră în viaţa ei după ce Lionel plecase. Apoi plecase şi Thorn în Anglia, fără să

încerce să repare fisura care apăruse între ei, iar relaţia lor avusese de suferit.

Nu pentru prima dată, se întrebă cum ar fi fost viaţa ei dacă s-ar fi căsătorit cu Lionel. Mizerabilă probabil, având în vedere ce ticălos se dovedise a fi. Şi nu putea decât să-şi imagineze ce tată îngrozitor ar fi fost el pentru copiii lor.

Nodul din stomac i se strânse şi mai tare. Nu, nu voia să se gândească la acel lucru. Încă o durea prea mult, deşi trecuse atât timp.

— Ia stai puţin, spuse mama. Nu era Malet numele individului care a încercat să le răpească pe nevasta lui Heywood şi pe verişoara acesteia, în preajma Crăciunului?

— Ba da, răspunse Gwyn. E vorba de acelaşi individ.

— Ei bine, asta dovedeşte că a fost de la bun început un ticălos, zise femeia oftând. Iar acum, pentru că v-aţi terminat şi voi îngheţata, aş zice să o luăm spre casă. S-ar putea să vrei să te odihneşti un pic înainte să mergi la operă diseară.

— Mergem la operă? întrebă Joshua cu o figură de parcă tocmai aflase că ameninţa cineva să omoare câinii de vânătoare de la moşia Armitage.

— Nu e nevoie să mergi, spuse mama. Sunt sigură că Grey ar fi mai mult decât încântat să o însoţească pe Gwyn. Aş spune că Eliza e recunoscătoare pentru orice ocazie în care nu trebuie să fie însoţitoarea lui Gwyn.

— Dar lui *Grey* îi place opera? întrebă Joshua sceptic.

— Cui nu-i place opera? rosti mama.

Joshua pufni.

— Beatrice mi-a spus că singurul lucru care nu-i place în Londra e opera. Şi, din câte am înţeles, lui Grey nu-i place să meargă nicăieri dacă sora mea nu e cu el.

— Da, ei doi încă sunt înnebuneşte îndrăgostiţi unul de altul, spuse Gwyn, încercând să-şi ascundă invidia. Ca să fiu cinstită, mamă, s-ar putea să nu am nici eu chef să merg. Totul depindea de discuţia ei cu Joshua. Deşi am o rochie superbă care ar merge perfect la operă…

Joshua o privi nedumerit.

— Adică te-ai duce la operă doar ca să porţi o rochie?

— Bineînţeles că nu! Încercă să adopte un ton glumeţ, dar nu prea reuşi. M-aş duce la operă ca să fiu *văzută* purtând acea rochie.

Însă cuvintele ei reuşiră să-i smulgă un hohot de râs lui Joshua, aşa că simţi că nodul din stomac i se mai domoli. Dacă încă reuşea să-l facă să râdă, poate că el nu mai era *foarte* furios pe ea.

Deşi nu furia lui o îngrozea. Ci dezgustul lui faţă de o femeie care nu mai era virgină. Nu considera că merita acel dezgust, dar, dacă el se dovedea acel gen de bărbat care credea asta, atunci ea nu ştia cum avea să facă faţă durerii.

Mama se ridică, le luă cupele de îngheţată şi le dădu lacheului, pe care îl mai rugă să le găsească o trăsură. În timp ce lacheul se grăbea să treacă strada, mama le spuse:

— Sper că nu vă supăraţi, dar nu-mi surâde ideea să mă întorc acasă pe jos. Dar voi puteţi merge, dacă doriţi. Lacheul vă va însoţi.

— Vom merge în trăsură cu tine, mamă, spuse Gwyn.

Pentru că, dacă ea şi Joshua mergeau înapoi spre casă pe jos, el probabil ar fi dorit să discute, iar ea nu voia să vorbească în public despre Lionel.

Mama încuviinţă din cap, apoi se îndreptă spre stradă. Joshua îi oferi braţul lui Gwyn, iar ea îl acceptă. Maiorul încetini pasul, astfel încât rămaseră în urma mamei. Gwyn ştia că o făcuse în mod deliberat. Pentru că, în ciuda piciorului infirm, el păruse mereu capabil să ţină pasul cu ceilalţi.

— Ştii suita aceea de camere de la etajul al treilea, care e închisă? murmură el.

— Suita de tapiserie? întrebă ea.

— Aşa se numeşte?

— Având în vedere că fiecare perete are o tapiserie, da.

El îi cercetă chipul.

— Trebuie să vorbim. În privat. Iar acela pare un loc bun în care să discutăm. Te aştept acolo imediat ce ajungem acasă şi te poţi îndepărta de mama ta.

— Foarte bine.

Stomacul ei se strânse din nou. Probabil urma să-i ceară socoteală. Într-un fel, îi propusese căsătoria, dar aceea fusese doar o modalitate de a-l face pe Lionel să tacă din gură. Şi totuşi, după intimitatea pe care o împărtăşiseră, ea spera că el ar vrea să…

Oftă. Adevărul era că nu ştia la ce să se aştepte din partea lui. Trebuia să fie pregătită sufleteşte pentru orice.

Deşi, dacă el ar fi condamnat-o pentru trecutul ei, nu era sigură că ar fi putut vreodată să-l ierte.

Capitolul 17

În timp ce se plimba agitat pe podeaua acoperită de un covor ţesut, din suita de tapiserie, Joshua începu să se întrebe dacă Gwyn chiar i se va alătura. Aştepta deja de ceva vreme, şi fiecare minut ce trecea îl făcea să-şi pună noi întrebări. Şi să devină din ce în ce mai furios.

Ea îl minţise în atât de multe ocazii în legătură cu Malet! Şi având în vedere că fratele ei îl plătise pe nemernic în urmă cu mai bine de zece ani, şi Thornstock îl minţise în privinţa legăturii ei din trecut cu Malet şi a naturii pericolului pe care acesta îl reprezenta pentru Gwyn.

Şi totuşi, cât ştia Thornstock despre relaţia ei din tinereţe cu Malet? Iar Joshua ar fi trebuit să creadă lucrurile de care o acuzase acesta?

Trebuia. Altfel, ce alt motiv ar fi avut să o şantajeze?

— Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Gwyn intră în cameră, închise uşa şi, spre surprinderea lui, o încuie.

— A fost greu să scap de mama. Dar *în sfârşit* a urcat să tragă un pui de somn, după ce am refuzat să vorbesc despre… mine şi tine.

— De ce să refuzi?

— Speră că ne-am putea căsători, răspunse Gwyn fără ocolişuri. Dar stai liniştit, am încercat să-i înăbuş avântul.

Ce blestem! O parte din el începuse să spere la

acelaşi lucru. Ceea ce arăta cât de prost putea fi.

— Adică ai făcut asta pentru că nu te-ai căsători cu mine sub nicio formă?

— Nu fi prostuţ! Dacă lucrurile erau diferite… începu ea şi oftă fără să vrea. Dar nu sunt. Iar eu nu sunt atât de ridicolă încât să te oblig să îţi ţii acea promisiune-ameninţare pe care i-ai făcut-o lui Lionel: că, dacă încearcă să-mi murdărească numele în public, tu te vei căsători cu mine ca să-mi salvezi reputaţia. În primul rând, am înţeles că doar încercai să mă protejezi. În al doilea rând, cred că meriţi acel gen de soţie pe care chiar ţi-l doreşti cu adevărat.

Cuvintele ei îl luară total pe nepregătite.

— Şi *ce* fel de soţie crezi tu că îmi doresc?

— Ştii tu, spuse ea cu o vagă fluturare de mână – o soţie cu o reputaţie imaculată, care nu are un trecut controversat.

— Da, spuse el. Pentru că eu am o reputaţie aşa de imaculată, încât am nevoie de o soţie la fel. Nu contează că nici măcar nu pot să merg bine, că tresar când aud zgomote puternice sau că am mari probleme când trebuie să-mi controlez temperamentul. Că, într-un acces de furie, aproape că am omorât un bărbat în bătaie cu câteva ore în urmă.

— Pentru mine!

Când Joshua o privi nedumerit, ea trecu pe lângă el şi se opri la fereastră. Cu spatele la el, privea undeva în zare.

— Chiar crezi că nu am înţeles *de ce* te-ai înfuriat atât de rău pe Malet? Ţi-ai dat seama că nu eram… virgină, aşa cum credeai, şi ai dat vina pe Lionel. Spatele ei era drept precum un băţ. Iar într-o anumită măsură, şi pe *mine.*

— *Poftim?* Pentru numele lui Dumnezeu, nu de aceea eram nervos! M-am înfuriat pentru că Malet te ameninţa, pentru că încerca să-şi umple buzunarele şantajându-te că divulgă aspecte legate de relaţia voastră din trecut. Un bărbat care face aşa ceva nu e demn nici să lingă pământul pe care calci!

Respiraţia ei deveni mai agitată, ca şi cum era pe

punctul de a izbucni în plâns. Şi încă refuza să se uite la el.

— Nu înţelegi.

— Ba înţeleg perfect. Ticălosul a profitat de inocenţa ta, a fost plătit de fratele tău să încheie relaţia cu tine, apoi a încercat să revină şi să profite din nou de tine, de data aceasta prin şantaj. Se apropie de ea. E genul care vânează femei, aşa mi-a spus Heywood. Iar modul în care am auzit că te-a tratat în trecut şi felul în care am văzut că s-a comportat acum cu tine n-au făcut decât să confirme acest lucru.

Privirea ei se întoarse spre el. Era atât de sumbră şi de nesigură, încât aproape că simţi că îl taie.

— Ai impresia că m-a băgat cu forţa la el în pat. Dar nu a făcut asta. Eu *l-am lăsat* să mă seducă.

Vorbele ei îl reduseră la tăcere pentru câteva clipe. Apoi înţelese ce se întâmplase.

— Nu contează. Ştia foarte bine ce face. A avut un avantaj asupra ta. La fel ca… Se opri înainte să dezvăluie secretul lui Beatrice legat de unchiul Armie. Am văzut cum procedează nemernicii ca el. La naiba, dacă fratele tău nu s-ar fi căsătorit cu Beatrice, i-aş fi luat capul pentru îndrăzneala de a fi profitat de ea, oricât de duce ar fi fost el! Şi cu siguranţă nu aş fi acuzat-o pe *ea* de cele întâmplate.

Gwyn se încruntă, plină de frustrare.

— Tot nu pare că înţelegi. La vremea aceea, mă credeam sincer îndrăgostită de Malet.

Joshua încercă să ignore junghiul pe care îl simţi în inimă din cauza acelei mărturisiri.

— Aşa am presupus şi eu. Dar singurul lucru care contează e dacă te simţi *acum* îndrăgostită de el. Şi presupun că răspunsul este nu.

Ea clipi surprinsă, ca şi cum tocmai auzise un lucru stupid.

— Bineînţeles că nu. Odată ce a luat banii oferiţi de Thorn şi a plecat, şi-a arătat adevărata faţă şi am putut să văd cine era cu adevărat – un ticălos de ultimă speţă. Dar în momentul în care am înţeles acel lucru, el dispăruse de

mult, iar eu nu mai eram… castă. E adevărat că abia după câteva luni am aflat ce făcuse Thorn.

— De aceea încă eşti atât de furioasă pe Thorn?

— Parţial.

Când ea nu spuse nimic despre celelalte motive, el înăbuşi cu greu o înjurătură. Îl durea că Gwyn nu avea încredere să-i dezvăluie secretele ei, dar nu o putea învinovăţi pentru asta. Malet o făcuse să nu mai aibă încredere în bărbaţi. Şi, într-un fel, o făcuse şi fratele ei geamăn.

— Este ceva ce nu înţeleg în toată povestea asta, spuse el. Când fratele tău l-a plătit pe Malet să plece, *ştia* că omul te-a sedus?

— Mă îndoiesc, pentru că, dacă ar fi ştiut, nu i-ar mai fi dat lui Lionel niciun penny. Nici după ce Malet a dispărut într-un mod misterios nu i-am spus lui Thorn ce se întâmplase, de teamă că l-ar provoca pe Lionel la duel când acesta avea să se întoarcă. Nu-mi dădusem seama că Lionel plecase definitiv. Am crezut că armata îl mutase în altă parte sau că… Ea clătină din cap. Sinceră să fiu, nu ştiam ce să cred. Tot aşteptam o scrisoare sau o vizită din partea lui, dar nu s-a întâmplat.

Dumnezeule, era mai rău decât crezuse! Nu era de mirare că ea era atât de pornită împotriva lui Thornstock. Îşi bulversase sora. Crezuse că făcuse ce era mai bine pentru ea, însă…

— După ce Thorn mi-a dezvăluit tot, continuă ea, şi asta doar pentru că mă vedea că tot tânjesc după Lionel, am continuat să-i ascund partea fizică a relaţiei mele cu Lionel. Pentru că nu îndrăzneam să risc ca Thorn să-l caute şi să se dueleze cu el.

— Thornstock ar fi câştigat probabil duelul, am auzit că e foarte bun la tras cu pistolul.

— Dar nu puteam fi sigură. Pe lângă faptul că nu voiam ca Thorn să moară, îmi era teamă că-l ucide pe Malet, ceea ce i-ar fi ruinat fratelui meu viitorul. La urma urmei, nici măcar fiul vitreg al unui ambasador britanic, aflat pe teritoriul altei ţări, nu poate omorî un soldat fără să

fie tras la răspundere. În plus, nu ne aşteptam ca tatăl nostru vitreg să devină duce, aşa că…

— I-ar fi ruinat şi viitorul *lui* în diplomaţie.

— Exact.

— Deci Thornstock încă nu ştie că Malet te-a sedus?

— Nu ştie. Şi aş prefera ca lucrurile să rămână aşa.

Joshua îşi aminti cum ea ameninţase că avea să îi denunţe pe Malet şi pe fratele ei dacă ajungeau la duel.

— Atunci presupun că nu i-ai spus lui Thornstock nici despre şantaj?

Ea îl privi ca şi cum avea de-a face cu un nebun.

— Dacă aş fi făcut-o, trebuia să-i spun şi motivul şantajului.

— Şi, din nou, îţi era teamă că îl va provoca pe Malet la duel.

— Da.

— În acest caz, din *ce* motiv i-ai spus că se afla Malet pe domeniul Armitage, în urmă cu o săptămână?

— I-am spus că Lionel mi-a cerut să ne întâlnim pentru a relua legătura, iar eu m-am dus doar ca să-i spun personal că nu mai sunt interesată. Apoi Lionel a încercat să mă răpească.

Joshua se uită la ea, uimit.

— Iar fratele tău *a crezut* toate acele prostii? Ca să folosesc unul dintre cuvintele tale preferate…

Ea încuviinţă din cap.

— Apoi a decis că am nevoie de o gardă de corp. Ea îşi încrucişă mâinile la piept şi zâmbi vag. Cred că se simţea atât de vinovat că l-a alungat pe Lionel în urmă cu mulţi ani, încât nu m-a chestionat foarte mult în legătură cu ceea ce i-am spus.

Joshua simţi cum se enervează.

— Asta înseamnă că şi tu şi fratele tău m-aţi minţit în privinţa rolului meu aici. Dacă măcar unul din voi mi-ar fi spus adevărul…

— Eu nu ţi-am spus pentru că te-ai fi dus direct la Thorn. El e cel care te plăteşte, la urma urmei. Îşi ridică bărbia, sfidător. Iar Thorn nu ţi-a spus nimic pentru că el nu

are încredere în nimeni, nici măcar în mine. S-a gândit că e cel mai bine pentru toată lumea să ne concentrăm asupra a ceea ce credea el că e adevărat: că Lionel încerca să mă răpească.

— Dar când am ajuns la Londra? Dacă i-ai fi spus unuia din noi despre şantaj, atunci…

— Atunci amândoi aţi fi ştiut că sunt… cum a zis Lionel. Îşi îndreptă umerii. O târfă.

— Niciunul din noi nu te-ar fi considerat o târfă, protestă Joshua.

— Nu? Crede-mă, Thorn poate fi destul de puritan. Şi nici tu nu-mi pari genul de persoană care să aprobe… desfrânarea.

Joshua începu să înţeleagă ce cauzase toată acea situaţie. De ce ticălosul Malet o şantajase cu singurul lucru de care ea se temea mai mult, cu singurul lucru care ar fi făcut-o să tacă. La fel ca ligaturile şi muşchii sfâşiaţi din piciorul lui Joshua, care încă îl durea după cinci ani, rana ei era ascunsă, dar nimeni în afară de Malet nu putea să o vadă. Mai rău decât atât, nemernicul ştiuse cum să apese pe ea ca s-o facă pe Gwyn să sufere.

— Ţi-e teamă să afli ce ar putea crede fratele tău geamăn despre tine şi Malet. Joshua se apropie şi mai mult de ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Era pe punctul de a o înţelege cu adevărat. Ţi-e teamă să afli ce gândesc *eu.* Din acest motiv ai ales strategia de a nu spune nimănui adevărul. Din această cauză m-ai respins încă dinainte să apuc să te cer în căsătorie. De aceea ai încercat să mă ameţeşti cu toată vorbăria aia că aş merita o altfel de soţie.

— Dar chiar meriţi.

— Nu ştiu ce merit. Dar ştiu ce vreau. Privi spre chipul ei minunat. Şi nu sunt atât de prost încât să îmi bazez alegerile pe ce spune Malet. Mi-am format o părere despre tine cu mult timp înainte să apară el, bazată pe ce am văzut la tine şi pe ce am *auzit* despre tine şi despre familia ta de la Beatrice. Am fost atent la fiecare detaliu legat de tine.

Pentru un moment, ochii i se măriră, iar expresia ei se

îmblânzi.

— Chiar aşa? Pentru că de cele mai multe ori părea că mă ignori.

— Recunosc asta. Dar era doar o încercare de a mă apăra. Căci îmi dădeam seama cât eşti de periculoasă.

— Eu?! Eu nu sunt periculoasă.

— Eşti mai periculoasă decât crezi, cel puţin pentru liniştea mea sufletească. Pentru că ştiam, deşi încercam să neg, că ai capacitatea de a-mi da peste cap existenţa atent organizată.

Ea înlemni.

— Cum? Expunându-te la apucăturile mele de târfă?

— Nu eşti o… Joshua oftă adânc. Gwyn, ştii ce face de fapt un maior în Marina Regală?

— Luptă?

— Conduce oameni. Nu o mână de oameni, ci mii de oameni. Pentru a ajunge la acel nivel, trebuie să înveţe cum să evalueze situaţiile. Să vină cu strategii. Şi, cel mai important, să fie atent la calităţile soldaţilor şi ofiţerilor din subordine. Să ştie cine e demn de rangul său, cine se descurcă mai bine într-o misiune pe uscat, cine stăpâneşte arta războiului. A trebuit să învăţ să judec bine caracterele şi m-am descurcat excelent, de asta am fost numit maior atât de devreme.

— Cu siguranţă, spuse ea pe un ton împăciuitor. Şi eşti considerat un erou. Şi tocmai de aceea meriţi o soţie cu o reputaţie ireproşabilă.

— Adică o soţie care nu e o târfă.

Ea îşi înălţă bărbia.

— Exact.

Încăpăţânarea ei în privinţa acelui subiect începea să-l irite.

— Având în vedere experienţa mea vastă cu oamenii, crede-mă că pot face diferenţa între o femeie care a avut un moment de rătăcire şi o târfă. Spune-mi, Gwyn, de câte ori ai împărţit patul cu Malet?

— Doar o dată, dacă ţii să ştii.

Lui nu-i păsa, deşi era surprins că se întâmplase doar

o singură dată. Însă o credea. Era atât de adorabilă în indignarea ei, încât nici n-ar fi putut fi altfel.

Ar fi vrut să râdă, dar îşi dădea seama că ei nu i-ar fi picat bine.

— Şi cu câţi alţi bărbaţi ai mai împărţit patul?

— Cu niciunul. Dar nu contează numărul pentru bărbaţi, nu-i aşa? Sau pentru lumea bună. Odată ce o femeie îşi pierde virginitatea…

— Nu eşti o târfă! exclamă el, clătinând din cap. Dacă cineva e târfă în toată povestea asta, atunci acela e Malet.

— Un bărbat nu poate fi târfă, din păcate, se răzvrăti ea.

— Nu văd de ce nu ar putea. Din ce înţeleg, Malet s-a culcat cu multe femei, iar după ce s-a culcat cu tine, fratele tău i-a plătit o sumă mare de bani. Dacă nici asta nu e definiţia târfei, atunci nu ştiu care ar putea fi.

— Cineva ar trebui să-i spună şi *lui* asta.

— Ascultă-mă, draga mea! Dacă dai atenţie fiecărei insulte şi fiecărui afront care ţi se aduce, vei sfârşi prin a-ţi risipi viaţa încercând să le eviţi. Opiniile anumitor oameni chiar nu trebuie băgate în seamă. Şi, da, eu încă încerc să învăţ asta. Dar am început să mă pricep foarte bine să o fac.

— Cu excepţia anumitor situaţii.

Joshua zâmbi vag.

— Adevărat.

— Acum, când ştii că nu sunt genul de femeie cu care vrei să te căsătoreşti…

— Nu ai nici cea mai mică idee cu ce fel de femeie vreau să mă căsătoresc.

Se aplecă spre ea, iar când o văzu că îl privea ca şi cum intenţiona să se dea înapoi, o apucă de talie şi o trase mai aproape.

— Nu-mi pasă de Malet sau de ce ai făcut cu el. Crezi *că eu* am fost cast toată viaţa mea? Te asigur că nu.

Ea făcu o grimasă.

— E diferit în cazul bărbaţilor, şi ştii asta foarte bine.

— Păi nu ar trebui să fie.

— Nu crezi asta.

— Ba cred. Şi mai cred că lumea ar fi un loc mai bun dacă am avea mai mulţi bărbaţi care tratează femeile cu respect.

Ea îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Acum vorbeşti ca un puritan şi ştiu destul de bine că nu eşti.

— Cel puţin nu în preajma ta. Când îi văzu expresia şocată, Joshua se grăbi să adauge: Şi nu are nicio legătură cu ideea ta că ai fi o târfă, ci cu faptul că nu-ţi pot rezista. În ultimele luni, am luptat din greu ca să-ţi rezist, dar asta m-a făcut să te doresc şi mai mult.

Ea îi aruncă un zâmbet trist.

— De aceea ai venit cu ideea aceea nebună că trebuie să te căsătoreşti cu mine, ca să mă salvezi de Lionel. Pentru că regulile tale de gentleman îţi dictau că acela e singurul mod în care poţi face dragoste cu mine. Dar nu e. Nu trebuie să te îngrijorezi că îmi vei răpi puritatea, că o să-mi ruinezi reputaţia. Mă *vrei,* nu-i aşa?

La naiba, numai ideea de a o avea îi distrugea orice fel de rezistenţă!

— Gwyn…

Ea îi puse un deget pe buze.

— Singurul mod de a-ţi satisface dorinţa este să mă bagi în patul tău. Aici. Acum. Ea se uită undeva în spate. Şi, cât de convenabil, există deja un pat în această cameră. Cât de inteligent din partea ta să aranjezi lucrurile în acest fel!

— *Gwyn…*

— Mă poţi avea, Joshua, acum, când ştii că nu sunt o virgină inocentă, aşa cum mă credeai. Aşa că alină-ţi dorinţa de a mă avea, apoi vezi ce simţi. E singurul mod în care aş accepta să iau în serios o propunere de căsătorie din partea ta.

— Nu vreau să te sacrifici în încercarea asta bizară de a-mi dovedi că sunt un ticălos, Gwyn. Doar pentru că Malet te-a abandonat după ce s-a culcat cu tine, nu înseamnă că şi eu voi face la fel. Ca să nu mai spun că…

Se opri înainte să apuce să-i spună că putea rămâne însărcinată. Atât timp cât ea chiar *voia* să se căsătorească cu el, o sarcină ar fi fost în favoarea lui, pentru că ar fi convins-o să facă exact ce îşi dorea deja. Iar gândul la Gwyn însărcinată cu pruncul lui îl făcea şi mai dornic să facă dragoste cu ea.

Ea îl privea insistent.

— Ca să nu mai spui ce?

— Nu mai contează. Bineînţeles, dacă într-adevăr mă doreşti…

— Crezi că aseară mă *prefăceam* că te doresc? Sunt convinsă că ţi-ai dat seama că nu era nicio prefăcătorie.

Joshua gemu. Ea avea dreptate. Iar dacă ea îl dorea, situaţia era cu totul diferită.

— Nu eşti o desfrânată. Dar cu siguranţă eşti o seducătoare, o sirenă irezistibilă şi încântătoare…

Ea îl opri cu un sărut. Atât de dulce! Atât de erotic!

La naiba cu toate! El o dorea, ea îl dorea. Şi, dacă atunci când avea să facă dragoste cu ea putea avea ocazia să-i demonstreze cu adevărat că *voia* să se căsătorească cu ea, totul avea să fie bine.

Capitolul 18

Când el se dădu înapoi pentru a-i scoate boneta, ea începu să-i desfacă lavaliera. Ştia că Joshua avea intenţii bune. Probabil chiar nu-i păsa ce făcuse ea cu Lionel. Dar nu avea cum să nu-i pese.

Nu voia ca Joshua să comită vreun zadarnic gest nobil, care ar fi dus la o căsătorie nefericită, când tot ce voia era să se culce cu ea. În plus, şi ea voia să se culce cu el. Dacă îşi dădeau amândoi frâu liber dorinţelor, el şi-ar fi ostoit nevoia arzătoare să o posede o dată pentru totdeauna, iar ea ar fi avut şansa să se bucure alături de singurul bărbat la care ţinuse în ultimii zece ani.

Aşa că îi scoase lavaliera şi se lăsă în voia următorului

sărut pasional. Învăţase deja cât de pricepute erau buzele lui. Mai ales când ajungeau sub fustele ei, pe coapsele şi între picioarele ei…

Numai gândul la *acele* sărutări îi făcea pulsul să pornească într-un dans nebun.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile – şi părea că făcea asta *de multe ori* –, el îşi despărţi gura de a ei ca să-i şoptească:

— Spuneai că e un pat în apartamentul acesta.

Sângele ei luă foc.

— Este.

Ea îl luă de mână şi îl trase spre patul mare cu baldachin. Dădu la o parte draperiile şi văzu că patul avea lenjerie pe el. Nu i-ar fi plăcut ca prima şi posibil *singura* dată când făcea dragoste cu Joshua să se întâmple direct pe o saltea goală.

Îl simţi cum începe să-i desfacă rochia. Lionel nici nu se deranjase să o dezbrace – doar îi ridicase fustele şi trecuse direct la treabă.

Dar Joshua… Ei bine, el nu se grăbea şi nici pe ea nu o grăbea. Iar mişcările lui lente îl dădeau trupului ei timp să se pregătească, timp să-l dorească. Nu că ar fi avut nevoie. Era deja mai mult decât dornică să ajungă în pat cu el.

Joshua îi desfăcu rochia la spate şi trase de şireturile corsetului ei ca să le slăbească.

Apoi îi sărută ceafa.

Dumnezeule! Senzaţia bărbii lui de o zi pe pielea ei era atât de delicioasă! Cine ar fi crezut că un simplu sărut avea să o facă să-şi dorească să-şi rupă hainele de pe ea şi să se arunce în braţele lui?

— Eşti sigură că mama ta nu va veni să te caute? întrebă el.

— I-am spus că nu mă simt bine. Când el îi apucă lobul urechii între dinţi, ea gemu. Că… mă voi întinde ca să-mi revin pentru a mă duce la operă în seara asta. Şi i-am spus… servitoarei mele să nu… mă deranjeze.

— Şi va asculta? murmură el răguşit. Sau va trebui să te ascund undeva?

— Ce idee interesantă…

Ştia ce să-i spună ca să o facă să se topească. Şi să-l dorească. Cine ar fi crezut asta despre maiorul veşnic ursuz?

Apoi el îşi strecură mâinile în rochia ei, către partea din faţă, ca să-i poată scoată corsetul şi să-i mângâie sânii în voie. Gwyn simţi cum se umezeşte între coapse, deşi el o atingea prin jupă. Apoi îi frecă sfârcurile cu degetele. Senzaţia o făcu să scoată un strigăt de excitare.

— Sincer, nu înţeleg cum nu te-a furat deja vreun gentleman până cum, îi şopti el la ureche. Doar nu crezi că n-am văzut grămada de cărţi de vizită când ne-am întors acasă după-amiază. Şi nu mă surprinde. Arătai ca o zeiţă aseară.

Vocea lui deveni şi mai răguşită.

— Îndrăznesc să spun că, până la sfârşitul săptămânii, cel puţin jumătate din burlacii din Londra îţi vor face o ofertă.

Gwyn îşi ţinu respiraţia, neştiind dacă să presupună – cu încântare – că el era gelos sau să creadă că voia ca ea să accepte una dintre acele oferte. Aproape că aştepta ca el să menţioneze ceva despre zestrea ei, aşa cum făcuse în ziua aceea, la Cambridge, ca şi cum era în favoarea ei. Dacă el ar fi menţionat din nou dota ei, atunci ea ar fi ieşit din cameră în următoarea secundă.

— Am urât fiecare bărbat care a dansat cu tine când eu nu aveam cum să fac acest lucru, spuse el. Fiecare bărbat care a vorbit cu tine şi a putut să inspire minunatul tău parfum. Îşi băgă nasul în părul ei. Miroşi a lămâie şi a miere, precum o ploaie de vară, iar pielea ta mătăsoasă mă face să vreau să mă frec de fiecare centimetru de pe trupul tău. Se opri. Sună ciudat, nu-i aşa? Mă tem că nu sunt foarte poetic.

Poate că nu era, dar uneori putea fi extraordinar de dulce. Deşi nu credea că era cazul să-i spună asta. Bărbaţilor nu le plăcea să fie consideraţi dulci.

Dar cel mai important lucru era că o dorea pe *ea,* nu banii ei.

— Oh, te-am auzit o dată sau de două ori când ai fost

poetic! Deşi nu poezie vreau în acest moment de la tine. Îi luă mâna lui Joshua şi i-o conduse spre locul dintre coapsele ei, care tânjea şi ardea după atingerea lui. *Asta* vreau. Să mă atingi în cele mai intime feluri. Vreau să te simt în mine.

El gemu.

— Cerul să mă apare, draga mea, nu spune aşa ceva dacă nu vrei să termin înainte să fi început. Mai am puţin şi explodez doar de la senzaţia pe care o am ţinându-te în braţe! Îşi presă mădularul umflat de fundul ei. Simţi ce-mi faci? Sunt deja disperat să fiu în tine.

— Atunci ce te opreşte? gemu ea.

— Hotărârea de a te face să mă doreşti la fel de nebuneşte pe cât te doresc eu pe tine. Să te fac să înţelegi cât de mult îmi doresc să mă căsătoresc cu tine.

Când degetele lui începură s-o atingă între picioare, ea ţipă de dorinţă.

— Căsătoria… şi dorinţa fizică sunt două lucruri diferite.

Sau, în orice caz, o femeie trebuia să facă distincţia între ele. Pentru că altfel ar fi dat de necaz.

— De unde ştii? Nu te-ai căsătorit. Încă. Joshua îşi mută mâna de pe sânii ei şi, cu gesturi delicate, începu să-i scoată agrafele din păr. Părul tău e precum focul. Nici n-ai idee de când aşteptam să-mi bag mâinile în el, şopti Joshua răguşit, în timp ce îi lăsa şuviţele lungi şi grele să cadă pe spate.

— Nu înţeleg de ce ai aşteptat atât de mult s-o faci, îl tachină ea, aproape euforică, pentru că el îi confirmase că nu zestrea ei îl interesa.

— Mă îndoiesc că familia ta ar fi aprobat aşa ceva… El îi mângâie părul cu atâta tandreţe, încât ea simţi cum i se pune un nod în gât. Şi probabil nici acum nu ar aproba.

Se întoarse ca să-l poată privi în faţă.

— De aceea nu trebuie să le spunem nimic.

— Nu le spunem nimic. Cel puţin până când nu îmi accepţi cererea în căsătorie.

— Exact, minţi ea, cu gândul la cuvintele lui de mai devreme.

„Doar pentru că Malet te-a abandonat după ce s-a culcat cu tine, nu înseamnă că şi eu voi face la fel”.

Acela era gestul unui nobil. Iar ea nu voia ca el să facă un asemenea gest. Apoi probabil avea să îşi retragă oricum propunerea după ce avea să-i afle restul secretelor. Dar nu avea niciun sens să i le spună în acel moment. Pentru că, înainte ca Joshua să afle, voia să facă dragoste cu el.

Ea începu să tragă de haina lui, încercând fără succes să i-o scoată. Până când el preluă controlul şi şi-o dădu singur jos. Ea îşi plimbă mâinile pe braţele lui, fermecată de muşchii pe care îi simţea zvâcnind sub degetele ei.

— Iar asta e ceea ce *eu* am aşteptat să fac: să te ating, să te mângâi, să cunosc fiecare părticică din tine.

— La naiba, Gwyn, poţi să seduci un bărbat doar prin cuvinte!

Joshua trase de mânecile rochiei şi întregul veşmânt căzu pe podea.

— Asta fac? Te seduc?

Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce el îi desfăcu uşor cămăşuţa. Cu un gest rapid, jupa şi corsetul căzură în acelaşi timp pe podea, lăsând-o doar în ciorapi şi pantofi.

— Pentru că mie mi se pare că *tu* încerci să mă seduci pe *mine.*

— Sunt flatat că ai remarcat.

Se dădu un pas în spate ca s-o privească, iar umflătura vizibilă din pantalonii lui se făcu şi mai mare.

— Eşti atât de frumoasă! Şi atât de spirituală, de inteligentă şi de sufletistă! Malet probabil a fost nebun să accepte banii în loc să rămână cu tine.

Cuvintele lui zdrobiră pentru totdeauna sămânţa dureroasă a trădării, care sălăşluise adânc în ea în toţi acei ani, până când Joshua o distrusese.

Şi acum părea hotărât să pună în loc o căldură arzătoare, pe care ea deja o simţea în tot trupul. Se apropie de ea şi îi cuprinse carnea sensibilă dintre picioare.

— Iubesc senzaţia pe care mi-o dau cârlionţii tăi umezi şi moi, gemetele tale calde. Simt că îmi pierd minţile.

Respiraţia ei devenea din ce în ce mai agitată, la fel ca a lui. Nerăbdătoare să-l vadă la fel de dezbrăcat ca ea, îi descheie vesta şi cei câţiva nasturi de la cămaşă, apoi le îndepărtă pe amândouă, lăsându-şi privirea să se delecteze cu pieptul lui gol.

Aşa cum îşi imaginase, el arăta magnific. Deşi ici şi colo avea cicatrici care păreau să fie provocate de o sabie, acestea aproape că treceau neobservate pe lângă muşchii conturaţi. Pieptul îi era acoperit de păr negru, care se întindea până în mijlocul abdomenului, apoi dispărea ascuns undeva sub buric.

Ea îşi plimbă mâinile pe acea expunere glorioasă de carne bărbătească şi îi aruncă o privire galeşă.

— Ah, maior Wolfe, dar ce muşchi grozavi ai!

— Ca să te pot ţine mai bine, şopti el răguşit. Dar, când ea se întinse după nasturii lui de la pantaloni, el îi prinse mâna. Nu, te rog, spuse el ferm. Am cicatrici mult mai urâte decât cele de pe piept.

— Şi par genul de femeie care ar leşina dacă le-ar vedea?

— Nu ai fi prima, spuse el. Când ea se încruntă, el şchiopătă spre pat şi se aşează pe saltea ca să-şi poată scoate cizmele. După cum ţi-am spus, nu am fost cast în toţi aceşti ani. Dar, după ce am căpătat rana de la picior, singura dată când am încercat să mă culc cu o femeie, ea a fost atât de şocată de cicatricile mele încât m-a implorat să… plec.

Gwyn se indignă.

— Dar cine era acea femeie?

El îşi trase piciorul infirm în faţă.

— O văduvă veselă din Leicester.

— Ei bine, e ridicol! E clar că nu mai avusese parte de… talentele tale în pat, pentru că altfel nu ar fi fost aşa de năzuroasă.

El schiţă un zâmbet.

— Nu spune asta. Pentru că încă nu mi-ai văzut cicatricile.

Ea îşi scoase pantofii, dar, când încercă să-şi dea jos

jartierele, el o opri.

— Nu, te rog, lasă-le aşa. Imaginea ta în ciorapi şi jartiere mă înnebuneşte.

— Iar pe *mine* mă înnebuneşte gândul că te înnebuneşte pe tine, spuse ea zâmbind.

Se îndreptă spre pat, iar el o prinse şi o trase aproape, ca să-i poată linge cu mare entuziasm un sfârc. Fără să se ridice de pe pat, îşi desfăcu pantalonii şi îi trase peste picioare, dezvăluindu-şi cicatricile. Dar, înainte ca ea să se poată uita, Joshua o trase la el în poală.

— Ce faci? întrebă ea. Vreau să-ţi văd…

— Mai târziu, o întrerupse el.

— Sper că greutatea mea nu-ţi afectează piciorul.

— Pare că mă doare ceva? şopti el, apoi începu să-i mângâie sânii cu pricepere.

Aşa că ea se dădu bătută. Dacă el nu voia să-i arate piciorul infirm, atunci ea avea să se supună. Nu voia ca el să tresară la fiecare atingere sau să se întrebe prea mult ce se ascundea în spatele curiozităţii ei. Voia doar ca el să facă dragoste cu ea în felul în care ştia din instinct că se pricepea.

— Încalecă-mă, îi ceru el, cu faţa strălucind de anticipaţie. Te rog!

Ideea o tenta, ba chiar putea spune că partea destrăbălată a caracterului ei era de-a dreptul entuziasmată de orice propunere care venea din partea lui. Nu era sigură cum funcţiona încălecatul, dar, Dumnezeule, era nerăbdătoare să afle!

El o susţinu de talie şi o ghidă până când ea ajunse cu genunchii pe pat, cu pulpele în jurul şoldurilor lui şi cu fundul sprijinindu-se de coapsele lui. Apoi îşi dădu seama ce avea el în minte.

Oh, Dumnezeule! Nici măcar nu-şi imaginase aşa ceva până în acel moment.

— Lasă-te pe mine, îi ceru el cu acea voce răguşită care o excita de fiecare dată. Simt că mor dacă nu intru în tine!

Ea ezită.

— Eşti sigur că nu te rănesc?

— Dacă nu încetezi să mă mai întrebi dacă mă răneşti, jur că… Se opri când o văzu că tresare. Piciorul meu e întins – nu pui nicio greutate pe partea care m-ar putea durea. Şi, sincer, mă va durea mai rău dacă nu mă laşi să intru în tine.

Aşa că îl lăsă. Senzaţia era ameţitoare. O umplea atât de perfect, încât simţi că se putea topi peste el.

— Oh, Joshua…

Ea se mişcă puţin, încercând să se aşeze mai bine pe el.

El gemu.

— Dumnezeule, eşti atât de strâmtă şi de caldă… Nu cred că supravieţuiesc la aşa ceva…

— Te-am rănit?! ţipă ea.

— Absolut deloc, spuse el, şi o ţinu atunci când ea încercă să se ridice de pe el. Dar dacă ai putea să te mişti aşa, în sus şi în jos… Da, iubirea mea, aşa! Mişcă-te… exact aşa. Pentru numele lui Dumnezeu, mai fă asta o dată înainte să-mi pierd minţile!

— Oh…

Exact. Era o prostuţă. Poate că trecuseră ani buni de când se culcase cu cineva, dar îşi aminti partea cu mişcatul.

Când ea începu să alunece în sus şi în jos pe mădularul lui, el închise ochii, cu o expresie de plăcere pură.

— Da, călăreşte-mă, gemu el răguşit. Da, exact aşa, da! Nu ai idee cât am visat la momentul ăsta. Cu tine deasupra mea.

Ea îi zâmbi sfioasă.

— Ai ţinut ascuns destul de bine…

— Dar acum nu mai ţin ascuns, nu-i aşa? Dumnezeule, e atât de bine!

— Sper că e cel puţin la fel de bine pe cât e pentru mine.

Era adevărat. Nu exista nici urmă din jena, disconfortul sau stânjeneala pe care le simţise în trecut. Era doar o energie sălbatică şi care o împingea să-l călărească

în toată puterea cuvântului. Se prinse de umerii lui şi îşi ondulă şoldurile în căutarea aceleiaşi explozii carnale pe care o simţise cu o seară înainte.

Probabil că şi el se îndrepta către aceeaşi explozie, judecând după cum gemea şi îi strângea talia ca să se împingă şi mai adânc, şi mai repede în ea. Apoi ea simţi din nou că marea aceea de senzaţii creşte treptat în adâncul ei, ca şi în seara trecută, numai că de data aceasta reuşi să o controleze un pic mai mult, îndeajuns încât să crească mai înaltă, mai fierbinte, mai grea, până la…

Paradis.

— Da!

El se împinse cu putere încă o dată în ea, apoi o umplu cu sămânţa lui fierbinte.

— Da, draga mea, da!

Cu siguranţă *da.* În timp ce corpul ei se cutremura, Gwyn se agăţă de el ca şi cum era singura ei şansă la viaţă, eliberând extazul, încercând să-i prelungească fiecare picătură.

Se prăbuşi peste el. Joshua îi săruta gâtul, părul, urechile, orice nimerea.

Dumnezeule! Fusese mai bine decât orice trăise vreodată. Iar acum, când văzuse cum putea fi, nu voia să renunţe. Nu voia să renunţe la *el.* Poate că Joshua accepta să fie amantul ei.

Nu, se îndoia că el ar fi fost de acord. Dar, dacă îi spunea tot, apoi el refuza să se mai căsătorească cu ea…

Nu ştia cum ar fi putut suporta asta.

Capitolul 19

Trecuseră cinci ani de când nu se mai culcase cu o femeie, dar era destul de sigur că nimic din ce avusese înainte nu se compara cu experienţa pe care tocmai o trăise cu Gwyn. Să o ţină în braţe, în poală… Să fie în ea. Încă îi era o poftă nebună de ea.

Nu ar fi ghicit niciodată că nu era virgină. Fusese atât de strâmtă şi cumva atât de naivă! Pe de altă parte, ea chiar fusese virgină având în vedere că împărţise doar o dată patul cu Malet.

Gwyn se mişcă puţin, iar mădularul lui alunecă afară din ea.

— Eşti bine? murmură el.

De fapt, ar fi vrut să o întrebe cum fusese cu el în pat în comparaţie cu Malet. Dar, chiar dacă ea i-ar fi răspuns sincer, nu era sigur că voia să audă. Pentru că, la urma urmei, o grăbise mai devreme din cauza dorinţei lui de a o poseda.

Ea oftă mulţumită.

— Sincer, nu ştiu. A fost… extraordinar.

Slavă Domnului!

— Şi pentru mine la fel. Dar, repet, spre deosebire de tine, eu eram sigur că aşa va fi.

Ea îi sărută tâmpla.

— Aşa de sigur eşti de mine?

— E puţin spus.

Dar voia ca acela să fie motivul pentru care îi propusese căsătoria. Era singurul mod de a o convinge că, de fapt, ce se întâmplase nu schimbase ceea ce îşi dorea.

Şi totuşi, acum, când venise momentul să-i facă o propunere, se simţi cuprins de panică. Dacă ea îl refuza? Când îi sugerase căsătoria, ea fusese ezitantă. Îi spusese că gândea aşa întrucât considera că el merita o altfel de soţie. Dar care era adevăratul motiv?

Poate că trebuia să se roage să o fi lăsat însărcinată. Asta ar fi rezolvat problema. Atunci s-ar fi măritat cu el. Nici n-ar fi îndrăznit să facă altfel.

Trase puternic aer în piept. Acela nu era drumul corect către inima unei femei, era sigur de asta.

Joshua îi adulmecă gâtul, iar ea oftă.

— Îndrăznesc să spun că aş sta zile întregi aici, peste tine.

— Îmi imaginez că ar deveni inconfortabil destul de repede, spuse el sec.

— Oh, Dumnezeule, piciorul tău! ţipă ea şi-i sări din braţe.

— Piciorul meu e bine, Gwyn, spuse el înţepat.

Începea să-l irite insistenţa ei de a se gândi la el ca şi cum era la un pas de a deveni invalid, ca la cineva pe jumătate bărbat, demn de milă. Un bărbat care nu o merita. Poate *de aceea* îi refuzase propunerea de a se căsători cu el. Poate că nu se ruşina cu trecutul ei, la urma urmei.

Oh, Dumnezeule, dacă ea îl voia *doar* pentru asta?

Se ridică din pat şi îşi încheie pantalonii înainte ca ea să apuce să-i vadă cicatricile.

— Stai, voiam să văd…

— Ce anume? Cicatricile care mă fac nepotrivit pentru căsătoria cu fiica unui duce? Ca să poţi să-ţi arăţi mila faţă de bietul olog?

Şocul de pe faţa ei îl făcu să regrete imediat cuvintele dure.

— Nu vorbi aşa despre tine!

— Şi de ce nu? Asta sunt.

— Eşti mai mult decât atât, aş vrea ca şi tu să vezi asta. Se ridică de pe pat, cu sprâncenele încruntate. Îşi găsi cămăşuţa şi şi-o trase pe ea. Dar, înainte să ne căsătorim şi să avem un viitor împreună, am crezut că ai vrea să împărtăşeşti totul cu mine, ca să te cunosc în întregime, pe tine şi toate aspectele vieţii tale.

Cu alte cuvinte, ea voia ca el să-şi pună sufletul pe tavă, să-i dezvăluie toate momentele dureroase. Nu, nu voia să facă asta.

„Dar, când oamenii se apropie prea mult de tine, îi îndepărtezi şi apoi, bineînţeles, rămâi singur”.

Beatrice se înşelase. Avea un motiv perfect întemeiat să nu o lase pe Gwyn să-i vadă cicatricile. La urma urmei, altă femeie deja îl respinsese din cauza lor. Iar ideea că Gwyn ar fi putut face acelaşi lucru…

Nu, nu era pregătit pentru aşa ceva.

— Joshua, spuse ea blând, poţi avea încredere în mine.

— Aşa cum şi *tu* ai avut încredere în mine? îi replică

el. Furişându-te, strângând bani ca să-l plăteşti pe şantajist, trimiţându-i mesaje lui *Lionel* şi aranjând întâlniri secrete cu el? Ai fi putut să ai încredere în mine, în loc să…

— De unde ştii că i-am trimis mesaje lui Lionel?

Îi privi chipul alb ca varul şi mormăi. Până şi un idiot ştia că nu era cazul să-şi dea drumul la gură când era furios. Pentru că acela era rezultatul. Spusese lucruri pe care nu ar fi trebuit să le menţioneze.

Ridică din umeri şi încercă să iasă din încurcătură.

— Ei bine, i-ai trimis un mesaj, nu-i aşa?

Expresia ei se înăspri.

— Singurul mod de a afla despre mesaj era să mă spionezi. Să mă urmăreşti. Spui că eu nu am încredere în tine? Dar tu eşti la fel de rău ca Thorn. Niciunul din voi nu are încredere în *mine.*

— Şi se pare că o facem din motive întemeiate, spuse el, aplicând o regulă învăţată în marină: cea mai bună apărare era atacul.

Dar poate că nu se aplică în cazul femeilor, judecând după strălucirea rece din ochii ei.

Se legă iute de altceva din ce spusese Gwyn.

— Ai spus înainte să ne căsătorim. Asta înseamnă că îmi accepţi propunerea?

— Ce propunere?

Îşi aplecă privirea spre cămăşuţa pe care încerca să o încheie cu degetele care tremurau de furie.

— De fapt, nu mi-ai făcut o propunere de căsătorie.

Acum se concentra să-şi pună corsetul, dar era limpede că nu reuşea să-şi lege şireturile singură.

Se apropie de ea ca să o ajute.

— Nu ţi-am făcut? întrebă el, deşi ştia că, într-adevăr, nu-i făcuse o propunere directă. El îi legă corsetul, apoi aşteptă ca ea să-şi tragă rochia. Şi acolo era nevoie de el, ca să-i încheie nasturii. Aş fi putut jura că ţi-am făcut.

— Nu mi-ai făcut. Am vorbit în jurul subiectului, despre acest subiect. Când el termină de încheiat nasturii, ea adăugă: I-ai spus lui Lionel că, dacă dezvăluie ceva despre trecutul meu, vei anunţa logodna noastră. Dar

realitatea e că pe mine nu m-ai întrebat niciodată.

— Poate că nu, dar ştiai ce am vrut să spun. Ce îmi doream.

Ea se întoarse ca să-l poată privi în faţă cu ochii aceia de culoarea lacurilor adânci din pădure, în care s-ar fi putut îneca. În care *se îneca.*

— Pentru că se presupune că îţi citesc gândurile? întrebă ea pe un ton tăios. Oferta ta de a anunţa logodna noastră a fost, de fapt, o ameninţare la adresa lui Lionel, provocată de purtarea acestuia. Nu m-ai implicat, nu m-ai *întrebat* pe mine. Sau ai început să te răzgândeşti în privinţa căsătoriei acum, după ce te-ai culcat cu mine? Îşi culese boneta şi începu să-şi îndese părul în ea. De aceea cauţi motive de ceartă cu mine? îl provocă ea.

— Nu caut motive de ceartă. Nu fac decât să-ţi atrag atenţia că…

— Şi, în caz că te întrebai, îl întrerupse ea, singura persoană care te compătimeşte pentru infirmitatea aceea, Joshua, eşti chiar *tu.*

Gwyn porni spre uşă.

El o urmă cu o furie crescândă.

— Chiar dacă aş fi făcut propunerea de căsătorie aşa cum voiai tu, tot n-ai fi acceptat, nu-i aşa?

Ea se întoarse spre el.

— Având în vedere că ai fost atât de mândru încât să nu rişti să te refuz, presupun că nu vom afla niciodată, nu-i aşa?

Şi cu asta Gwyn plecă, trântind uşa în urma ei.

El rămase pe loc, mut, cu pumnii strânşi. Femeia aceea îl scotea din minţi! El căutase motive de ceartă? Singura care căuta motive de ceartă era *ea.* Era clar că fizic îl dorea şi că îi plăcuse să facă dragoste cu el. Deci ce mai voia de la el?

„Dar, când oamenii se apropie prea mult de tine, îi îndepărtezi şi apoi, bineînţeles, rămâi singur”.

— Taci, Beatrice! ţipă el spre tavan.

Paşii servitorilor care alergau prin casă îl aduseră înapoi la realitate. Oare ţipase atât de tare încât îl auziseră?

La naiba! Ar fi făcut bine să fie îmbrăcat din cap până în picioare înainte ca servitorii să dea peste el. Se învârti prin cameră până ce reuşi să-şi adune toate hainele şi să le pună pe el. În momentul în care o cameristă şi doi lachei năvăliră în cameră, el deja se îndrepta spre uşă, cu bastonul în mână.

— Domnule, sunteţi bine? întrebă camerista. Am auzit un ţipăt.

— Ah, căutam ceva pe aici şi n-am reuşit să găsesc. Vă rog, iertaţi-mi frustrarea. Uneori, am tendinţa de a vorbi singur.

Unul din lachei făcu un pas în faţă.

— Dacă ne spuneţi ce căutaţi, domnule, am putea…

Dar Joshua deja îi dăduse la o parte şi ieşise pe hol. „Lasă-i să se întrebe!" Oricum oamenii îşi puneau mereu întrebări despre el. Acum le dăduse un motiv mai interesant de discuţie decât rănile căpătate în război.

„Singura persoană care te compătimeşte, Joshua, eşti chiar tu".

Minunat. Acum o avea nu numai pe Beatrice în cap, ci şi pe Gwyn. Era timpul să înăbuşe acele voci. Şi ştia locul perfect unde s-o facă.

Venise timpul să-i spună ce gândea ducelui de Thornstock.

*

Gwyn abia ajunsese în dormitorul ei de la etajul al doilea, când îl auzi pe Joshua ţipând. Ce nebun! Avea să-i alerteze pe toţi servitorii!

Se grăbi să intre în cameră, rugându-se ca servitoarea ei să nu fie acolo. Din fericire, camera era goală, ceea ce era un lucru bun, pentru că se temea că nu-şi putea stăpâni lacrimile. Iar ea nu plângea *niciodată.* La naiba cu toate! Spera doar că nu avea să o vadă nimeni. Pentru că nu ar fi putut spune nimănui motivul pentru care era supărată.

Îşi smulse boneta de pe cap, se trânti pe pat şi izbucni în plâns. Ce laşă era! În loc să se încăpăţâneze să aibă

ultimul cuvânt în cearta lor, trebuia să-i fi spus lui Joshua că s-ar fi căsătorit cu el. Dar dacă i-ar fi zis asta, apoi i-ar fi povestit restul lucrurilor care se întâmplaseră ca urmare a relaţiei cu Malet, el s-ar fi răzgândit în privinţa căsătoriei?

Însă ştia, în sufletul ei, că Joshua s-ar fi căsătorit oricum cu ea dacă ar fi acceptat propunerea lui indirectă. Pentru că aşa ar fi făcut orice gentleman.

Începu să plângă din nou, atât de tare încât nu auzi bătaia fermă în uşă. Dar când se auzi şi vocea lui Beatrice…

Oh, Dumnezeule, nu putea să o lase pe Beatrice s-o vadă în halul acela! Ar fi ghicit motivul supărării ei şi apoi ori ar fi încercat să-şi apere fratele ori s-ar fi dus la Joshua şi i-ar fi ţinut o predică. Deşi, la urma urmei, poate chiar merita să fie pus la punct de cineva.

Încerca să se decidă ce să facă în privinţa lui Beatrice, când aceasta spuse încet:

— Draga mea, voi intra dacă nu ai nimic împotrivă.

Poate că n-ar fi fost o idee atât de rea să discute cu Beatrice. Poate că ea ştia mai multe despre motivele care îl făceau pe Joshua să fie atât de furios. Şi, cu siguranţă, ştia dacă avea vreo şansă cu el, având în vedere situaţia.

Se ridică să-şi scoată batista din buzunar. Văzu sânge pe ea, rămas de când ştersese sângele lui Lionel de pe obrazul lui Joshua. Şi asta o făcu să izbucnească din nou în plâns.

Uşa se întredeschise, şi Beatrice băgă capul înăuntru.

— Oh, draga mea, ce s-a întâmplat? întrebă.

Apoi intră şi închise uşa după ea.

— Pot să te ajut cu ceva?

Gwyn se holba, printre lacrimi, la batista plină de sânge.

Când Beatrice se grăbi spre ea şi văzu, exclamă:

— Te-ai rănit! Să trimit după mama ta?

— Nu, zise Gwyn. Nu e sângele meu. Şi nu vreau să ştie mama.

— Am înţeles.

Beatrice luă batista însângerată din mâinile lui Gwyn şi o înlocui cu batista ei curată.

— Poftim. Ştiu că nu vrei să-ţi ştergi nasul cu una însângerată.

Gwyn îi oferi un zâmbet recunoscător, în timp ce îşi ştergea ochii şi îşi sufla nasul. Apoi îşi fixă privirea pe batista frumos brodată a lui Beatrice.

Verişoara ei se aşeză lângă ea, pe pat.

— Să îndrăznesc să te întreb al cui e sângele?

— Juri să nu-i spui mamei sau lui Grey dacă îţi zic?

— Cererea ta nu prevesteşte nimic bun. Beatrice stătu în cumpănă câteva secunde. Nu mă deranjează să ţin secrete faţă de mama ta, dacă tu crezi că informaţiile ar mâhni-o. Dar în ceea ce-l priveşte pe Grey…

— El s-ar putea să comită o crimă dacă află ce vreau să-ţi spun.

Beatrice clipi speriată.

— L-ar ucide pe Joshua?

— Nu pe Joshua. Adică probabil nu pe Joshua. Dar s-ar putea să-l omoare pe Lionel Malet. De fapt, pentru asta ar trebui să stea la coadă, după Joshua şi după Thorn, dacă şi ei află întreaga poveste.

Beatrice îi luă mâna lui Gwyn şi i-o sărută.

— Atunci se pare că e necesar ca informaţiile să nu ajungă la urechile lor. Nu-mi place ideea să-i văd nici pe fratele, nici pe soţul şi nici pe cumnatul meu în închisoare.

Gwyn oftă şi-i strânse mâna lui Beatrice.

— Problema e că trebuie să-i spun lui Joshua. Nu am niciun drept să-i ascund ce s-a întâmplat dacă vreau să mă căsătoresc cu el.

Beatrice se uită la ea surprinsă, apoi o îmbrăţişă.

— Oh, draga mea, dar asta e o veste minunată! *Ştiam* că voi doi veţi sfârşi prin a vă căsători. Ne-am cam dat seama toţi că vă îndrăgosteaţi unul de altul.

— Ei bine, nu prea ştiu cât este de adevărat, spuse Gwyn cu răceală. Până acum nu am vorbit despre dragoste.

Şi de ce oare? Probabil pentru că şi el, şi ea se declaraseră cinici în trecut în privinţa acestui subiect. Şi din motive întemeiate.

Gwyn înlemni. Acelea fuseseră exact cuvintele pe

care le folosise Joshua. Şi încă o mâhneau.

— Am vorbit vag despre căsătorie. Şi nu ştiu dacă va dori să se însoare cu mine după ce va afla…

Izbucni din nou în lacrimi. Dumnezeule, când se transformase într-o plângăcioasă?! Iată care era efectul lui Joshua asupra ei!

Beatrice o îmbrăţişă strâns şi o bătu uşor pe spate, în timp ce îi spunea cuvinte de încurajare.

Când Gwyn reuşi să se oprească din plâns, îi zise:

— Îmi place aşa de mult… să am o soră… deşi eşti doar cumnata mea vitregă. Îşi şterse din nou ochii. Asta eşti? Cumnată vitregă? Nici nu ştiu dacă e considerat un grad de rudenie.

Beatrice zâmbi.

— Este în ceea ce mă priveşte. În plus, când te vei căsători cu Joshua…

— *Dacă* mă voi căsători cu Joshua. Pentru că pare din ce în ce mai puţin probabil. Ce păcat că nu erai prin preajmă când l-am întâlnit pe Lionel Malet! Mi-ai fi dat sfaturi bune, iar acum nu aş mai fi în această situaţie îngrozitoare.

Beatrice se dădu puţin în spate, ca să o poată privi mai bine.

— Lionel Malet? *Căpitanul* Malet? Cel care a încercat să o răpească pe logodnica lui Heywood şi apoi pe tine?

— Chiar el, spuse Gwyn cu voce prăbuşită. E o poveste lungă…

— Am tot timpul la dispoziţie, spuse Beatrice, mângâind-o pe spate. Mama ta m-a trimis sus doar ca să văd ce faci, dar se bucură atât de mult de vizita lui Grey, încât mă îndoiesc că o să-mi observe absenţa prea curând.

Gwyn oftă. Simţea nevoia să spună întreaga poveste *cuiva* care i-ar fi dat un sfat bun. Ori cel puţin ar fi împiedicat-o să-l sugrume pe Joshua. Ori să-l implore să se căsătorească cu ea…

— Totul a început în urmă cu zece ani…

Continuă să-i spună lui Beatrice povestea ruşinoasă: cum se îndrăgostise de Lionel, cum fusese sedusă de el,

cum fusese trădată de Lionel… şi de Thorn.

Pe măsură ce Gwyn povestea, Beatrice părea din ce în ce mai şocată. Începea să creadă că poate nu fusese chiar o idee bună să-i dezvăluie atât de multe prietenei ei.

Apoi Beatrice clătină din cap.

— Jur, bărbaţii pot fi absolut imposibili. Thorn l-a plătit pe Malet ca să te abandoneze? Apoi Malet te-a şantajat? Ce ticălos! Sper că Thorn i-a dat ce merita!

— Nu, Joshua i-a dat.

Gwyn arătă spre batista plină de sânge din poala lui Beatrice.

— Acela e sângele lui Lionel.

Beatrice tresări.

— Cât ştie fratele meu din această poveste?

Aşa că Gwyn îi spuse ce îi dezvăluise lui Joshua şi cum reacţionase acesta – sărind, bineînţeles, peste partea în care se culcase cu fratele ei. Nu voia ca prietena ei să ştie că e *chiar* atât de târfă.

„Nu eşti o târfă”.

Ei bine, acela era singurul lucru pe care Joshua se părea că fusese determinat să i-l fixeze în memorie. Şi chiar începea să-l creadă.

Când Gwyn îşi încheie povestea, Beatrice o îmbrăţişă.

— Of, draga mea prietenă, îmi pare atât de rău că treci prin asta! Bazează-te pe Joshua când ai nevoie să complici ceva, spuse cu ironie Beatrice.

— Cel puţin nu cred că Lionel va mai încerca să mă şantajeze. Joshua s-a asigurat de acest lucru.

Beatrice o fixă cu privirea.

— Apoi te-a cerut în căsătorie.

— E un fel de a spune. În realitate, nu prea. Am lăsat lucrurile în aer. El şi-a pierdut cumpătul, eu mi-am ieşit de asemenea din minţi, şi amândoi am zis lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spunem.

Îşi frământă batista în mână.

— Dacă ajută cu ceva, te pot asigura că Joshua e nesuferit cu toată lumea, inclusiv cu mine. Şi nu e chiar ceva neobişnuit pentru el să-şi piardă cumpătul.

— Crede-mă, am ajuns să cunosc foarte bine şi acest aspect, spuse Gwyn cu un zâmbet timid. În acelaşi timp, poate fi foarte grijuliu dacă vrea. Ca atunci când o ajutase să-şi îmbrace rochia, deşi se certau, iar ea nu-i ceruse ajutorul. Şi uneori spune cele mai drăguţe lucruri.

Beatrice ridică o sprânceană.

— Stai, tot despre fratele meu vorbim? Individul ursuz care se răsteşte la toţi cei care îi ies în cale?

— Nu e aşa de rău pe cât pare. A fost foarte înţelegător în ce priveşte legătura mea din trecut cu Lionel. Mi-a luat apărarea. Şi aproape că l-a omorât pe Lionel când omul a încercat să… reînvie prietenia noastră.

— Asta da, într-adevăr, e un lucru pe care l-ar face fratele meu!

— Problema e că există ceva ce nu i-am spus lui Joshua. Şi nici nu pot să iau în considerare ideea de a mă căsători cu el până ce nu aflu ce crede el. Mă gândeam că, având în vedere că eşti deja căsătorită şi eşti sora lui Joshua… Ei bine, mă gândeam că m-ai putea ajuta să-mi dau seama cum să-i spun şi cum crezi că ar reacţiona.

— Să ştii că ai dreptul să ai propriile secrete, draga mea.

— Dar asta l-ar implica oarecum şi pe el, spuse Gwyn, lăsându-şi privirea în jos. Ştii… E foarte posibil ca eu… să nu pot avea copii.

Beatrice păru şocată.

— Dumnezeule, ce te face să spui aşa ceva?

Pentru Gwyn, urma partea cea mai grea.

— Are legătură cu faptul că, după acea unică întâmplare cu Malet, am rămas însărcinată.

— Oh, Gwyn!

Spre uşurarea ei, Beatrice nu păru atât de şocată când îi luă mâna într-a ei.

— Şi asta a făcut ca lucrurile să fie şi mai complicate decât deja erau, presupun.

— Aşa este. De altfel, aş fi descoperit mult mai târziu dacă nu ar fi fost camerista mea. Înainte să lucreze pentru mine, fusese angajată la altă femeie aflată în aceeaşi

situaţie, aşa că a recunoscut semnele – greţurile de dimineaţă, sânii sensibili şi faptul că nu mai avusesem menstruaţie de două luni. Am avut lungi discuţii despre ce ar fi fost de făcut: să le spun mamei şi lui *papa* ori să-i spun numai lui Thorn şi să-l rog să mă trimită undeva departe până ce aş fi născut sau să mă duc la cea mai apropiată cazarmă şi să încerc să dau de Lionel? Eram foarte tulburată, după cum îţi poţi imagina.

— Sunt convinsă că erai îngrozită.

— Lionel dispăruse deja de ceva timp, iar eu nu ştiam la acea vreme din ce cauză… Şi nu îndrăzneam să spun nimănui despre copil până când nu aflam ce se întâmplase cu el. Gwyn simţi că i se făcea rău numai când îşi aminti. Dar apoi, într-o dimineaţă, am început să sângerez. Camerista mea a reuşit să strecoare în casă o moaşă, iar ea mi-a spus că într-adevăr am fost însărcinată, dar am pierdut copilul.

— Având în vedere că Lionel deja plecase, spuse Beatrice cu blândeţe, presupun că tot ce s-a întâmplat a fost mai degrabă o binecuvântare.

— Aşa am crezut şi eu la vremea aceea. Dar cu timpul am început să mă gândesc că poate eu am provocat totul, de teamă că aş putea da naştere unui copil din flori. Dacă aş fi fost mai calmă, dacă aş fi luat decizii mai bune sau…

— Draga mea, nu a fost vina ta.

— Nu ştiu.

Îşi împreună mâinile peste pântec, sperând cumva că prin acel gest ar fi putut vindeca într-un fel magic ce se întâmplase acolo.

— Moaşa care m-a examinat şi care s-a uitat la… bucăţile însângerate care au ieşit din mine mi-a spus că am genul de pântec care niciodată n-ar putea purta un copil. Dacă e adevărat ce a spus, asta înseamnă că nu am fost eu de vină pentru pierderea sarcinii. Şi, deşi poate părea un fel de consolare, înseamnă în acelaşi timp că nu pot avea copii.

— Hm, spuse Beatrice cu o urmă de scepticism, deci până acum nimeni, în afară de camerista ta şi moaşa

aceea, nu a ştiut că ai pierdut o sarcină.

Gwyn încuviinţă din cap. Îşi simţea gâtul ca o rană.

— Moaşa şi camerista s-au contrazis din pricina motivului pentru care am pierdut copilul, pentru că servitoarea nu era de acord cu diagnosticul pus de moaşă. Dar dacă moaşa avea dreptate?

— Şi dacă nu avea? Poate că a fost doar un accident nefericit. Nu avem de unde să ştim cu siguranţă. Deşi nu sunt persoana cea mai potrivită să se pronunţe, având în vedere că încă nu am copii. Beatrice medită câteva clipe. Ai fost la vreun doctor în Londra, ca să întrebi?

— Şi cum să fac asta? Fosta mea cameristă a rămas în Prusia, aşa că ar trebui să găsesc singură un doctor sau să-i spun mamei. Şi nu ştiu niciun doctor în care să am încredere. Îi aruncă lui Beatrice o privire speriată. Dacă s-ar afla, nu aş fi singura care ar avea de suferit din cauza bârfelor. Toate familia ar fi nevoită să le îndure.

— Asta-i adevărat. Beatrice o privi cu îngrijorare. Ştiu că nu vrei să auzi aşa ceva, dar chiar cred că *ar trebui* să vorbeşti cu mama ta despre ce s-a întâmplat. A făcut cinci copii cu trei bărbaţi diferiţi. Dacă e cineva care să ştie mai multe lucruri despre naşteri, ea este aceea.

— Dar atunci ar trebui să-i spun ce am făcut cu Lionel. Gwyn simţi cum o cuprinde disperarea. Mama ar fi îngrozită!

— Mă îndoiesc. Mama ta îmi pare o persoană puternică şi practică.

Ce interesant că Joshua spusese acelaşi lucru!

— Nu ştiu ce să cred…

— Ar trebui să vorbeşti cu ea înainte să-i spui lui Joshua.

— Da, Joshua… Gwyn izbucni din nou în lacrimi. Cum aş putea să-i spun că s-ar putea să nu fiu niciodată capabilă să-i fac un copil?

Beatrice o luă pe Gwyn pe după umeri.

— Dacă te iubeşte, nu va conta pentru el.

— Sau mă va minţi că nu contează.

Prietena ei o privi sceptică.

— De câte ori ai văzut ca fratele meu să spună ceva şi să gândească altceva? Cu greu îşi ţine părerile pentru el însuşi. Când văzu că Gwyn o priveşte pieziş, Beatrice simţi nevoia să-i explice. Ştiu, ştiu, e blestemul familiei noastre. Dar Joshua este cel mai bun sau cel mai îngrozitor exemplu în această privinţă – depinde cum vezi lucrurile. Pentru că spune exact ce gândeşte. Crede-mă, dacă îl deranjează că nu poţi avea copii, îţi va spune în faţă, o asigură Beatrice.

— Sper că ai dreptate, rosti Gwyn, deşi nu mai era sigură de nimic, când venea vorba de Joshua.

— Îl iubeşti?

Întrebarea o luă pe Gwyn prin surprindere.

— De fapt, se grăbi Beatrice, ştiu că mi-ai spus că nu aţi vorbit despre asta, dar…

— Sincer, nu ştiu sigur ce simt. Dacă faptul că acum vreau să-l iau în braţe, iar în secunda următoare simt nevoia să-l strâng de gât înseamnă dragoste…

— Cam aşa e, spuse Beatrice, luându-şi privirea de la ea. Dar în primul rând înseamnă încredere – a avea o asemenea încredere într-o persoană, încât să ştii că, indiferent ce i-ai spune, va fi de partea ta şi nu-şi va schimba sentimentele faţă de tine. De aceea, nu trebuie să-ţi dai niciodată inima cuiva în care nu ai încredere.

În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, Gwyn chiar avea încredere în Joshua. Sau, cel puţin, acum avea. Numai că se temea că îl putea pierde pentru totdeauna dacă el afla că ea nu putea avea copii. Ca şi cum l-ar fi avut vreodată ca să-l piardă…

— Îţi voi spune ceva, deşi poate că nu ar trebui, zise Beatrice, pentru că fratele meu mi-a spus în privat, deşi nu e o confidenţă. Dar îl iubesc îndeajuns încât să vreau ce e mai bun pentru el, iar eu cred că tu eşti cel mai bun lucru pentru el.

Gwyn nu spuse nimic, doar se uită la Beatrice, aşteptând.

— În noaptea când v-am prins împreună, continuă Beatrice, i-am cerut să nu te rănească niciodată, iar el mi-a zis: „Nu i-aş face niciodată rău. Nu atât timp cât trăiesc şi

respir”. Acestea sunt cuvinte cu greutate din partea cuiva ca Joshua. Şi, deşi după aceea părea ruşinat pentru că spusese ceva atât de sentimental, cred, de asemenea, că a fost sincer.

Gwyn era şocată. Chiar erau cuvinte cu greutate, atât de puternice încât cu greu îşi putea imagina că el chiar le pronunţase. Dar Beatrice nu ar fi minţit-o în legătură cu ceva atât de serios. Gwyn ştia asta, aşa cum ştiuse şi în timpul acceselor de furie ale lui Joshua că el nu i-ar fi făcut rău. Cel puţin, nu fizic.

Dar ar fi rănit-o în alte feluri? Data viitoare când aveau să se certe, urma să o acuze că se culcase cu alt bărbat înainte de căsătorie? Iar dacă nu putea avea copii, el avea să-i reproşeze acest lucru?

N-ar fi crezut, dar nu putea fi sigură.

Beatrice o strânse de umăr.

— Dragostea e ca şi cum ai înghiţi foc, crezând că nu te vei arde, deşi pare să ardă pe toată lumea. Înseamnă să ai încredere în cineva, deşi teoretic nu ar trebui. Pentru că ştii, undeva în adâncul sufletului, că acea persoană e demnă de dragostea ta.

— Am avut încredere şi în Lionel, murmură Gwyn.

— Chiar ai avut? Eşti convinsă? Sau aveai o voce enervantă în cap care îţi spunea că va sfârşi prin a te răni?

Gwyn încercă să se pună în pielea ei din tinereţe. Îşi aminti ce simţise când Lionel flirtase cu altă femeie din Berlin. Îşi aminti că nu era deloc sigură dacă el o iubea sau o voia pentru averea ei. Lionel reuşise să-i potolească acea teamă, dar foarte puţin, făcându-i complimente şi, pentru o vreme, concentrându-şi atenţia mai mult asupra ei decât asupra altor femei.

În acelaşi timp, Gwyn cea din prezent ştia fără nicio urmă de îndoială că Joshua nu o dorise niciodată pentru averea ei. În mod surprinzător, era foarte sigură de asta.

— Să te îndrăgosteşti implică şi anumite riscuri, spuse Beatrice. Ceea ce trebuie să te întrebi este dacă Joshua merită riscul.

„Da”.

Gwyn ar fi îndurat orice durere, orice scandal, orice risc pentru a fi cu el.

Mai rămânea să-l convingă şi pe *el* de acel lucru.

Capitolul 20

La Thornhill, Joshua fu invitat în sanctuarul central – biroul ducelui care era mai spaţios decât întregul parter al casei pe care Joshua o închinase pe domeniul Armitage. Era puţin spus impresionant. Dar asta nu schimba cu nimic ceea ce Joshua voia să-i spună.

Cu un zâmbet, Thorn se ridică să-l întâmpine.

— Ce te aduce aici, domnule? Studie cu un ochi critic hainele cam uzate pe care le purta Joshua. Credeam că le însoţeşti pe Lady Hornsby şi pe Gwyn la operă în această seară. Dar e clar că nu ai de gând să faci asta, având în vedere cum eşti îmbrăcat.

— Cred că au decis să nu se mai ducă. Sau se duce Grey cu ele. Ridică din umeri. Nu contează. Nu au de ce să fie îngrijorate că Malet le-ar putea strica seara, având în vedere că, după ce plec de aici, intenţionez să-l prind chiar la el în bârlog. De aceea port haine ponosite. Nu avea niciun rost să distrug un costum bun. Venise timpul ca Joshua să pornească în misiunea pe care i-o dăduse Fitzgerald, iar acea seară părea la fel de bună ca oricare alta. În plus, l-ar fi ajutat să-şi ia gândul de la femeia frumoasă pe care reuşise mai devreme să o insulte. Bineînţeles, continuă Joshua, aş fi făcut o treabă mult mai bună ca gardă de corp a surorii tale dacă mi-ai fi spus adevărul despre Malet de la bun început, în loc să mă angajezi sub un fals pretext.

Expresia lui Thornstock nu lăsa să se vadă nimic.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Ar fi trebuit să mă informezi că Lionel Malet a curtat-o pe sora ta, în urmă cu zece ani. Şi nu că abia a început în urmă cu câteva luni să o urmărească pentru că

voia să o răpească şi să se însoare cu o moştenitoare pentru a se răzbuna pe fratele ei vitreg.

Ducele se prăbuşi pe scaunul din spatele mesei de scris.

— Cum ai aflat?

— Mi-a spus sora ta.

— Recent?

Joshua îşi încrucişă braţele la piept.

— Chiar azi mi-a spus. Aşa că sunt în totalitate la curent cu faptul că şi tu, şi ea mi-aţi ascuns ceea ce se întâmpla. Şi da, ştiu şi că, atunci când voi doi vorbeaţi despre Hazlehurst, vă refereaţi de fapt la Lionel Malet.

— La naiba!

Thornstock se cufundă în scaun.

— Poţi să iei loc, Wolfe. După ce se aşează Joshua, ducele îl întrebă pe un ton precaut: Ce anume ţi-a spus, mai exact, sora mea?

Joshua trase aer în piept.

— Că l-ai plătit pe Malet să renunţe la ea în urmă cu zece ani. Şi că i-ai zis că o să-i tai orice suport financiar dacă încearcă să fugă cu ea.

— Oh, deci aproape tot!

— Aproape tot? A rămas ceva ce nu mi-a spus?

Expresia îngrijorată de pe chipul lui Thornstock arăta că omul chiar ţinea la sora lui.

— Doar lucruri pe care ea nu le ştie.

— Cum ar fi? întrebă surprins Joshua.

— În primul rând, cu cât l-am plătit. N-am vrut ca ea să ştie – îşi trecu o mână prin păr – cât de insultător de puţin a fost nevoie din punct de vedere financiar pentru a scăpa de el. Însă ei i-am spus că a fost vorba de o sumă consistentă. Sper că... Ei bine, sper că nu îi vei spune adevărul.

— Nu i-aş spune niciodată ceva ce ar putea să o rănească.

Şi totuşi, ce era în neregulă cu Malet? Gwyn valora cel puţin greutatea ei în aur. Cât de idiot era un bărbat care nu vedea asta?

Joshua oftă. Dar cum nu văzuse *el* însuşi asta? O pusese pe fugă când tot *ce* voia ea era să îl aibă *pe el.* Joshua îşi dădu seama că Gwyn era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

— Ştiu că şi ea, şi eu te-am minţit, spuse Thornstock, dar…

— Ea a avut motivele ei, ruşinea fiind unul dintre ele. Dar care au fost ale tale? De ce să mă minţi în legătură cu adevăratul motiv pentru care m-ai angajat ca gardă de corp? De ce să mă minţi în faţă – chiar şi ieri, din câte îţi aminteşti – şi să-mi ascunzi faptul că amândoi îl ştiaţi dinainte pe Malet? M-aş fi descurcat mai bine în misiunea mea dacă aş fi avut şi această informaţie crucială.

— Mi se pare că te-ai descurcat oricum perfect până acum. Şi, dacă ţi-aş fi spus adevărul, n-ai fi acceptat slujba?

Era o întrebare bună, la care Joshua nu ştia sigur cum să răspundă.

— S-ar putea să fi acceptat.

— Sau nu. Ştiam că, dacă Malet o răpea, de data aceasta chiar ar fi distrus-o. Şi nu puteam să risc aşa ceva. În plus, continuă ducele, Gwyn mi-a spus că nu vrea *ca eu* să fiu peste tot cu ea. Dar m-am gândit că pe tine te-ar tolera.

Dumnezeule, spera că ea făcea mai mult decât să-l *tolereze!*

— Dar cum a ieşit asta la iveală taman acum? întrebă Thorn. Ultima dată când am vorbit cu sora mea în privat, înainte de a pleca din Lincolnshire, ne înţelesesem în privinţa a ceea ce aveam să-ţi spunem despre Malet. Ce a intervenit între timp?

Malet şi şantajul lui.

Lui Joshua îi stătea pe limbă să-i spună fratelui ei despre şantaj. Dar, dacă i-ar fi spus, s-ar fi întâmplat exact lucrul de care se temuse Gwyn în toţi aceşti ani: un duel între Thornstock şi Malet. Şi, deşi credea sincer că ducele l-ar fi învins oricând pe Malet, ştia că Gwyn nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi provocat ceva atât de riscant. Sau pentru că i-ar fi pus fratele într-o situaţie în urma căreia

putea fi condamnat pentru crimă.

Iar dacă Joshua ţinea la ea, dacă o voia de soţie, atunci trebuia să ţină cont de dorinţele ei. Era simplu. Şi, într-adevăr, o voia de soţie. Era absolut sigur. Nimeni nu i se potrivea mai bine decât ea.

Aşa că tot ce îi mai rămânea de făcut era să-şi dea seama cum să-i câştige mâna.

— Domnule? Ce s-a schimbat? întrebă din nou Thornstock.

— L-am văzut pe Malet pândindu-ne când ne aflam azi la cumpărături, iar când l-am confruntat, a făcut nişte remarci despre trecutul surorii tale. Apoi, mai târziu, am întrebat-o pe ea despre subiect. Dar stai liniştit, căci plănuiesc să mă ocup de el în curând, când îl voi prinde singur. Îndrăznesc să spun că, atunci când voi termina cu el, nu o va mai deranja niciodată pe Gwyn.

Cu puţin noroc, când termina cu el, Malet avea să atârne într-un şteang pentru trădare.

— Gwyn a auzit ce a spus când l-ai confruntat?

— A auzit.

Thornstock arăta ca şi cum i se făcuse rău.

— Ţi-a spus cumva şi dacă mai are… sentimente pentru ticălos?

— Nu cred că ar trebui să te îngrijorezi în această privinţă. Nu a ascuns faptul că îl dispreţuieşte pe nemernic.

— Bun. Aşa mi-a spus şi mie când eram la moşie, dar nu ştiam dacă pot să o cred sau nu. Cel puţin, în sfârşit, i-a văzut adevărata faţă. Ducele apucase un creion şi bătea cu el în masa de scris. Deşi… presupun că e încă furioasă pe mine pentru că l-am plătit pe Malet ca să plece.

— Asta va trebui să o întrebi pe ea. Orice probleme ai avea cu sora ta, trebuie să încerci să le rezolvi direct cu ea. Joshua se ridică. Nu o voi mai spiona pentru tine.

Asta păru să-l surprindă pe Thornstock. Se uită la Joshua cu atenţie.

— Eşti cumva îndrăgostit de sora mea? Va trebui să te cumpăr şi pe *tine* ca s-o scap?

Cuvintele ducelui îl făcură pe Joshua să-şi iasă din

minţi. Se aplecă peste masa de scris şi îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte ameninţătoare.

— Dar chiar te rog să încerci, Excelenţă! Însă mă tem că nu îţi va plăcea efectul pe care îl va avea. Joshua se căută în haină. Oh, bine că mi-ai amintit! Poftim pistolul înapoi. Îl puse pe masa de scris. Mi-am cumpărat propriul pistol, aşa că nu mai am nevoie de al tău.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Thornstock alarmat. Trebuia să fie compensaţia ta pentru serviciul pe care îl faci. Malet e încă liber!

— Şi intenţionez să o protejez în continuare pe Gwyn de el. Numai că nu vreau niciun fel de plată. Nu de la tine, în orice caz.

Şi cu asta Joshua ieşi pe uşă, lăsându-l pe duce holbându-se după el, cu gura căscată.

*

Se făcuse deja noapte când trăsura ajunse în Chelsea. Remarcile lui Thornstock despre Malet îl sâcâiseră pe Joshua tot drumul. Malet încă era în libertate. Şi probabil că individul era infinit mai periculos acum, după ce pierduse banii pe care spera să-i obţină prin şantaj – asta, *dacă* Fitzgerald avea dreptate în privinţa secretelor militare pe care Malet plănuia să le vândă.

Şi era un singur mod prin care putea să afle: să pătrundă în camera pe care o închiriase individul şi să caute orice documente pe care le-ar fi putut ţine ascunse acolo. Asta presupunând că Malet era plecat să-şi lingă rănile prin Covent Garden. Dacă încă se află în camera închiriată, atunci Joshua trebuia să mai aştepte.

Pe de altă parte, un Malet disperat nu şi-ar fi pierdut timpul cu distracţii. Pentru că avea nevoie de bani şi îi promisese proprietarului că avea să-i plătească. Dacă plecase, o făcuse ca să se întâlnească cu asociaţii lui francezi pentru a vinde ceea ce avea. Joshua trebuie să aibă în vedere toate variantele şi să rămână flexibil în acea misiune.

Vizitiul îl lăsă în faţa casei unde stătea Malet, iar Joshua îi întinse plata. Înainte să apuce să intre, Joshua îl văzu pe Dick cel lute dând târcoale locului.

Iniţial, băiatul nu-l recunoscu fără uniformă. Nu era surprinzător, având în vedere că Joshua purta haina lui cea veche şi o pălărie pleoştită pe care o cumpărase de la un cărbunar după ce acceptase oferta lui Fitzgerald de a-l spiona pe Malet.

Dar, când Joshua se apropie, băiatul se uită mai bine şi veni alergând spre el.

— Domnule maior? Ce vă aduce pe aici? Şi de ce sunteţi îmbrăcat aşa?

Joshua îl trase deoparte.

— Aici nu sunt maior, aşa că nu mă striga aşa. Ai o coroană de la mine dacă păstrezi secretul, bine?

Dick încuviinţă din cap.

— Şi uite încă doi şilingi să-mi spui dacă e înăuntru căpitanul Malet.

— Este, domnule. Să-l chem?

— Nu. Dar eu mă voi duce să stau la geam în taverna de peste drum. Dacă stai în casă şi te repezi afară ca să-mi fac semn când Malet e pe punctul de a pleca, mai ai de la mine câţiva şilingi.

— Da, domnule. O să-l pândesc.

— Dar să nu-i spui că sunt aici.

Joshua se întoarse să plece spre tavernă, apoi îşi dădu seama de altceva şi se opri.

— Încă ceva, băiete. Vei primi şi mai mulţi bani dacă te descurci. Presupunând că va fi nevoie.

— Oh, domnule, eu mă descurc cu orice! Doar v-am spus, vă puteţi baza pe mine.

— Ei bine, atunci uite ce aş vrea să faci. Dacă mă îndrept spre capătul străzii…

Îi explică planul în detaliu, în timp ce continua să supravegheze casa. Când termină, băiatul îl asigură că era capabil să ducă misiunea la îndeplinire exact aşa cum îi ceruse maiorul.

Apoi Joshua intră în tavernă şi îşi găsi un loc la

fereastră. Dacă plănuia să facă genul acela de muncă şi pe viitor, avea nevoie de asistenţi puşti precum Dick cel lute. Nici nu putea găsi un moment mai bun pentru a testa dacă băiatul era de încredere.

Joshua îşi comandă o bere şi sorbi din ea mai bine de o oră. Apoi Dick apăru la uşa casei unde stătea Malet cu chirie şi îi făcu semn.

Joshua îşi trase pălăria pe ochi şi se strecură în stradă la timp ca să-l vadă pe Malet părăsind casa. Joshua ezită un moment. După cum examina cu atenţie strada, Malet sigur nu se îndrepta spre Covent Garden pentru o seară de distracţii.

Nu, singurul motiv pentru care s-ar fi asigurat cu atâta atenţie că nu era urmărit era dacă plănuia să comită vreo ticăloşie: poate un act de trădare, poate răpirea lui Gwyn. În orice caz, Joshua nu avea de gând să piardă timpul răscolindu-i prin cameră. Pentru că risca să rateze întâlnirea lui Malet cu inamicul – sau cu Gwyn. Era mai bine să-l urmărească pe nemernic.

Joshua porni încet pe stradă, în urmărirea lui Malet, oprindu-se din drum doar ca să-i spună lui Dick:

— Asta e prima parte din banii tăi, băiete! Şi îi puse o guinee în mână. Ştii ce ai de făcut pentru restul, adăugă Joshua, apoi îşi continuă drumul.

Fu atent să nu se apropie prea tare de Malet. Omul se comporta ca şi cum era suspicios, oprindu-se la fiecare colţ de stradă ca să se uite dacă îl urmărea cineva.

Din fericire, era întuneric pe străzile din Chelsea.

În plus, Malet îşi strângea umerii într-un anumit fel când era pe punctul de a se opri, ceea ce îl avertiza pe Joshua şi îi dădea timp să se ascundă ori să se uite aparent preocupat în vitrina unui magazin, în timp ce nemernicul privea în urmă.

Pe Joshua îl ajuta şi faptul că se aflau la câţiva paşi de Royal Hospital, unde erau internaţi sau trataţi mulţi bătrâni şi răniţi din război. Aşa că prezenţa pe acele străzi a unui bărbat cu baston nu ridica foarte multe întrebări.

Într-un final, Malet se opri în faţa unei taverne, apoi

intră. Joshua se uită pe geam şi îl văzu pe Malet aşezându-se la o masă cu alt individ. Intră şi el şi găsi o masă goală în apropiere de cei doi. Apoi ridică un deget spre chelneriţă, care încuviinţă din cap şi îi aduse o halbă de bere.

În timp ce sorbea din băutură, se concentră să desluşească discuţia de la masa vecină.

— Ce s-a întâmplat cu tine? îl întrebă străinul pe Malet.

Avea un oarecare accent, dar Joshua îşi dădu imediat seama că era francez. Se simţi cuprins de entuziasm. Deci până la urmă Fitzgerald avusese dreptate.

— M-am bătut cu un bărbat azi, spuse Malet luat pe nepregătite. A trebuit să-i arăt că nu-i tolerez prostiile.

Joshua dădu pe gât nişte bere, ca să nu pufnească în râs.

— Judecând după ochiul vânăt şi obrazul umflat, aş spune că de fapt ai cam încasat-o, replică francezul.

— Mi-ai adus banii? întrebă Malet pe un ton rece.

— Dacă mi-ai adus şi tu ce ţi-am cerut.

— Ţi-am adus, dar mi-a luat ceva timp să fac rost de blestematul ăla de memorandum al lui Wellesley. A trebuit să mituiesc servitorii de la două case.

Două case? Cu siguranţă a lui Castlereagh şi a lui Wellesley.

Francezul împinse un portofel pe masă.

— Sunt îndeajuns de mulţi bani aici încât să compenseze orice cheltuieli ai fi avut.

Malet luă portofelul şi se uită în el, apoi zâmbi şi îl îndesă în buzunarul de la haină. Scoase un teanc subţire de hârtii din celălalt buzunar şi îl puse în mijlocul mesei.

— Asta-i pentru tine, *monsieur.*

— Nu-mi spune aşa, imbecilule! Francezul aruncă o privire prin tavernă, apoi se aplecă şi-i şuieră lui Malet: N-am nevoie de o gaşcă de englezi furioşi care să mă alerge pe stradă!

Aceea era treaba lui Joshua. Se ridică şi făcu câţiva paşi spre scaunul gol dintre cei doi. În timp ce ei îl priveau şocaţi, Joshua se aşeză la masă şi spuse:

— Sper că te vei mulţumi cu un singur englez furios, domnule. Găştile sunt mai incomode.

Malet se holbă la el.

— Wolfe! Dar ce…

— Sunt încântat să te revăd, Malet. Profitând că ambii bărbaţi încă erau şocaţi, Joshua îşi scoase ambele pistoale din haină şi împinse ţeava unuia în genunchiului francezului, iar ţeava de la celălalt – în genunchiul lui Malet. Apoi le spuse cu un zâmbet pe buze: Acum, domnilor, am două opţiuni pentru voi. Prima e ca Malet să-şi scoată portofelul din haină şi să mi-l înmâneze, în timp ce tu, *monsieur,* îmi strecori acel teanc de documente. A doua este ca, într-o secundă, să vă fac pe amândoi la fel de invalizi precum veteranii pe care i-aţi văzut prin apropiere, apoi iau singur banii şi documentele şi dispar, în timp ce voi vă veţi tăvăli pe podea de durere. O soartă pe care, de fapt, aţi merita-o amândoi.

Francezul îl fulgeră pe Malet cu privirea.

— Imbecilul dracului! Ai fost urmărit!

— Eu, continuă Joshua, având în vedere că sunteţi nişte trădători, aş prefera cea de-a doua variantă. Dar glonţul s-ar putea să treacă prin unul din voi şi să lovească vreun nevinovat, ceea ce m-ar supăra. Aşa că vă las să alegeţi.

— Nu vei îndrăzni! strigă Malet.

Joshua îl fixă cu o privire de gheaţă.

— Cred că deja ţi-am demonstrat azi că îndrăznesc să fac chiar foarte multe lucruri.

Francezul îşi strecură mâna în haină. Fără măcar să-şi întoarcă privirea de la Malet, Joshua armă pistolul pe care îl ţinea proptit în genunchiul francezului.

— Ar fi foarte neinspirat din partea ta, *monsieur,* să faci aşa ceva.

La auzul sunetului făcut de pistol, francezul se albi şi îşi scoase mâna goală din haină.

— *Acesta* este individul cu care te-ai luptat? Un *maior?* şuieră francezul către Malet. Dumnezeule, cred că eşti cel mai incompetent soldat englez pe care l-am întâlnit

vreodată! Nu e de mirare că te-au dat afară.

— Tic-tac, domnilor, spuse Joshua. Timpul curge. Ori luaţi o decizie imediat, ori mă voi simţi obligat să o iau eu în numele vostru.

Şi, ca să arate că ameninţarea era cât se poate de serioasă, armă şi pistolul pe care îl ţinea înfipt în genunchiul lui Malet.

Joshua ardea de nerăbdare să-l împuşte pe Malet, şi nu doar în genunchi. Dar se temea că Fitzgerald nu ar fi aprobat această modalitate de rezolvare a situaţiei. Iar el voia să se arate demn de postul pe care i-l oferise Fitzgerald.

Aşa că îşi întoarse privirea către francez.

— Documentele, domnule. Dă-mi-le imediat şi te voi lăsa să pleci!

Asta nu însemna că ar fi contat. Dacă Dick cel Iute era pe cât de rapid sugera numele, atunci se afla undeva prin tavernă, aşteptând ca discuţia să se încheie, pentru a-l putea urmări pe francez. Joshua ştia că nu avea cum să aibă control asupra a două persoane în public în acelaşi timp. Dar nici nu ar fi avut de ce. Malet era trădătorul.

Asta nu însemna că voia să-l lase pe spionul francez să scape. Şi acela era momentul în care Dick intra în scenariu. Puştiul putea să-i spună exact unde locuieşte francezul, pentru ca Joshua să-i poată transmite apoi informaţia lui Fitzgerald.

Spionul francez oftă şi apoi împinse teancul de documente spre Joshua.

— Acum eşti liber să pleci, rosti Joshua, dar nu-şi mută pistolul până când bărbatul nu se ridică şi plecă. Joshua băgă arma în buzunar şi apăsă celălalt pistol în genunchiul lui Malet. Îţi sugerez să-mi dai portofelul şi să mergi cu mine. Sau vei avea parte de un viitor extrem de nefericit.

Malet păru să ezite o secundă, dar în cele din urmă îi înmână portofelul lui Joshua, care şi-l îndesă în buzunarul de la haină. Apoi, când Joshua se ridică şi se puse în spatele lui Malet, ţinându-i pistolul la ceafă, ticălosul ştiu că nu avea altă opţiune decât să se ridice şi să meargă cu

maiorul.

Nimeni nu putea să zărească arma cu care Joshua îl împungea pe Malet. Şi, chiar dacă ar fi văzut, nimănui nu i-ar fi păsat. Malet alesese, desigur, o tavernă prăpădită, unde nimănui nu i-ar fi păsat de ceea ce punea la cale cu francezul. Iar alegerea lui fusese în favoarea lui Joshua. Îşi putea folosi bastonul cu o mână ca să se poată deplasa, în timp ce cu cealaltă mână ţinea pistolul în ceafa lui Malet.

— Unde mă duci? întrebă Malet.

— La un prieten care va fi încântat să audă că am prins un trădător.

— Nici măcar nu ştii ce e în documentele acelea, zise Malet, în timp ce ieşeau pe stradă.

— De fapt, ştiu. Şi oricum nu contează. Te-am prins când le vindeai francezilor. Asta e tot ce contează. Vei fi spânzurat pentru trădare, ceea ce meriţi cu vârf şi îndesat.

Malet tăcu în timp ce Joshua îl împinse în prima trăsură întâlnită în cale. Fulgerător, Malet îi lovi bastonul, îl împinse în scaunul vizitiului, care căzu, şi o luă la fugă.

Înjurând, Joshua se ridică rapid, dar străzile erau aglomerate, iar Malet părea că intrase în pământ.

— La dracu'! ţipă Joshua.

Era o minune că niciunul din pistoalele lui nu se descărcase în timp ce căzuse. Noroc că erau noi, iar piedicile funcţionau bine. Le băgă în haină înainte să le poată observa cineva.

— Domnule, sunteţi bine? întrebă vizitiul ridicându-se şi scuturându-se de praf. Ticălosul ăla era foarte grăbit, nu-i aşa?

— Era. Iar eu sunt bine, mulţumesc, spuse Joshua, în timp ce studia străzile.

Se simţea ca un idiot şi un neîndemânatic. Iar pe Malet nu-l vedea nicăieri.

N-ar fi trebuit să-l tachineze cu faptul că avea să ajungă în ştreang pentru trădare. Ar fi trebuit ca mai întâi să-l bage în trăsură.

— Domnule, se pare că sângeraţi. Probabil v-aţi lovit cu capul de găleata asta de lângă mine.

— Cum?

Joshua îşi atinse fruntea cu mâna. Cu siguranţă sângera, dar nu-i păsa. Îl pierduse pe Malet.

Îşi petrecu ora următoare chestionându-i pe toţii vizitiii întâlniţi în cale şi plimbându-se în sus şi-n jos prin Chelsea. Dar fără niciun rezultat. Malet scăpase. Blestemat să fie! Cel puţin Joshua avea documentele pe care Malet încercase să le vândă şi banii de pe ele. Trebuia să se mulţumească şi cu atât.

Opri un vizitiu, cu gândul să se ducă la Fitzgerald, când îşi dădu seama de altceva. Malet era genul răzbunător. În furia lui, putea încerca să o răpească pe Gwyn fie din răzbunare, fie pentru a-i cere lui Joshua documentele în schimbul eliberării ei.

Se încruntă. Doar peste cadavrul lui. Nu avea să permită ca individul acela să se apropie din nou de Gwyn. Avea să-i dea raportul lui Fitzgerald de dimineaţă. Pentru că în noaptea aceea trebuia să se asigure că Gwyn era în siguranţă.

Aşa că îi spuse vizitiului să-l ducă la reşedinţa Armitage. Deşi ştia la ce operă plănuia Gwyn să meargă, Joshua nu se putea prezenta acolo cu hainele de pe el.

Pe drum, avu grijă să dezarmeze fiecare pistol. Era pe punctul de a şi le băga înapoi în buzunar, când îi trecu prin minte că, în cazul în care avea să-l întâlnească pe Malet în acea seară, trebuia să fie pregătit.

Aşa că îşi puse doar un pistol în haină. Pentru celălalt avea ascunzătoarea perfectă. Scoase cârpa pe care o folosea de obicei ca să-şi umple cizma de la piciorul invalid. Fără cârpă, era destul loc în cizmă, din nefericire. Dar, pe de altă parte, era bine că putea ascunde acolo diverse lucruri, la nevoie.

În timp ce îndesa pistolul în cizmă, simţi cum o senzaţie de panică începe să i se adune în stomac. Dacă Gwyn şi ceilalţi se întorseseră deja de la operă? Cu cât se gândea mai mult la posibilitatea ca Malet să-i facă rău lui Gwyn, cu atât i se părea mai plauzibilă.

Pentru că, dacă ar fi pierdut-o pe Gwyn…

Nu putea să o piardă pe Gwyn. Nu-şi permitea asta. Şi trebuia să rezolve problemele dintre ei. Dacă nu voia să se căsătorească cu el, înţelegea, dar era hotărât să încerce să o convingă. Gândul de a nu o avea în viaţa lui era…

De neconceput. Trebuia să facă orice ca să nu o piardă.

Capitolul 21

Joshua aşteptă nerăbdător ca trăsura să ajungă la reşedinţa Armitage. Când ajunse, practic îi aruncă vizitiului banii şi sări din mers, urcând scările casei cât de rapid ar fi putut să o facă un infirm cu baston.

Abia intrase şi încerca să-l convingă pe lacheu să nu-i ia haina, în care încă avea pistolul, când Gwyn coborî iute pe scări, cu o expresie îngrijorată.

— Unde naiba ai fost? Şi de ce eşti îmbrăcat aşa?

— Îţi voi explica mai târziu. Mai întâi spune-mi dacă Malet a fost aici.

— Malet?! De ce să fi fost aici?

Părea sincer confuză. Slavă Domnului că Gwyn era în siguranţă! Pentru moment, cel puţin. Malet putea fi în drum spre ei chiar în acel moment.

Joshua se forţă să pară calm, deşi numai calm nu se simţea.

— Am crezut că eşti la operă.

— Eu şi Lady Hornsby te-am aşteptat ca să ne însoţeşti, dar, când am văzut că timpul trece şi nu mai apari, ne-am dat seama că nu mai ajungi. Ea s-a dus acasă. Până şi mama a renunţat, apoi s-a retras în camera ei. Dar *eu* te-am aşteptat, pentru că îmi era teamă că ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Ea fusese îngrijorată pentru *el?* Asta era aproape… amuzant. Şi cumva măgulitor pentru el, având în vedere că era îmbrăcată ca o regină, în noua rochie pentru operă despre care vorbise mai devreme în ziua aceea. Rochia

albă era absolut răvăşitoare, cu un decolteu cam adânc, iar singurul lucru care o făcea să nu fie chiar scandaloasă era dantela albastră.

La naiba! Îi expunea sânii mai mult decât era cazul. Asta nu însemna că lui nu îi plăcea ce vedea.

— Iartă-mă, nu am vrut să te îngrijorez. Am crezut că Lady Hornsby nu mai vrea să meargă la operă, iar Beatrice şi Grey te vor însoţi.

Cu un gest care îi aminti de sora lui, Gwyn se repezi spre el şi încercă să-i scoată haina.

— Aşa cum mi-aţi spus şi tu, şi mama puţin mai devreme, lui Beatrice nu-i place să meargă la operă, iar Grey nu se duce nicăieri fără ea. Dar Lady Hornsby era chiar dornică să vadă spectacolul. Se pare că mama s-a înşelat în privinţa ei. Lady Hornsby a fost chiar supărată că nu ţi-ai făcut apariţia.

El îndepărtă degetele lui Gwyn şi îşi scoase singur haina, pe care şi-o puse pe braţ.

— Iar tu? Şi *tu* ai fost dornică să mergi?

— Asta nu mai contează acum.

— Contează pentru *mine.* Ca să fiu sincer, nu-mi pasă că s-a supărat Lady Hornsby. Dar chiar îmi pare rău dacă tu ai ratat din cauza mea o ieşire care ţi-ar fi făcut plăcere.

Cuvintele lui părură să o ia prin surprindere. Dumnezeule, de ce părea mereu atât de şocată când el încerca să-i facă un compliment? Chiar era atât de nepriceput când voia să-i arate ce simţea faţă de ea?

Se părea că da.

Nerăbdător să rămână singur cu ea, îşi scoase pălăria şi i-o dădu lacheului.

Gwyn scoase un ţipăt scurt.

— Dar chiar ţi s-a întâmplat ceva îngrozitor!

Îi atinse tăietura de la frunte, care deja nu mai sângera.

— Te doare?

— Nu. Adevărul e că am uitat cu totul de ea.

Deşi îi creştea pulsul la gândul că Gwyn era îngrijorată pentru el.

— Lionel ţi-a făcut asta? întrebă ea în şoaptă, cu un ochi la servitor.

— S-ar putea spune şi aşa.

Ochii ei se măriră de spaimă.

— Ar fi bine să te ung cu nişte alifie ca să se vindece mai repede. Dă-i haina lui John şi vino cu mine în bucătărie!

— Prefer să păstrez haina.

— Nu fi prostuţ, spuse ea, şi i-o smulse de pe braţ. Oh, dar ce grea e!

El luă haina înapoi şi o conduse spre hol, departe de ochii iscoditori ai lacheului.

— Dumnezeule, ce ai în buzunare? întrebă ea.

— Un pistol, printre altele. Cum ea părea şocată, el adăugă: După cum spuneam, e o poveste lungă. Dar hai să mergem după alifia aia!

Însă nu în bucătărie. Avea nevoie de intimitate, iar bucătăria nu era locul potrivit. Aşa că o trase pe Gwyn într-unul din saloane, după ce aruncă o privire în urmă, ca să se asigure că lacheul nu-i urmărise.

— Hai aici! spuse el.

Imediat ce intrară, Joshua închise uşa după ei şi o încuie.

— Nu poţi să faci asta! ţipă ea. O să-mi distrugi reputaţia.

— În primul rând, nimeni nu ştie că suntem aici. Îşi lăsă haina pe cel mai apropiat scaun. În al doilea rând, cum încă sper să mă căsătoresc cu tine, mă îndoiesc că va protesta cineva prea mult timp. În afară, probabil, de geamănul tău.

— Thorn? Ce legătură are el cu toate astea?

— În ceea ce mă priveşte? Niciuna.

Luând-o prin surprindere, o lipi cu spatele de uşă. Apoi se sprijini în braţe şi o sărută. Tare. Profund. Chiar trecuse doar o jumătate de zi de când nu o văzuse? Pentru că lui i se părea că trecuse o veşnicie.

Şi se părea că aşa simţise şi ea, pentru că îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută, la rândul ei, cu entuziasm. Îl lăsă să-i asalteze gura câteva momente bune.

Până când redeveni serioasă şi îl împinse. El se dădu înapoi doar cât să o poată privi.

— Ce e?

— Trebuie să te ung cu alifie.

— Nu am nevoie.

Joshua îi sărută fruntea, tâmpla, obrazul.

— Tu eşti ceea ce am nevoie.

Ea îi prinse capul în mâini, forţându-l să se dea înapoi. Şocat, observă că Gwyn avea lacrimi în ochi.

— Şi eu am nevoie de tine. Şi mai am nevoie să ştiu că nu alergi prin Londra după nenorocitul ăla de Lionel. Am nevoie să nu te laşi ucis de orgoliul tău de bărbat!

— Nu e ceea ce crezi. Crede-mă, n-am fost în niciun pericol real în seara aceasta. Am avut totul sub control.

Aproape.

Bineînţeles, Gwyn preferă să interpreteze diferit ceea ce el spusese.

— N-ai fost în niciun pericol real în seara asta? N-am ştiut că erai în orice fel de pericol în seara asta. Şi cumva te-ai ales cu rana aceea de la frunte.

— Aşa e. Ai dreptate.

Îndepărtându-se de uşă, el îşi luă bastonul cu o mână şi pe Gwyn cu cealaltă, apoi o conduse spre canapea.

Probabil că ar fi trebuit să-i spună *ceva.* Fitzgerald nu-i interzisese, deşi îşi imagina că subsecretarul nu ar fi vrut să-i dezvăluie totul lui Gwyn. Dar, dacă urmau să se căsătorească, ea avea dreptul să ştie cu ce decisese soţul ei să se ocupe în viitor. Viitorul *lor.*

Ea se aşeză cu precauţie.

— Are legătură cu pistolul din haina ta?

— Are.

El îşi freca bărbia, încercând să-şi dea seama cât de mult ar fi trebuit să-i dezvăluie.

— Mi s-a oferit un post la Biroul pentru Război, care nu presupune să mă întorc înapoi în luptă.

— Asta e minunat! exclamă ea. Adică aşa cred. Aşa e?

— Aşa este.

— Dar cum… când…

Partea aceea era mai dificilă.

— Presupun că ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, dar nu am venit la Londra doar ca să fiu garda ta de corp.

Îi povesti care fuseseră planurile lui şi cum secretarul pentru război îl trimisese la plimbare.

Spre surprinderea lui, ea deveni furioasă când auzi cum fusese tratat.

— Asta nu înseamnă că mi-aş dori să te întorci la război, dar nu a avut dreptate în privinţa capacităţilor tale. Eşti la fel de capabil ca orice alt bărbat pe care îl ştiu, ba chiar mult mai capabil.

El zâmbi. Când fusese oare ultima dată când îl lăudase o femeie? Care *crezuse* în el? Cu excepţia surorii lui.

— Întâmplarea face ca subsecretarul să fie de aceeaşi părere cu tine. Domnul Fitzgerald mi-a oferit o poziţie în care… Ei bine, voi putea să-mi folosesc mai mult creierul decât muşchii.

Ea îl privi cu neîncredere.

— Atunci cum te-ai rănit la frunte?

— S-a dovedit că aveam nevoie să-mi folosesc muşchii pentru a rezolva o situaţie în care mă băgase creierul. Joshua începu să se plimbe prin cameră cu paşi mari. În orice caz, postul acesta înseamnă că aş locui în Londra în cea mai mare parte a timpului. Ţi-ar plăcea? Dacă ne-am căsători, vreau să spun.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Cea mai mare parte a familiei mele se află aici şi, la un moment dat, mama s-ar putea să prefere să locuiască şi ea aici. În plus, având în vedere că am locuit în Berlin, mă simt mai în largul meu în oraş decât la ţară. Gwyn lăsă capul în jos. Dar n-ar fi dificil pentru tine să trăieşti aici, cu tot zgomotul şi toată agitaţia de pe străzi?

— Greu de crezut, dar nu. Se străduia să pună totul în cuvinte. E ciudat, ştiu. Mereu am crezut că, având în vedere că zgomotele puternice îmi trezeau amintiri din război, ar trebui să trăiesc undeva în linişte şi izolare, unde le pot evita…

— Cum ar fi Sanforth.

— Exact. O privi cu intensitate. Dar cred că m-am înşelat. Zgomotul constant din Londra de fapt *maschează* genul acela de sunete la care de obicei reacţionam.

Ea zâmbi.

— Ca în această după-amiază, când loviturile de ciocan te-au făcut să tresari, dar nu ai reacţionat atât de dramatic precum ai făcut-o la Cambridge.

— Azi a fost ceva cu totul diferit. Tu ai fost cea care m-a calmat cumva…

— Da, dar presupun că nu voi putea fi mereu cu tine, la slujba ta, spuse ea îngrijorată.

— Nu. Dar devin mai calm doar gândindu-mă că vei fi acolo pentru mine, la sfârşitul zilei. Şi sper ca reacţiile mele să fie din ce în ce mai rare acum, când voi trăi într-un loc zgomotos, pentru că altfel nu ştiu cum să-l descriu. Tot ce am de făcut e să încerc.

— Aşa e, spuse ea, privindu-şi mâinile. Şi slujba are vreo legătură cu motivul pentru care ai fost rănit în seara asta?

— Da.

— Atunci de ce ai spus că l-a implicat pe Lionel?

— Pentru că aşa a fost. El trase cu putere aer în piept. Pune la cale o nelegiuire mai mare decât ţi-ai putea imagina. Dar cel care m-a angajat şi-a dat seama şi m-a trimis pe mine după el. Dar mai mult decât atât nu pot să-ţi spun.

Gwyn îşi ridică privirea şi oftă.

— Presupun că slujba asta cere foarte multă discreţie.

— Mă tem că da. Însă reţine că îmi permite să-mi servesc ţara. Îţi voi spune cât de mult îmi permite Biroul pentru Război, însă s-ar putea să nu îţi pot spune totul. Nu vei putea să zici nimănui pentru cine lucrez. Probabil nici ţie nu ar fi trebuit să-ţi spun, dar mi-am dat seama că o femeie care şi-a păstrat secretele atât de mulţi ani va păstra şi secretul meu. Se aşează lângă ea pe canapea. Partea bună din toate acestea este că postul îmi asigură un salariu bun care îmi va permite… *ne* va permite să trăim mai

confortabil decât am face-o pe domeniul Armitage.

Ea îl privi pieziş.

— Sper ca *zestrea* mea să ne permită să trăim confortabil. Când el o fixă cu privirea, ea adăugă repede: Asta presupunând că ne vom căsători, ceea ce nu e chiar atât de sigur.

— Corect, spuse el. Dar simţea că-i creştea inima când o auzea vorbind despre posibila lor căsătorie. Sunt de acord cu orice doreşti să faci cu zestrea ta. E decizia ta. Dacă preferi să păstrezi banii pentru copiii noştri…

— Şi dacă nu vom avea copii? şopti ea.

— Atunci poţi să-i cheltuieşti cum vrei.

Ea încuviinţă din cap, dar era clar că mintea îi era în altă parte. După câteva clipe, observă că el o privea insistent, aşa că se forţă să zâmbească.

— Deci, mai exact, cât de periculoasă va fi slujba aceea?

— Sincer să fiu, habar n-am. Îi luă mâna într-a lui. Dar sunt convins că va fi o nimica toată în comparaţie cu bătăliile prin care am trecut.

— Şi eu cum voi şti? spuse ea.

În acel moment, el îşi dădu seama că, pentru a o avea în viaţa lui, trebuia să-i spună tot. Poate că nu avea cum să-i vorbească despre acţiunile de spionaj, dar erau lucruri despre trecutul lui pe care şi-ar fi dorit ca ea să le cunoască.

— Nu ai avea de unde să ştii. De aceea îţi voi povesti cum am fost rănit în marină. Şi apoi îţi voi *arăta* rana căpătată în marină. Dacă tu crezi că ai putea suporta…

Ea tresări, apoi îl privi cu sinceritate.

— Pot. Jur că pot! Îi luă mâna lui Joshua, i-o ridică la buze şi i-o sărută. Poţi avea încredere în mine.

Când spusese asta mai devreme, lui îi fusese greu să o creadă. Dar acum, când o privea, inima îi sălta de bucurie.

— Ştiu.

Capitolul 22

Chiar avea încredere în ea? Pentru că dacă el avea, atunci şi ea trebuia să fie la fel de onestă. Să aibă încredere în *el.* Iar asta o speria de moarte.

Joshua se aşeză lângă ea şi îşi întinse piciorul rănit în faţă.

— Am fost rănit când mă aflam la bordul vasului Amphion, în timpul bătăliei de la Cape Santa Maria, în octombrie 1804.

Ea se întoarse un pic, ca să o poate privi în faţă.

— Nu ştiu de acea bătălie.

— Probabil pentru că nu a fost cine ştie ce. Spania nu declarase încă război Marii Britanii.

— Ah, îmi amintesc! Aceea a fost bătălia în care au fost capturate trei vase spaniole cu comori din colonii şi au fost returnate Angliei, înainte să ajungă în Franţa. *Apoi* ne-a declarat Spania război.

— Exact.

Ea îl privi cu intensitate.

— Dar credeam că nimeni din tabăra noastră nu a fost rănit în acea bătălie.

— N-au fost mulţi răniţi – patru de pe vasul Lively, dar ei au avut şi doi morţi, şi doar trei de pe vasul meu, Amphion. Maxilarul lui se încleştă. Dar rănile mele au fost cele mai grave.

— Spune-mi, îl încurajă ea, luându-i mâna şi aşezând-o la ea în poală.

Joshua se uita la ea cu o privire chinuită.

— Ştii, n-am mai spus nimănui ce s-a întâmplat. Nici măcar lui Beatrice, deşi ea a fost cea care s-a luptat să mă ţină în viaţă.

— Poţi avea încredere în mine, rosti ea din nou. Era singurul lucru pe care putea să-l spună. Era sinceră, dar şi-ar fi dorit să-i poată spune şi ceva care să-i aline durerea.

Dar dacă simţi că e prea dureros să vorbeşti despre asta…

— Nu. Vreau să-ţi spun. *Am nevoie* să-ţi spun. În primul an după ce am fost rănit, am zăcut aproape inconştient, am trăit în ceaţa provocată de calmante, spuse el cu un zâmbet slab. Iar când am devenit conştient, deja nu mai voiam să spun nimănui. Joshua îi zâmbi amar. Dar cred că trebuie să spun. Cum altfel voi înceta să retrăiesc acele clipe de coşmar?

Gwyn abia reuşea să-şi stăpânească lacrimile.

— Nu sunt sigură că vei reuşi vreodată să scapi complet de ele, spuse ea. Sunt parte din tine. Dar poate faptul că împărtăşeşti totul cu mine va mai uşura din durere. Asta e ce sper.

El se întinse şi o mângâie pe obraz.

— Mereu eşti optimistă, nu?

— Da, pentru alţii. Pentru mine nu atât de mult pe cât mi-aş dori, spuse ea, strângându-i mâna. Dar plănuiesc să fiu optimistă pentru tine.

— Bun. Pentru că lui Beatrice i-ar folosi cineva care să-i mai preia din această atribuţie. Deşi, ca să fiu sincer, nici înainte să fiu rănit nu eram o persoană veselă.

— Serios? rosti ea sarcastic. Ce şocant!

El zâmbi şi o apucă de bărbie.

— Mereu mă faci să râd.

— Încerc, spuse ea zâmbind. Dar aştept să-mi spui cum ai fost rănit.

El încuviinţă din cap.

— Sincer vorbind, povestea nu e chiar atât de interesantă. Fără să intru în multe detalii despre strategii şi alte lucruri de acest gen, pot să spun că toate cele patru nave ale noastre păndeau navele spaniole. Una dintre acestea, Mercedes, a deschis focul asupra navei mele, Amphion. Am răspuns şi noi cu foc. Cumva, am lovit magazia de pe Mercedes, care a explodat când ne aflam foarte aproape de ei. Eu eram la prova, îndeajuns de aproape, încât partea inferioară dreaptă a corpului meu să fie total spulberată de explozie. Mi-a ars şoldul drept şi mi-a retezat câţiva muşchi de pe gamba dreaptă. Expresia lui

deveni şi mai sumbră. Şi nu a fost doar asta. În următoarea oră, în jurul nostru a fost iadul pe pământ. Am văzut destul de multe lucruri îngrozitoare de-a lungul timpului în bătălii, dar majoritatea fuseseră rezultatul luptelor corp la corp sau al ghiulelelor trase cu tunul. Dar acea zi a fost cu adevărat oribilă. În explozia de pe Mercedes, doar 41 dintre cei 280 de membri ai echipajului au supravieţuit. Imaginează-ţi 240 de oameni ţipând, înecându-se, în timp ce ploua cu bucăţi din corpurile lor... Joshua simţi că era cazul să se oprească. Scuză-mă, chiar nu e nevoie să auzi toate aceste detalii macabre. E suficient să spun că bătălia s-a încheiat destul de repede. Mercedes s-a scufundat. Alte două nave s-au predat. Alta a încercat să scape, dar a fost capturată.

— Şi îmi imaginez că în cea mai mare parte a timpului nu ai fost conştient...

— De fapt, am fost conştient şi am avut dureri groaznice, dar am fost norocos pentru că, datorită rangului, am fost tratat mai bine decât soldaţii de rând. Joshua o luă de mână. Am scăpat ca prin urechile acului de amputarea piciorului. Din fericire, chirurgul de pe vas nu a considerat că amputarea e prima soluţie.

— Şi asta e ceva neobişnuit?

— Da, din nefericire. Mulţi soldaţi s-au trezit tăiaţi cu fierăstrăul, fie că au vrut ori ba. El îi strânse mâna cu atâta putere, încât ea avu senzaţia că avea să i-o rupă, însă nu protestă în niciun fel. În cele din urmă, îi eliberă mâna. Deliram mult din cauza durerii, dar am fost capabil să mă împotrivesc unei asemenea operaţii. Şi mulţumită şi opiniei chirurgului, am scăpat.

— Arată-mi, spuse ea cu blândeţe. Mi-ai spus în această după-amiază că nu-ţi provocam nicio durere, dar nu cred până ce nu văd rana. Când chipul lui se întunecă, ea adăugă repede: Dar numai dacă vrei.

— Vreau.

În timp ce el îşi scotea cizmele de piele, ea se ridică şi aprinse o lumânare de la cărbunii din şemineu, apoi merse în jurul camerei şi aprinse şi celelalte lumânări ca să poată vedea. Între timp, el se ridicase ca să-şi scoată pantalonii şi

lenjeria. Cămaşa lui era destul de lungă încât să-i acopere părţile intime, iar ea observă, când se întoarse pe canapea, că îşi păstrase ciorapii în picioare.

Dar şi aşa, se vedea destul.

Îşi plimbă degetele pe o fâşie lungă de pe şoldul lui, unde părea că pielea fusese topită, apoi remodelată într-o masă de carne neregulată. Când ea îşi trecu degetele uşor peste zona aceea, el îşi ţinu respiraţia.

— Te-am avertizat, spuse el cu o voce încordată.

Expresia de teamă de pe faţa lui aproape că îi rupea inima lui Gwyn.

— Da, m-ai avertizat, spuse ea, voit pe un ton neutru.

Deşi o durea sufletul când îşi imagina cât trebuie să fi suferit, înţelese că acela era un moment în care trebuia să fie tare. Când fără să vrea, în acea după-amiază, îi arătase puţină compasiune, el nu reacţionase prea bine. Poate că în timp nu avea să-l mai deranjeze, dar pentru moment trebuia să se poarte cu grijă.

Îşi întoarse atenţia la şoldul lui.

— Presupun că asta e partea care a fost arsă.

— Da.

Ea nu se putea uita în ochii lui, nu putea să-l lase să vadă cât de tare o afectau rănile lui.

— Arată destul de rău. Încă te doare?

— Nu, şopti el.

Ea se întinse spre ciorapul piciorului rănit.

— Îmi permiţi?

El încuviinţă din cap. În timp ce ea trăgea ciorapul în jos, el continuă să vorbească, parcă pentru a-şi lua gândul de la ce făcea ea.

— În afară de femeia despre care ţi-am spus, cea care s-a retras după ce a văzut rana, singurele persoane care mi-au mai văzut piciorul au fost Beatrice şi doctorii.

Ea se uita la piciorul schilodit, pe măsură ce dădea ciorapul la o parte, şi observă că el nu-şi lăsase greutatea pe el, ceea ce explica de ce nu putea sta în picioare fără să se sprijine în baston.

— Ai prefera să te aşezi?

— Da, mulţumesc.

Se aşează pe canapea şi îşi ridică piciorul infirm, astfel încât ea să-i poată scoată ciorapul.

Ceea ce văzu Gwyn fu cu adevărat revelator pentru coşmarul prin care el trecuse. Erau găuri adânci în piele, acolo unde probabil fuseseră cândva muşchii, era carne arsă care se vindecase, lăsând zone de un alb sidefiu, cu forme neregulate.

— Cum ai supravieţuit după aşa ceva? spuse ea cu lacrimi în gât. Probabil pentru că eşti extrem de puternic. Altfel, cum de n-ai murit în spital?

— Probabil pentru că am fost în spital doar o săptămână. Când nava noastră a ajuns la Gosport, au trimis o scrisoare la Armitage Hall să-i înştiinţeze de rănile mele, iar Beatrice şi MacTilly, administratorul care se ocupa de câinii de vânătoare, au venit şi m-au luat acasă. Beatrice a spus că sub nicio formă nu m-ar lăsa în spital. Şi, la drept vorbind, doctorii făcuseră deja tot ce se putea.

— Întotdeauna mi-a plăcut sora ta, îi zâmbi ea. Dar acum îmi place şi mai mult.

— A fost neînfricată. M-a scăpat de infecţii, de febră şi Dumnezeu mai ştie de ce. Am fost semiconştient în cea mai mare parte a anului când m-am aflat sub îngrijirea ei, aşa că nu-mi amintesc prea multe. Între laudanum şi whisky-ul pe care mi-l turna în el şi pe corp, a făcut tot ce se putea pentru mine. Şi orice a mers. Cred că a fost un miracol că nu am rămas dependent de opiu când totul s-a terminat.

— Şi cum de nu ai rămas?

— Nu am vrut ca sacrificiul ei să fie în zadar. Asta nu înseamnă că mi-ar fi permis. Nu aveai nicio şansă să o înfrunţi. Era hotărâtă să mă facă să supravieţuiesc, oricare ar fi fost resursele pe care le avea la îndemână.

Gwyn se chinuia să nu izbucnească în plâns.

— Aşa că am o mare datorie morală faţă de ea.

— Şi eu la fel, spuse ea răguşit. Pentru că fără ajutorul ei tu nu ai fi supravieţuit, iar eu n-aş fi avut ocazia să te întâlnesc.

El se aplecă şi o sărută atât de tandru, încât ea simţi

că era pe cale să se topească. Apoi se dădu înapoi, pentru a o învălui cu o privire plină de dorinţă.

— Gwyn, ştiu că nu sunt exact ceea ce-ţi doreşti şi mai ştiu că probabil ai prefera un soţ cu mai puţine probleme, dar… Trase cu putere aer în piept. Vrei să te căsătoreşti cu mine? Să mă iei de soţ, cu toate defectele mele? Să avem copii?

Ultimele lui cuvinte fură ca o sabie care îi spinteca fericirea.

— Problema este că… Ei bine, nu sunt sigură că *pot* avea copii.

Ea nu fu total surprinsă când el o privi şocat.

— De ce Dumnezeu ai crede aşa ceva?

Oh, cât era de greu! Fusese mai uşor să-i spună lui Beatrice.

— Pentru că, în afară de faptul că m-a sedus în urmă cu mulţi ani, Lionel m-a lăsat însărcinată.

— I-ai făcut un copil acelui ticălos? întrebă Joshua şocat.

Gwyn simţi cum îi se strânge stomacul numai la gândul că urma să-i spună tot. Dar trebuia s-o facă. Dacă Joshua voia să se căsătorească cu ea, atunci trebuia să ştie tot adevărul.

— *Nu* i-am făcut un copil. L-am pierdut când eram însărcinată în patru luni. Şi moaşa care m-a îngrijit în secret după aceea a spus că probabil nu voi avea alţi copii. Îi zâmbi trist lui Joshua. E celălalt motiv pentru care nu m-am căsătorit până acum. Pentru că toţi bărbaţii vor un băiat care să le ducă numele mai departe. Şi nu ştiu dacă eu le pot oferi unul.

Un muşchi se zbătea în maxilarul lui.

— Nu înţeleg. De ce Dumnezeu crezi că nu poţi avea un fiu?

— Nu doar un fiu. Nu pot avea copii, în general.

Cu un oftat, Gwyn începu să-i povestească exact ce îi spusese lui Beatrice. El îi puse întrebări şi făcu remarci care arătau că nu prea era familiar cu modul în care funcţiona o femeie în interior.

— Deci, spuse el, dacă am înţeles corect, tu crezi că nu poţi avea copii pentru că aşa ţi-a spus moaşa.

— Şi pentru că am pierdut primul copil. Şi singurul meu copil de până acum.

— Asta nu spune foarte multe, având în vedere că ai fost cu un bărbat doar de două ori în viaţa ta. Şi încă e prea devreme să ştim despre a doua… Ridică o sprânceană. Am auzit că bărbatul cu care te-ai culcat azi are şi el probleme.

— Joshua, te rog să fii serios, îl mustră ea.

— Sincer, încerc. Dar… îşi frecă faţa cu o mână. Ai spus că servitoarea nu a fost de acord cu moaşa. Aşa că sunt cincizeci la sută şanse ca moaşa să se fi înşelat.

— Şi cincizeci la sută şanse să fi avut dreptate.

— E adevărat. Eu sunt de acord cu sora mea. Înainte să presupui ce îţi poate rezerva viitorul în această privinţă, ar trebui să vorbeşti cu mama ta. Are mai multă experienţă când vine vorba de sarcini şi de copii.

— Da, dar ar trebui să-i spun că mi-am pierdut virginitatea cu Lionel. Şi asta nu e ceva ce sunt nerăbdătoare să-i dezvălui.

Joshua îşi frecă bărbia.

— În regulă. Spune-i atunci că întrebi pentru o prietenă. Poate pentru Beatrice. Spune-i că vrei să ştii dacă pierderea unei sarcini e un semn că vor mai urma şi altele.

— Beatrice s-ar putea să nu aprecieze că o bag în povestea asta.

— Foarte bine, spuse el, evident enervat. Atunci poate că ar trebui să mergi la un doctor care să te examineze şi să verifice dacă moaşa avea dreptate. Sau ai putea chiar să mergi la altă moaşă.

Exact de asta se temuse ea. Vestea că era incapabilă să aibă copii schimbase totul.

— Ori pur şi simplu va trebui să accepţi că s-ar putea să nu avem niciodată copii. Când văzu că el nu spune nimic, continuă: Să ştii că nu e vina mea. Aşa e corpul meu făcut.

— Bineînţeles. Nu te-aş învinovăţi pentru asta. Numai că…

— Sperai să ai copii.

O privi în ochi.

— Speram să am copii cu *tine.* Îi luă mâinile între ale lui. Şi nu sunt în totalitate convins că acest lucru e imposibil.

— Nu am zis asta, spuse ea încruntându-se. Dar s-ar putea să rămân însărcinată, să fiu încântată câteva săptămâni, apoi să pierd copilul.

Îşi întoarse privirea, pentru că nu voia ca el să vadă că încă o durea pierderea primului copil, deşi fusese o situaţie neplăcută şi, într-un fel, se dovedise chiar providenţială.

— Având în vedere prin ce am trecut prima dată, nu cred că vreau să mai trec din nou prin aceeaşi situaţie.

— Acesta este, de fapt, adevăratul motiv pentru care nu te-ai căsătorit până acum. Am dreptate?

Ea îşi încovoie umerii.

— Da. Pierderea unui copil… nici nu-ţi poţi imagina cât poate fi de dificilă! A fost destul de greu când nu ştiam ce s-a întâmplat cu tatăl copilului şi dacă îl voi mai vedea vreodată. Ea îi întâlni privirea. Dar să se întâmple cu un copil pe care mi-l *doream…*

— Dacă preferi să nu avem copii, este în regulă. O privi adânc în ochi şi trase aer în piept. Nu vom avea. Vom lua măsuri ca să nu avem.

Ea ştia că asemenea măsuri existau, dar se îndoia că bărbaţilor le plăcea vreuna din ele.

— Nu eşti sincer când spui asta.

— Ba sunt. Aş îndura orice doar ca să te am în viaţa mea. O prinse de bărbie. Pentru că tu eşti cea mai importantă parte a acestei vieţi. Tu şi eu. Noi. Îi sărută uşor buzele. În plus, sunt şi alte posibilităţi. Am putea adopta. Există în Londra un spital plin de orfani, din câte am auzit. Sigur am putea găsi unul care să ni se potrivească.

Gwyn zâmbi, ştiind că el chiar vorbea serios.

— Nu-mi pasă ce facem atât timp cât o facem împreună, continuă el. Dacă nu vrei să rişti să avem propriii copii, atunci eu sunt împăcat cu asta. Şi pot s-o dovedesc.

— Nu poţi să dovedeşti cum te vei simţi peste cinci sau zece ani din cauza acestui lucru.

Ea se ridică şi se grăbi spre uşă. O descuie.

Dar, înainte să apuce să o deschidă, el se ridică şi o ajunse din urmă. Îi auzise sunetul bastonului lovind podeaua. Se întoarse şi se uită disperată în ochii lui. El o prinse de mijloc, o ridică iute cu unul din incredibil de puternicele lui braţe şi o aşeză pe măsuţa de lângă uşă.

— Pot să-ţi dovedesc cât de distrus aş fi fără tine.

— Joshua…

O sărută cu o disperare pe care ea o înţelegea perfect, pentru că simţea acelaşi lucru. Şi ea ar fi fost distrusă fără el.

Şi de ce să nu mai facă o dată dragoste cu el? Deja se culcase cu el în ziua aceea şi risca să rămână însărcinată şi să piardă copilul. Ce mai conta încă o dată? El nu avea decât să dovedească ce avea de dovedit.

Pentru că apoi era posibil să nu mai aibă această ocazie.

Capitolul 23

Joshua *nu* voia s-o lase să renunţe la relaţia lor. Ei aparţineau unul altuia. Ea doar avea nevoie să se asigure că el lua măsurile necesare pentru a o scuti de o eventuală suferinţă. Şi era hotărât să le ia.

Sau cel puţin spera. Pentru că, atunci când o ţinea în braţe, când o atingea, se transforma într-o bestie greu de controlat. Una care o dorea mai mult decât orice pe lume.

Se părea că şi ei îi era la fel de greu să se controleze, pentru că îi luă mâna şi i-o apăsă pe unul din sâni, invitându-l să o mângâie.

El îşi întrerupse sărutul, şoptind:

— Uşor, draga mea. Avem tot timpul din lume.

— Dar dacă vine cineva şi ne caută? şopti ea. Camerista mea e obligată să fie în preajmă tot timpul.

— În acest caz…

El trase de fuste, apoi îşi ţinu respiraţia când ea se undui ca să-şi ridice fustele până în talie. Mădularul lui se întări ca piatra numai când văzu picioarele ei acoperite de ciorapii de mătase şi pielea de satin de deasupra lor.

Dar voia să-i vadă sânii generoşi, cu sfârcuri de culoarea piersicilor pârguite. Îi era poftă de gustul acelor sfârcuri, care se întăreau numai când le atingea cu limba. Şi, din fericire, rochia ei îndrăzneaţă de seară, care deja îi dezvelea pe jumătate, îl ajută să-i dea jos corsajul mai repede şi să-şi ia ce poftea.

— Da, şopti ea, în timp ce el îi dezvelea sânii. Vibră din tot corpul când el se aplecă şi linse unul din sfârcuri. Oh, Joshua, *da!* Jur că într-o bună zi, domnule, intenţionez să te văd gol puşcă. Dar nu în seara asta.

— Nu, nu în seara asta.

Luă fiecare sân în gură, deja simţind că exploda de dorinţă. Sfârcurile ei se întăriră, la fel ca mădularul lui.

— Gwyn, spuse el răguşit, faci neom din mine, jur!

— Cred că, de fapt, fac exact opusul.

Ea îşi despărţi picioarele şi îl trase de braţe ca să-l aducă mai aproape.

— Mie îmi pari foarte… om.

El zâmbi.

— Iar tu, draga mea, eşti o seducătoare neruşinată.

Genul de seducătoare cu care şi-ar fi petrecut tot restul vieţii.

Îi trase fundul mai aproape de marginea mesei, apoi găsi perla dintre coapsele ei şi o frecă încetişor. Era hotărât să-i demonstreze că îşi putea ţine în frâu dorinţele cât era nevoie, ca să se asigure că ea era foarte excitată. Nu conta cât de greu îi era lui să se abţină sau cât de tare voia să facă dragoste cu ea.

— Joshua! ţipă ea. Acum cine e seducătorul?

Cuvintele ei îl făcură şi mai disperat să o aibă. Îi săgetă o dată sfârcul cu limba, apoi se îndreptă de spate. Pur şi simplu nu mai suporta plăcerea care îl ardea. Trebuia să fie în ea. Nu mai putea aştepta.

— Intră în mine, dragostea mea, reuşi ea să spună printre gemete, când el o trase în braţele lui. Te rog. *Te rog!*

Faptul că ea îl dorea la fel de mult pe cât o dorea el aproape că îl făcu să-şi elibereze sămânţa acolo, pe loc. Ceea ce cu greu i-ar fi susţinut punctul de vedere.

Care era, de fapt, punctul de vedere? Ah, da, să ia măsuri pentru ca ea să nu rămână însărcinată cu copilul lui. Putea să o facă. *Putea.* Dacă de asta era nevoie ca s-o aibă pe Gwyn de soţie, atunci el era gata să renunţe la orice.

O pătrunse lent. Mădularul lui dur ca piatra alunecă în interiorul ei strâmt, fierbinte şi catifelat.

— Te doare?

— Nu. Oh… e atât de…

— Minunat? întrebă el răguşit. Pentru că aşa simt eu.

— Aveam de gând să spun că… e incredibil, dar merge şi minunat.

— Slavă Domnului!

O pătrundea adânc, cu trupul tensionat din pricina efortului de a nu termina prea repede. Voia mai întâi să-i simtă plăcerea, să o simtă pulsând şi strângându-l. Şi abia după aceea plănuia să se retragă.

Găsi din nou cu degetele perla ei excitată dintre coapse, o apăsă şi simţi că înnebuneşte când îi auzi geamătul de plăcere. Ea era a lui! Şi nu-i păsa dacă nu avea niciodată copii. Pentru că o voia ca soţie.

Să fie dragostea lui.

Ea se mişcă puţin, iar el aproape că îşi pierdu minţile.

— Draga mea, murmură el, în timp ce o pătrundea repede şi adânc iar şi iar… Draga mea cea dulce, dragostea mea…

— Dragostea *mea,* şopti şi ea ca un ecou, cu ochii ei verzi plini de dorinţă.

Cuvintele îl atinseră direct în inimă şi îl aduseră pe punctul de a-şi vărsa sămânţa. O iubea. Chiar o iubea. Şi ar fi făcut orice pentru ea.

Iar în acel moment avea şansa să i-o dovedească. Intra şi ieşea din ea, simţind cum fiecare penetrare o ridica

pe culmile plăcerii. Iar şi iar, până când ea explodă. O putea vedea în ochii ei, o putea simţi pe mădularul lui.

Iar ea, aflată în culmea extazului, strigă:

— Oh, Dumnezeule, Joshua…

Apoi el simţi că nu se mai putea abţine. Era prea mult. Se retrase uşor, lucru care aproape că îl omorî de frustrare, şi îşi împrăştie sămânţa pe coapsa ei.

— Ce… faci? întrebă ea răguşit.

El o ţinu strâns. Dumnezeule, cât o iubea! Iubea bucuria ei de neoprit când făceau dragoste, simţul umorului, loialitatea ei pentru cei pe care îi iubea. Putea să facă asta. Trebuia. Pentru că ar fi fost intolerabil să o piardă din cauză că ea se temea să aibă copii.

Îi sărută părul, fruntea, tâmpla, în timp ce aştepta ca pulsaţiile lor să se termine. Acum ea era a lui. Plănuia să se asigure de asta.

— Joshua… Ea se dădu înapoi, ca să-l poată privi. De ce ai…

— Ca să-ţi dovedesc că sunt dornic să mă abţin să te las însărcinată. Ceea ce am făcut e una din metodele pe care le pot folosi pentru a preveni o sarcină.

Ea se uită la el nedumerită.

— Dar tu nu ai…

— Oh, ba da, crede-mă! Numai că nu în tine.

Ea înghiţi în sec.

— Şi asta nu te-a frustrat?

— Un pic, răspunse el. Îi sărută vârful nasului. Dar a meritat dacă asta înseamnă să nu te pierd. Te iubesc. Vreau să fii soţia mea. Iar dacă de asta e nevoie pentru ca tu să accepţi, atunci o voi face.

— Chiar vorbeşti serios?

— Da. Nu mai pot trăi fără tine, draga mea.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Acesta este cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus vreodată un bărbat şi pe care l-a făcut pentru mine.

— Deci accepţi să te căsătoreşti cu mine?

— Da, şopti ea şi îl sărută zgomotos. Da!

— Bun, şopti el răguşit. Pentru că am senzaţia că am

auzit pe cineva pe hol şi cred că ar fi bine să ne îmbrăcăm.

— Joshua! exclamă ea. Trebuia să-mi fi spus.

— Şi să distrug momentul nostru special? Pentru nimic în lume!

El se duse spre canapea şi se aşeză pentru a-şi trage ciorapii, apoi îşi puse lenjeria, încercând să nu se uite la Gwyn, care îşi trăgea corsajul.

Ea nu-i spusese că îl iubea, cel puţin nu încă, dar îl strigase „dragostea mea” şi deocamdată era de ajuns. Mai ales că acceptase să se mărite cu el.

Se uită spre ea şi o văzu cum se dă jos de pe masă şi îşi aranjează fustele.

— Dumnezeule, femeie, murmură el, nu arăţi prea răvăşită!

— Da, dar în interior mă simt extrem de răvăşită.

— Nu vorbi aşa, protestă el. Mai trebuie să-mi trag pantalonii şi să-mi pun cizmele.

— Pot să te ajut? întrebă ea, îndreptându-se timid spre el.

— Nu, mulţumesc.

El îşi trase pantalonii, apoi îi încheie.

— Mă excită numai să te văd cum îţi unduieşti şoldurile, spuse el.

— Ce păcat că nu pot face nimic ca să te ajut în această privinţă, rosti ea cu cochetărie, dar un pic prea tare.

De data aceasta, el auzi clar sunetul paşilor de pe hol. Îşi dădu seama că şi ea auzise, pentru că ochii ei se măriseră. Îşi trăgea o cizmă când paşii de pe hol părură că se opresc. Însă apoi se îndreptară spre uşa camerei în care se aflau. Probabil era doar camerista, dar lui nu-i plăcea să-l prindă cineva nepregătit.

La naiba! Luă pistolul din cealaltă cizmă, ceea ce o făcu pe Gwyn să icnească speriată. Apoi şi-l băgă la spate, în betelia pantalonilor. Cu un deget pe buze, el îi făcu semn să-i aducă bastonul de unde îl lăsase, lângă masă. Încuviinţând din cap, ea porni în vârful picioarelor spre el.

Abia apucase să-i dea bastonul, când uşa se izbi de

perete. La naiba, Joshua uitase că ea o descuiase!

Un bărbat apăru în pragul uşii. Faţa lui era în umbră din cauza lumânărilor candelabrului de pe hol.

— Lionel?! exclamă Gwyn.

Înainte ca Joshua să se poată ridica, Malet o trase spre el şi îi puse un cuţit la gât.

— Ah, maiorule! Dacă îndrăzneşti să te apropii, ea moare. Îi retez gâtul de la o ureche la alta, înainte să şchiopătezi un pas înainte!

Joshua simţi cum i se scurge tot sângele din vene. Cel mai mare coşmar al vieţii lui tocmai devenise realitate. Nu îndrăznea să se întindă după pistol pentru că Malet ar fi observat. Şi nu mai avea altă armă la îndemână. Nimic cu care să-l poată doborî pe Malet. Se uită la Gwyn, care era palidă precum lumânările din candelabru.

Şi totuşi, ea reuşi să-i transmită din priviri că bastonul lui încă era în mâna ei dreaptă. Îl ascunsese printre fuste. Cel puţin ea avea ceva cu care să se *apere.* Deşi, în acel moment, era doar o slabă consolare. Pentru că se putea să fi fost mai mulţi adversari. Poate că venise şi francezul. Joshua trebuia să ştie la ce să se aştepte înainte de a acţiona.

— Ştii foarte bine că nu-ţi voi permite să părăseşti această casă cu ea, spuse Joshua, luptându-se să-şi ascundă teroarea din voce. Nu ştiu cum ai trecut de lacheu.

— Nici n-a fost nevoie. Am intrat pe uşa de jos de la bucătărie, apoi am urcat aici. Lacheul tău era pe jumătate adormit când l-am luat de gât şi l-am ameninţat că-l omor dacă nu-mi spune unde sunteţi. A spus că sunteţi în bucătărie, dar ştiam deja că nu sunteţi acolo.

— Sper că nu l-ai rănit pe John! ţipă Gwyn. Nu ţi-a făcut nimic!

— E într-un dulap, legat şi cu un căluş la gură, fată dragă, spuse Malet. Nu vreau să rănesc pe nimeni. Atât timp cât obţin ce vreau, toţi vom sfârşi cu bine.

Cumva, Joshua se îndoia de acest lucru, dar avea nevoie ca Malet să continue să vorbească. Trebuia să-l distragă, ca să poată pune mâna pe armă. Cel puţin ştia că

venise acolo singur.

Joshua se sprijini de braţul canapelei, ca să se poată ridica.

— Ce vrei?

Malet îşi concentră privirea asupra lui.

— Unde ţi-e bastonul?

— Undeva sub canapea.

Făcu un gest, ca şi cum s-ar întinde să caute bastonul sub canapea.

— Dar dacă aştepţi o secundă…

— Opreşte-te! Nu sunt prost să te las să apuci arma ta preferată.

Joshua se îndreptă şi ridică din umeri.

— Nu ştiu dacă e chiar arma mea preferată. Dar îmi fac treaba cu el.

Malet se holbă la el.

— Tocmai de aceea nu te voi lăsa să pui mâna pe bastonul ăla blestemat! Ticălosul începu să răscolească prin cameră. Unde ai pus portofelul francezului?

— E încă la mine în buzunar, spuse Joshua, arătând spre haina de pe scaun. N-ai decât să-l cauţi.

Trebuia să-l îndepărteze cumva pe Malet de Gwyn.

— Pare că mă crezi prost! strigă Malet. Vrei să-i dau drumul, ca să vin după portofel, ca tu să-ţi poţi lua bastonul şi să mă spinteci cu el.

Joshua ridică din umeri.

— Am încercat şi eu…

— Din fericire, sunt prea deştept pentru tine.

Făcu semn spre haina lui Joshua.

— Scoate portofelul şi aruncă-l spre mine! Şi, dacă mă gândesc mai bine, dacă tot te duci până acolo, dă-mi şi documentele pe care le-am vândut francezului. Cred că e dispus să plătească din nou pentru ele.

— Lionel! ţipă Gwyn. Ce vrei să spui? Spionezi pentru francezi?

— Asta nu-i treaba ta, Gwyn. E între mine şi apărătorul tău neajutorat de aici! se răsti ticălosul.

Joshua se chinui să-şi controleze furia. Nu putea să

rişte viaţa lui Gwyn.

— Dacă tot ai zis că sunt neajutorat, cum ai vrea să merg până la haină dacă nu am baston?

— Nu mă interesează. Vreau banii!

— Foarte bine, spuse Joshua şchiopătând spre haina de pe scaun.

— Stai! ţipă Malet. Ţii pistoalele acolo, nu-i aşa? Nu-i de mirare că erai cooperant.

— Lionel, ţipă Gwyn, cum poţi măcar să te gândeşti să-mi faci rău după tot ce am însemnat unul pentru celălalt?

— Taci, Gwyn! Trebuie să mă gândesc! spuse nemernicul.

Gwyn aruncă o privire cu subînţeles către Joshua, apoi îşi strânse mâna pe bastonul lui. Oh, Dumnezeule, ea încerca să facă ceva! Iar el trebuia să fie pregătit.

Malet îşi flutura cuţitul la gâtul ei.

— Uite cum vom face, maiorule. Vei apuca haina de guler şi o vei arunca spre mine, astfel încât să cadă la picioarele mele. Ai înţeles?

— Sunt două pistoale armate în buzunarele hainei, minţi Joshua cu calm. Aş spune că niciunul din noi nu vrea să rişte ca pistoalele să se descarce.

Ticălosul îi aruncă o privire diabolică.

— Atunci va trebui să o arunci spre mine cu grijă, nu-i aşa?

— Bine, spuse Joshua pe un ton înfrânt, care spera că sunase convingător, având în vedere că era de îngrijorat pentru Gwyn.

Şchiopătă spre scaunul pe care era pusă haina, dar o făcu dintr-un unghi care îi permitea să se sprijine de masă. Apoi apucă haina cu mâna stângă şi o aruncă în aer.

Profitând de faptul că atenţia lui Malet era îndreptată spre haină, Joshua îşi duse mâna la spate şi scoase pistolul. Când haina aterizâ, Gwyn apăsă butonul care scotea sabia din baston şi o înfipse cu toată puterea în gamba lui Malet.

Bărbatul urlă şi luă cuţitul de la gâtul ei pentru o fracţiune de secundă, suficient ca Gwyn să se ascundă sub

braţul lui Malet şi Joshua să tragă.

Malet se prăbuşi.

Capitolul 24

Gwyn se uită în jos la Lionel şi observă că acesta nu se mişca. În plus, era o baltă mare de sânge pe haina lui şi pe podea. Cu vârful cizmei, Joshua lovi cuţitul ca să-l îndepărteze de Malet. Nu strica să fie precaut.

— Crezi că e mort? îl întrebă ea pe Joshua.

— Probabil. Am tras ca să-l omor.

Joshua îşi băgă pistolul înapoi în pantaloni, apoi înaintă până la masă. Se ţinu de ea şi se aplecă să verifice pulsul lui Malet la gât.

— Pot să spun cu certitudine că e mort.

— Slavă Domnului, murmură ea, deşi simţea cum îi trecea un fior de gheaţă prin vene, pentru că ea şi Joshua trecuseră atât de aproape pe lângă moarte.

Joshua o privi mirat.

— Nu crezi că eşti cam însetată de sânge?

— Absolut deloc, replică ea, ridicându-şi bărbia. Mi-a fost teamă că ia unul din pistoalele din haina ta şi te împuşcă!

— Te pricepi de minune să loveşti în orgoliul unui bărbat, spuse Joshua sec, în timp ce o trăgea spre el.

Atunci îşi dădu ea seama ce spusese.

— Nu ai priceput ce am vrut să spun. Mi-a fost teamă că erai atât de îngrijorat din cauza mea încât ai fi făcut ceva nesăbuit.

— Cum ar fi să înjunghii pe cineva în picior în timp ce persoana aceea îţi ţinea un cuţit la gât?

— Da, presupun că şi acel gest poate fi considerat nesăbuit. Ar fi trebuit să las problema în mâinile tale mult mai capabile, spuse ea, privind în sus spre el. Dar trebuia să fac ceva. Nu puteam să-l las pe Lionel să scape şi să-şi ducă la bun sfârşit planul, oricare ar fi fost acela.

— Aproape că mi-ai provocat un atac de cord, rosti el răguşit. Dacă îţi tăia gâtul…

Zgomotul făcut de oamenii care alergau la etaj îi aduse pe amândoi la realitate. Era clar că toată lumea din casă auzise împuşcătura. Ea şi Joshua trebuiau să dea explicaţii despre ceea ce se întâmplase.

El o împinse uşor peste corpul lui Lionel, apoi în hol, exact când mama ei – în cămaşă de noapte, halat şi bonetă – cobora scările în goană. Îi văzu.

— Ce s-a întâmplat? ţipă femeia.

Sheridan apăru în spatele ei, îmbrăcat în halat şi încălţat în papuci.

— Am auzit o împuşcătură!

Apoi apăru şi Heywood.

— O împuşcătură de pistol, spuse el, ca şi cum mai era nevoie de clarificări. Atât de puternică încât m-a trezit din somn, deşi eram la etajul trei. În mod miraculos, Cass a continuat să doarmă liniştită.

— Da, a fost o împuşcătură, spuse Joshua, strângând-o pe Gwyn de talie, ca şi cum ar fi încercat să o avertizeze să păstreze tăcerea. Malet s-a strecurat cumva în casă şi a încercat să o răpească pe Gwyn, sub ameninţarea cuţitului. Am fost obligat să-l împuşc.

— Slavă Domnului că ai fost aici! ţipă mama ei. Să chem un doctor pentru Malet?

— Nu e nevoie, spuse Gwyn calmă. Domnul Malet e mort.

Şi cu el murise teama legată de ce ar fi putut spune Malet lumii despre ea, de scandalul pe care l-ar fi iscat.

Îşi dădu, în sfârşit, seama că nu mai era cazul să fie îngrijorată. Nu se gândise, până în acel moment, cât de mult îi dăduse peste cap viaţa legătura pe care o avusese cu Malet în tinereţe. Se simţea ca şi cum o povară i se ridicase de pe suflet.

Deja un grup de servitori se îngrămădea în spatele mamei şi al lui Sheridan. Discutau aprins între ei.

Joshua se transformă imediat în maiorul Wolfe şi preluă controlul, dând ordine şi arătând unde şi ce au de

făcut.

— Tu, de colo, scoate-l pe John din cămara în care l-a băgat Malet şi eliberează-l, că l-a legat. Tu, de colo, găseşte un cearşaf sau ceva cu care să acoperi cadavrul lui Malet. Iar tu vino cu mine! Trebuie să-i transmit un mesaj lui Lucius Fitzgerald, subsecretarul de la Biroul pentru Război.

Oh, corect. Noul angajator secret a lui Joshua.

Sheridan ridică o sprânceană la auzul tonului de comandant al lui Joshua.

— Ce treabă are subsecretarul Biroului pentru Război cu Malet?

La naiba! Cum putuse să scape aşa ceva?

— Malet a fost degradat şi dat afară din armată, dar continua să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat, răspunse Joshua calm. Subsecretarul mi-a menţionat această problemă când am fost la Biroul pentru Război ca să întreb de solda mea de rezervist. I-am spus lui Fitzgerald că îl voi anunţa imediat dacă dau de Malet. A încercat să o răpească pe Gwyn. L-am împuşcat. Iar acum voi informa Biroul pentru Război în legătură cu ce s-a întâmplat.

Deşi Heywood, care era tot ofiţer în rezervă, părea uşor sceptic, Sheridan acceptă povestea lui Joshua şi făcu semn spre servitori să-i asculte ordinele.

— Ar trebui să trimitem după Thorn, spuse Heywood. Va dori să ştie, având în vedere că Gwyn a fost implicată.

— Bineînţeles, zise Joshua. Poţi trimite pe cineva să rezolve şi asta.

Se întoarse spre mama ei.

— Mătuşă Lydia, de ce nu ceri să se servească nişte ceai în salon? Îmi imaginez că lui Gwyn i-ar face bine o cană cu ceai.

— Aşa e, spuse mama şi o luă pe Gwyn de braţ ca s-o scoată de acolo.

În mod normal, Gwyn ar fi vrut să fie în mijlocul acţiunii, dar ziua aceea fusese lungă şi grea, iar câteva minute liniştite în compania mamei i-ar fi făcut bine. Şi simţea că ar fi fost timpul potrivit pentru a o întreba – aşa cum sugeraseră şi Joshua, şi Beatrice – despre experienţele

ei cu naşterile.

Imediat ce se instalară în salon, cu uşa închisă şi cu ceainicul în faţa lor, mama veni şi se aşeză lângă ea pe canapea.

— Eşti bine, draga mea? Nu poate fi uşor să vezi în faţa ochilor tăi cum e împuşcat un om.

— Sunt bine, mamă. Sau voi fi în curând. Domnul Malet s-a dovedit a fi un individ îngrozitor în mai multe feluri decât îţi poţi imagina. Crede-mă pe cuvânt când îţi spun că Joshua nu a avut altă soluţie decât să-l împuşte!

— Nu aveam nicio îndoială. Nepotul meu nu este o persoană nesăbuită. Dar eşti sigură că nu ai fost rănită?

— N-am fost rănită, mamă, o asigură ea, bătând-o uşurel pe mână. Dar trebuie să vorbesc cu tine despre ceva important.

Mama ei se făcu albă ca varul.

— Jur, Gwyn, nu i-am spus un cuvânt lui Sheridan! Probabil spera acelaşi lucru, pentru că *el* a fost cel care l-a menţionat primul.

— Despre *ce* vorbeşti?

Mama clipi nedumerită.

— Oh, am crezut că vrei să discuţi despre posibilitatea ca tu şi Joshua să vă căsătoriţi.

— Stai puţin! Sheridan speră să mă căsătoresc cu Joshua?

— I-am spus să nu îndrăznească să-ţi spună aşa ceva, pentru că te enervează foarte tare subiectul, însă el a insistat…

— Nu este vorba despre mine şi Joshua! Gwyn făcu o pauză. Ei bine, e adevărat că ne vom căsători, dar…

— Am *ştiut* eu! exclamă mama, prinzând-o de mâini. Sunt *foarte* fericită!

— Mamă, am nevoie să fii atentă câteva clipe. I-am promis unei prietene că îţi voi pune câteva întrebări.

Mama o privi cu suspiciune.

— Ce prietenă?

— Nu contează. Am promis că nu-i voi dezvălui numele.

— Bine, spuse femeia cu precauţie. Care e întrebarea?

— Ai pierdut vreodată vreun copil?

— Ce vrei să spui? Când l-am scos la plimbare în parc sau pe mai ştiu eu unde?

Gwyn oftă.

— Nu. Mă refeream la pierderea unei sarcini.

— Oh! Mama păru să se gândească la asta câteva clipe, apoi o privi pe Gwyn cu îngrijorare. Tu şi Joshua aţi…

— Mamă! ţipă Gwyn cu toată indignarea de care era capabilă să se prefacă, ştiind că avea să îi fie greu să mintă dacă mama ei continua să o chestioneze.

— Stai puţin! Bea a pierdut copilul lui Grey? întrebă femeia pe un ton de parcă i se rupsese inima.

— Nu, mamă! răspunse Gwyn repede.

— Sper că nu e vorba despre Cass şi Heywood, continuă mama ei la fel de îngrijorată.

— Sunt căsătoriţi doar de o lună, îi atrase Gwyn atenţia. Nici n-au avut destul timp pentru aşa ceva…

Mama ei ridică o sprânceană.

— Chiar aşa? S-au logodit de Crăciun şi deja a trecut Pastele. În plus, nu ţi se pare ciudat că ea a fost singura din casă care nu s-a trezit din cauza împuşcăturii?

— Mamă, nu este vorba despre cineva din familie. Gwyn se temea că discuţia avea să se lungească întreaga noapte după cum începuse. Este vorba despre o prietenă măritată, care a pierdut o sarcină şi acum se teme că nu va mai putea niciodată să ducă o sarcină până la capăt. Te rog, răspunde-mi la întrebare, ca să ştiu ce să-i spun.

— Bine atunci. Mi s-a întâmplat să pierd o sarcină, spuse mama cu o privire pierdută. Abia aflasem că sunt însărcinată şi eram atât de fericită, pentru că era cu tatăl tău! Ştii, dintre cei trei soţi pe care i-am avut, el a fost cel pe care l-am iubit cu adevărat.

— Ştiu, spuse Gwyn, simţindu-şi lacrimile în gât.

Thorn şi Gwyn aflaseră cu mult timp în urmă că ducele de Thornstock fusese marea iubire a mamei lor. Căsătoria cu tatăl lui Grey, ducele de Armitage, fusese mai mult o prietenie.

— Nu înseamnă că nu mi-a plăcut să fiu căsătorită cu tatăl lui Sheridan şi al lui Heywood, continuă mama, dar nu a fost la fel. De aceea pierderea copilului m-a afectat atât de mult.

De ce nu ştiuse Gwyn niciodată despre sarcina pierdută de mama ei? Dar ideea în sine îi dădea speranţă.

— Vrei să spui că eu şi Thorn ar fi trebuit să avem un frate sau o soră mai mare?

Mama ei încuviinţă din cap cu tristeţe.

— Eu şi tatăl tău am fost devastaţi când am pierdut copilul. Iar când tatăl tău a murit, înainte ca tu şi Thorn să vă fi născut măcar, am crezut că nu-mi voi reveni niciodată.

Îşi şterse o lacrimă, apoi zâmbi timid.

— Dar după naşterea voastră, când încă sufeream după el, o prietenă mi-a spus că Cerul m-a recompensat cu doi copii după pierderea primului prunc. Şi aşa m-am gândit şi eu după aceea.

— A fost într-adevăr o prietenă foarte bună, spuse Gwyn, mângâind-o pe mână. Încerca să formuleze o întrebare în aşa fel încât să nu-i ridice mamei suspiciuni. Deci spui că e posibil să pierzi un copil, dar apoi să rămâi însărcinată din nou şi să duci sarcina până la sfârşit fără niciun fel de probleme?

— Posibil? De fapt, se întâmplă chiar foarte des. Am prietene care au suferit şi câte două, chiar trei pierderi, dar după aceea au rămas însărcinate şi au dat naştere unor copii sănătoşi. Nimic nu e sigur când ai de-a face cu mama natură.

— Aşa se pare, spuse Gwyn, încercând să-şi ţină entuziasmul sub control.

În toţi acei ani, trăise cu frică. Nu era sigură că putea avea un copil, dar cel puţin ştia că era posibil. Şi era îndeajuns pentru ea. Sub lumina noilor informaţii, era dornică să rişte.

— Acum, în ceea ce o priveşte pe această prietenă secretă a ta…

Uşa se izbi de perete, şi Thorn năvăli în cameră, oprindu-se doar când ajunse lângă Gwyn.

— Eşti bine? Ticălosul ăla ţi-a făcut ceva?

— Nu, spuse ea, impresionată de grija lui. Sunt bine. Joshua l-a omorât.

Thorn îşi trecu degetele prin păr.

— Nu-mi vine să cred că Malet a intrat în casă. Nu mă aşteptam la aşa ceva!

— Nici eu, rosti Gwyn. Se uită apoi spre mama ei. Mamă, te-ar deranja să ne laşi pe mine şi pe Thorn să discutăm singuri câteva minute?

— Bineînţeles că nu, draga mea, spuse mama, strângând-o uşor de mână. Vorbim noi două mai târziu.

După privirea plină de subînţeles pe care i-o aruncă înainte de a ieşi, Gwyn îşi dădu seama că mama ei nu avea să se lase până nu afla tot adevărul. Şi probabil venise timpul să fie sinceră cu ea. Şi să-i spună adevărul şi lui Thorn, care era lângă ea.

În momentul în care mama ieşi pe uşă, Gwyn spuse:

— Din fericire, Joshua era pregătit pentru acel tip de incident. S-a descurcat admirabil.

— Şi credeai că nu ai nevoie de o gardă de corp, comentă Thorn, în timp ce îşi încrucişa braţele la piept. Ha, ha! Deci am avut dreptate!

— Da, ai avut, spuse Gwyn. În legătură cu *acel* aspect!

Thorn o privi curios.

— Ce vrei să spui?

— În urmă cu zece ani, l-ai plătit pe Malet să plece din Berlin fără mine. Ce te-a determinat să faci acel lucru? A făcut ceva care te-a convins că era necesar?

Expresia lui deveni sumbră. Se lăsă să cadă pe canapea, lângă ea.

— S-a întâmplat acum mult timp, *liebchen.* Şi nu suntem fericiţi că am intervenit atunci? Omul era un ticălos.

— Da, era. Dar eu tot am nevoie să-mi răspunzi la întrebare. Ce a făcut Lionel ca să iei acea decizie? Sau ai acţionat pur şi simplu ca un arogant, plin de tine?

Thorn oftă.

— Un prieten m-a avertizat că Malet îi sedusese

verişoara. Pur şi simplu i-a distrus reputaţia, apoi a refuzat să o ia de soţie. Spre deosebire de tine, ea nu avea zestre, deci nu i-ar fi fost de folos lui Malet decât în pat, explică el, privind-o în ochi. Din câte înţeleg, din cauza aceluiaşi gen de comportament a fost dat afară din armată câţiva ani mai târziu.

Informaţia nu o surprinse pe Gwyn.

— Deci de ce nu mi-ai spus ce ai aflat? Dacă mi-ai fi povestit tot ce făcuse, poate că te ascultam şi rupeam de bunăvoie orice legătură cu el. În schimb, ai presupus că sunt prea proastă ca să-ţi înţeleg logica.

Thorn păru şocat.

— Nu a existat niciodată vreun moment în care să te consider proastă. Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva?

— Pentru că ai acţionat fără să mă consulţi. Şi asta înseamnă că nu ai încredere că gândesc la fel de logic şi de raţional ca tine.

— Erai îndrăgostită. Nimic nu e raţional sau logic când eşti îndrăgostit. Mă aşteptam să reacţionezi ca oricine altcineva aflat în acea situaţie. Inclusiv ca mine.

Gwyn clipi nedumerită.

— Tu ai fost vreodată îndrăgostit?

— Doar o singură dată. Şi s-a dovedit a fi o greşeală. Deci, crede-mă, am plătit cu vârf şi îndesat pentru aroganţa mea, oftă el. Şi de ce crezi că e aşa de greşit ceea ce am făcut? La urma urmei, încercam doar să te protejez.

Acum era şansa ei. Să-i spună cum o sedusese Lionel. Şi cum acţiunile propriului ei frate o făcuseră să trăiască luni întregi în teroare, speriată că el avea să afle că era însărcinată. Şi cât de mult se detestase pentru îl lăsase pe Lionel să profite de ea!

Însă toate acelea se întâmplaseră deja în momentul în care Thorn îl plătise pe Lionel să plece, deci rezultatul ar fi fost acelaşi. Sau mai grav. Reputaţia ei ar fi fost distrusă, aşa că ar fi fost obligată să se mărite cu Lionel. Se putea să fi pierdut oricum sarcina. Iar Lionel i-ar fi risipit zestrea şi i-ar fi făcut viaţa mizerabilă.

Cât despre şantaj, la urma urmei, dacă nu ar fi

existat, nu l-ar fi câştigat pe Joshua, dragostea vieţii ei.

Deci poate că mama ei avea dreptate. Era timpul să lase trecutul în urmă. Dacă îi spunea lui Thorn prin ce suferinţe trecuse, nu ar fi făcut decât să-l facă să se simtă şi mai vinovat decât se simţea deja. Şi cu siguranţă nu ar fi schimbat nimic din ce se întâmplase în trecut.

Îi zâmbi fratelui geamăn.

— Singurul lucru greşit pe care l-ai făcut a fost că nu ai avut încredere să-mi spui ce ştiai despre Malet şi nu m-ai lăsat să iau singură o decizie. Dar ai dreptate. Eram îndrăgostită. Aşa că era foarte posibil să ignor ce mi-ai fi spus. Aşa că te iert.

Thorn o privi surprins.

— Vorbeşti serios? Chiar mă ierţi cu adevărat?

— Chiar te iert. Mi-aş fi dorit doar să nu-mi fi luat atât de mult.

Spre surprinderea ei, el se repezi spre ea şi o îmbrăţişă atât de strâns, încât Gwyn avu impresia că avea s-o lase fără aer.

— Mi-a fost dor de tine, îi şopti el la ureche. Nici nu ai idee cât mi-ai lipsit! Tu mă înţelegi mai bine decât oricine.

— Şi tu mi-ai lipsit, spuse ea, şi îşi dădu seama că era cât se poate de adevărat. Îl împinse puţin, ca să-i poată cuprinde capul în mâini. Dar, dacă mai încerci vreodată să plăteşti vreun pretendent ca să mă lase în pace, te voi strânge de gât. Vorbesc serios.

El râse, apoi o luă de mâini.

— Mă îndoiesc că mă voi mai lovi de această situaţie vreodată. Sau încerci cumva să-mi spui că încă te codeşti să-l accepţi pe maior?

Ea se uită la el şocată.

— Cum de ştii despre maior?

— Am uitat cumva să-ţi menţionez că a venit să mă vadă mai devreme, în seara asta? Era absolut furios pentru că nu i-am spus despre trecutul tău cu Malet. Mi-a spus exact aşa: „M-aş fi descurcat mai bine în misiunea mea dacă aş fi avut această informaţie crucială”.

— Şi probabil avea dreptate. Dar asta nu explică

faptul că ştiai că maiorul m-a cerut în căsătorie.

El se ridică de pe canapea.

— Te rog să-ţi aminteşti că mi-ai zis că mă ierţi!

Gwyn se ridică şi ea de pe canapea, fără să-l slăbească din priviri.

— Thorn, ce ai făcut?

— L-am întrebat dacă trebuie să-l plătesc şi pe el ca să te lase în pace.

— Spune-mi că n-ai făcut aşa ceva!

Faţa lui Thorn se umbri.

— De ce? Crezi că ar fi acceptat?

— Bineînţeles că nu. Chiar sunt surprinsă că nu ţi-a băgat oferta pe gât.

Thorn zâmbi maliţios, în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Mi-a spus că n-am decât să încerc, însă nu-mi va plăcea rezultatul. Deschise uşa. Acum hai, surioară! Să mergem să vedem ce s-a întâmplat cu viitorul tău soţ.

— De unde ştii că am acceptat? întrebă ea în timp ce îl urma.

— Pentru că sora mea, oricine ar fi ea, poate vedea că omul e o partidă bună.

Gwyn pufni.

— Mă bucur că recunoşti.

— Nu mă înţelege greşit. Tot voi insista pentru un contract de căsătorie solid.

— Poţi să insişti pentru absolut tot ce doreşti, spuse ea zâmbind. A spus că nu vrea banii mei.

Asta îl puse pe Thorn pe gânduri.

— Niciun ban?

— Nimic, rosti Joshua din spatele lui, făcându-l pe Thorn să tresară speriat. Doar dacă vom avea copii, iar atunci pot fi păstraţi pentru ei. Joshua se uită peste umărul lui Thorn la Gwyn, care încă zâmbea. Vino, draga mea! Aş vrea să-ţi prezint pe cineva. În timp ce ea i se alătura, Joshua îi şopti: Aceasta va fi probabil singura ocazie în care vei avea de-a face cu Fitzgerald, exceptând, bineînţeles, evenimentele sociale, aşa că întreabă-l tot ce vrei!

— A venit aşa de repede? întrebă ea mirată, în timp

ce se apropiau de salonul din spate.

— Întreabă-l pe *el,* nu pe mine.

— Am înţeles ce ai vrut să spui. Numai că… Ei bine, când ai spus că ai primit o slujbă, nu am înţeles că…

— Că e atât de importantă? Sincer, nici eu. Dar am avut un cadavru în salonul familiei tale. Iar familia ta este una importantă, ca să nu mai vorbim că tatăl tău vitreg a fost ambasador înainte să devină duce.

Avuseseră un cadavru?

Când ajunseră în dreptul salonului unde se întâmplase totul, Gwyn observă şocată că trupul lui Lionel dispăruse. Mai erau pete de sânge pe perete, dar sângele de pe podea şi de pe masă fusese curăţat.

— Domnule Fitzgerald, spuse Joshua, permite-mi să ţi-o prezint pe logodnica mea, Lady Gwyn Drake. Gwyn, acesta este domnul Lucius Fitzgerald, subsecretarul Biroului pentru Război.

Logodnică. Ce cuvânt minunat!

Domnul Fitzgerald se înclină şi luă mâna pe care i-o întinse, în timp ce se salutau.

— Înţeleg că e cazul să vă adresez felicitări, spuse Fitzgerald. Aţi ales deja data şi locul pentru nuntă?

Gwyn izbucni în râs.

— Maiorul Wolfe m-a cerut de curând în căsătorie, iar eu abia am acceptat, aşa că nu am stabilit încă data şi locul. Şi vă rog să ne scuzaţi pentru că v-am chemat aici atât de târziu în noapte.

— Sunt obişnuit, spuse Fitzgerald. Prin natura slujbei mele, trebuie să fiu la dispoziţie la cele mai ciudate ore.

Şi pentru că îl luase pe Joshua în serios în privinţa întrebărilor pe care i le putea pune subsecretarului, Gwyn continuă:

— Acelaşi regim i se va aplica şi soţului meu?

— Mă tem că da. E vreo problemă?

— Bineînţeles că nu. Sunt mândră de orice ar face pentru a-şi servi ţara. Gwyn închise uşa salonului. Şi presupun că nu-mi puteţi spune cu ce se va ocupa.

— Mă tem că nu, zise Fitzgerald. Şi nici el nu vă poate

dezvălui.

— Înţeleg. Deci nu pot să spun nimănui că lucrează la Biroul pentru Război?

— Nu. Oficial, este un ofiţer decorat în rezervă, care se întâmplă să fie nepotul unui duce şi soţul fiicei unui duce. Deşi vor fi situaţii în care rolul său nu va fi niciunul dintre cele menţionate.

— Deci va fi spion, spuse ea.

— N-am zis aşa ceva, protestă Fitzgerald.

Îl auzi pe Joshua, care era undeva în spatele ei, cum încerca să-şi stăpânească râsul.

Când Gwyn îl fulgeră cu privirea, Joshua spuse:

— Mă tem că ţi-ai găsit perechea. Amândurora vă place să păstraţi secrete şi să daţi răspunsuri enigmatice.

— Deja mi-am întâlnit perechea în această privinţă. Şi sunt pe punctul de a mă căsători cu ea, îl puse Gwyn la punct. Se întoarse spre Fitzgerald. Spuneţi-mi, domnule, munca lui va fi periculoasă?

— Nu mai periculoasă decât războiul în care logodnicul dumneavoastră dorea să se întoarcă.

— Nu prea mă ajută răspunsul acesta, protestă ea. Dar cu cadavrul domnului Malet ce s-a întâmplat totuşi? Trebuie să spun *ceva* familiei mele ca să explic prezenţa dumneavoastră aici.

Când surprinse o undă de amuzament în ochii lui Fitzgerald, îşi dădu seama că omului îi plăcea discuţia.

— Spuneţi-le că Biroul pentru Război se ocupă de orice investigaţie care implică ofiţerii. Ceea ce chiar este adevărat.

— Oh, nu am ştiut, rosti ea cu un zâmbet sfios. Deci *nu* ar trebui să le dezvălui că domnul Malet le-a vândut francezilor importante documente guvernamentale, iar dumneavoastră sunteţi aici pentru a le recupera? Când văzu că Fitzgerald îi aruncă o privire alarmată lui Joshua, se simţi obligată să explice. Domnul Malet a fost foarte vorbăreţ cât mi-a ţinut cuţitul la gât.

— Ah, înţeleg acum, spuse Fitzgerald. Lady Gwyn, dacă nu vă supăraţi, ar trebui să plec. Mai am câteva lucruri

de rezolvat în legătură cu incidentul care a provocat moartea domnului Malet.

— Şi spionajul lui pentru partea franceză.

Joshua se aplecă şi îi şopti:

— A înţeles de prima dată că eşti la curent, draga mea. Nu e nevoie să mai răsuceşti cuţitul în rană.

Domnul Fitzgerald izbucni în râs.

— Din câte văd, voi doi veţi face un cuplu formidabil. Mă bucur că sunteţi de partea noastră.

După ce ieşi subsecretarul, Joshua închise uşa în urma lui, apoi se apropie ca să o ia pe Gwyn în braţe.

— Cred că l-ai cucerit pe Fitzgerald. Deşi nu sunt surprins. Pe unde te duci, bărbaţii se îndrăgostesc într-o clipă de tine.

— Tu, domnul meu, ştii exact ce trebuie să-i spui unei femei.

— Am avut o profesoară excelentă în această privinţă. O sărută tandru, dar scurt. Presupun că nu mai putem zăbovi mult aici cu uşa închisă. S-ar putea să se işte un conflict cu familia ta. Ar trebui să mergem să ne anunţăm logodna.

— Te-ai gândit prea târziu. Deja i-am spus mamei, ceea ce practic înseamnă că informaţia a ajuns în ziarul *Times.*

El râse cu poftă.

— Ce ai mai vorbit cu mama ta cât timp noi eram ocupaţi să scăpăm de cadavru?

— Am întrebat-o despre pierderea sarcinii. Mi-a spus că a pierdut un copil înainte să rămână însărcinată cu mine şi cu Thorn. Şi că nu e neobişnuit pentru o femeie să sufere o astfel de pierdere, apoi să rămână din nou însărcinată şi să nască un copil perfect sănătos.

El îi cercetă cu atenţie chipul.

— Deci să îndrăznesc să sper că eşti dispusă să rişti şi să faci un copil cu mine?

— După ce m-am temut pentru viaţa ta – şi pentru a mea –, nu-mi mai este teamă să risc nimic. Ea se îndreptă spre uşă. Chiar mă gândeam că te-aş putea ajuta şi cu

munca ta.

— Nu! rosti el ferm în timp ce deschidea uşa.

— M-ai putea învăţa să trag – cu pistolul, ca să fim clari – şi aş putea să-ţi dobor de la distanţă inamicii.

— Dumnezeule, sub nicio formă!

— Bine. Atunci mă mulţumesc să trag în ei cu săgeţi.

— Nu vei trage în niciun fel.

Ea se prefăcu supărată.

— Nu ştii să te distrezi deloc, domnule.

— Din fericire, pentru asta te am pe tine, draga mea. Tu mi-ai readus bucuria de viaţă. O învălui cu o privire plină de dragoste. Aşa că formăm cuplul perfect.

— În sfârşit, spuse ea, ceva cu care amândoi suntem de acord.

Epilog

Septembrie 1809

Joshua nu-şi putea da seama ce căutau el şi soţia lui în faţa casei unui străin. Gwyn îi spusese că voia să-i arate ceva. Dar, înainte să-l aducă acolo, el aproape că se temuse că era vorba de un concurs de tras cu arma.

Avea o presimţire că fratele ei geamăn o învăţase să tragă cu pistolul, în ciuda protestelor lui Joshua. Dar trebuia să admită că acele proteste deveniseră din ce în ce mai slabe după ce se gândise la cât de aproape fusese Malet să o ucidă în urmă cu cinci luni. În plus, de câte ori încerca să-şi prezinte obiecţiile în faţa familiei ei, Beatrice imediat îi spunea că era ipocrit, pentru că pe *ea* o învăţase să tragă cu pistolul.

Însă locul în care se aflau în acea zi era doar o casă oarecare din Mayfair.

Apoi îşi dădu seama.

— Ah, am venit ca să admiri arhitectura. Deci e încă una dintre *acele* ieşiri.

Gwyn îşi puse mâinile în şolduri.

— Ce vrei să spui cu încă una dintre *acele* ieşiri?

— Ştii tu… Când mă iei cu tine în oraş ca să admirăm *scheletele* clădirilor, aşa cum le spui tu. Deşi, sincer să fiu, pentru mine clădirea asta arată ca toate celelalte din cartier, doar că e o idee mai mare.

— Îţi place? întrebă Gwyn cu viclenie.

— Am mai trecut prin asta, draga mea. Ştii că nu pot face diferenţa între o fereastră cu cercevele duble şi una cu o cercevea simplă. Mă pot uita la o navă şi îţi pot spune imediat ce viteză poate prinde, câte tunuri duce şi ce greutate are, dar îndrăznesc să spun că niciuna din aceste informaţii nu ţi-ar fi de folos.

— Nu prea. Dar tot aş dori să ştiu dacă îţi place cum arată casa aceasta, în general.

— E destul de atrăgătoare, presupun. De ce? Ce anume admirăm de data aceasta?

— Totul, răspunse ea enigmatic.

Gwyn urcă pe scările din faţa casei şi bătu cu putere în uşa de la intrare.

— Gwyn! şuieră el. Ce faci?

— Îl cunosc pe proprietar, spuse ea, şi îi făcu semn să o urmeze.

El începu să urce scările, cu bastonul în mână.

— Bine. Dar să ştii că pentru mine să mă uit la arhitectura din interior e la fel de plictisitor ca atunci când o privesc pe cea de la exterior.

Joshua abia ajunsese la jumătatea scărilor, când uşa se deschise, iar un domn o invită pe Gwyn înăuntru, apoi aşteptă ca Joshua să o urmeze.

— Pe aici, domnule maior, spuse bărbatul.

Se părea că erau aşteptaţi. Cum altfel i-ar fi ştiut acel individ rangul? Dar, când trecu pragul, Joshua îşi dădu seama că nu intrase în casa unui străin. Locul era gol – nu avea nici mobilă, nici tablouri, nici vaze – nimic.

— Ce crezi? întrebă Gwyn din nou.

Observă că şi bărbatul care îi lăsase în casă părea să aştepte un răspuns la acea întrebare.

Era prea mult. Joshua voia să lămurească imediat acea situaţie.

— Ne puteţi scuza o clipă pe mine şi pe soţia mea? îi spuse el individului.

Omul se înclină şi apoi plecă spre scara interioară, despre care până şi Joshua putea spune că era impresionantă.

— Aşa, Gwyn. Despre ce este vorba?

Ea înghiţi în sec.

— Ei bine, ştiu că ai spus că nu vrei niciun ban din zestrea mea, că o pot păstra pentru copiii noştri, iar în cazul în care nu avem copii, o pot cheltui pe ce îmi place. Dar m-am gândit că acesta ar fi un mod bun de a investi banii în viitorul lor. Şi că ar fi şi…

— Ce ar fi? întrebă el.

— Ar fi şi un loc plăcut în care să trăim.

Lui îi luă câteva clipe să înţeleagă ce încerca ea să-i spună.

— Ai *cumpărat* casa aceasta ca să locuim în ea?

— Nu încă, spuse ea repede. Dumnezeule, doar nu crezi că aş cumpăra o casă fără să te consult! Nici măcar eu nu pot fi atât de zăpăcită. Dar am observat că nu ai mai fost în largul tău la reşedinţa Armitage de când ai aflat că persoana care îi oferea informaţii lui Malet despre mişcările noastre a fost unul dintre servitori.

— Ar fi trebuit să-l împuşc şi pe servitor, bombăni Joshua, având în vedere că tot el l-a lăsat pe Malet să intre în casă prin bucătărie în seara aceea când ticălosul aproape că te-a omorât.

— A fost un lucru bun că *nu* l-ai împuşcat pe servitor. Aş spune că Fitzy nu ar fi fost de acord şi, cu siguranţă, nu s-ar fi ocupat să scape de cadavru.

Joshua o privea cu seriozitate, deşi abia se abţinea să nu izbucnească în râs.

— Într-o bună zi, o să-i spun şefului meu Fitzy în faţă, iar eu o să-mi pierd slujba.

— Nu fi absurd! spuse ea, fluturându-şi mâna. Fitzy ţi-a mărit deja de două ori salariul *secret.* E clar că te

consideră valoros. Îl fixă cu privirea. Dar ai schimbat subiectul. Ideea e că…

— Vrei să cumperi această locuinţă, ca să avem un loc al nostru.

Ea se uită la el.

— Ei bine, *da.* Acum are un preţ convenabil, dar nu ştiu cât va rămâne aşa.

— Şi presupun că zestrea ta va acoperi mobila şi restul.

Un zâmbet enigmatic îi înflori pe buze.

— Aşa ar trebui. Va acoperi şi alte lucruri, cum ar fi o trăsură şi servitori. Se îndreptă spre el şi îl apucă de mână. Dar, dacă nu-ţi place ideea, spune-mi, şi ne vom întoarce la a fi, cum ai zis tu, spectatori ai vărului tău.

— Cum aş putea rezista când pui problema aşa? zâmbi el.

Ochii ei se măriră de emoţie.

— Vorbeşti serios? E adevărat?

— Am vrut să spun că voi lua ideea în considerare. Dar mai întâi aş vrea să ştiu toate detaliile financiare, ca să fiu sigur că nu măsluieşti cifrele ca să obţii ce vrei.

— Eu? Să măsluiesc cifrele? Niciodată!

— Corect. Ce mi-o fi venit să insinuez aşa ceva? El clătină din cap, conştient că acela n-ar fi fost un argument cu care avea şanse să câştige. Şi mai vreau să văd fiecare colţ din casă înainte chiar să ne gândim să facem o ofertă.

— Dar bineînţeles! Tocmai de aceea suntem aici, la urma urmei, îl asigură ea.

În următoarele două ore, ea îl plimbă prin toată casa, arătându-i camerele, bucătăria impresionantă care avea un cuptor nou, dar şi grădina din spate. Singurul loc rămas nevizitat erau apartamentele servitorilor, pentru că Gwyn spuse că toate arătau la fel.

Joshua îi puse întrebări bărbatului pe care iniţial îl crezuse proprietar, dar de fapt era doar agentul care se ocupa de vânzarea casei. Apoi o întrebă pe Gwyn de ce îi plăcea *ei* acea casă.

Când terminară cu turul locuinţei, ea întrebă

nerăbdătoare:

— Deci, ce crezi?

— Cred că ni s-ar potrivi foarte bine.

Ea ţipă de bucurie şi îi sări în braţe, apoi îi acoperi faţa cu sărutări.

— Speram că vei spune asta! exclamă ea fericită, apoi îi făcu semn cu mâna agentului, iar acesta dispăru undeva pe hol.

Joshua tocmai se pregătea să o sărute mai apăsat, când un alai format din cele două familii ale lor năvăli în cameră.

— Dumnezeule, ce căutaţi aici? îi luă el la rost.

— Două ore, Joshua?! exclamă mama lui Gwyn în timp ce îşi scutura mânecile. Am stat în apartamentele servitorilor timp de *două ore.* Cât *timp* îţi ia ca să te decizi unde vrei să trăieşti?

— Trebuie să fiu de acord cu mătuşa Lydia, interveni Beatrice. Erau păianjeni în camerele acelea, iar mie nu-mi plac păianjenii!

— Era *doar* un singur păianjen şi l-am omorât pentru tine, spuse Greycourt. Nu-mi vine să cred că o femeie aşa de curajoasă ca tine se poate speria la vederea unui păianjen.

— Cel puţin tu ai avut ceva pe care să stai, se plânse Thornstock, în timp ce îşi scutura praful de pe pantaloni. Poate fi obositor să aştepţi două ore sprijinit de un perete.

— Timp în care ai băut şampanie, Thorn, spuse Sheridan. Nu ştiu de ce a fost atât de neplăcut pentru tine. Mie mi-a plăcut şampania.

Gwyn îi fulgeră cu privirea.

— Şampania era ca să sărbătorim!

— Deci erai atât de sigură că voi fi de acord? întrebă Joshua amuzat, văzând-o pe Gwyn cum se înroşeşte.

— Bineînţeles că nu eram, spuse ea. Dar voiam să fiu pregătită în caz că acceptai.

Thornstock veni spre Joshua şi îl bătu pe umăr.

— Zi-mi când eşti gata să ne uităm la partea financiară. După cum i-am spus lui Gwyn, se poate

cumpăra sau se poate închiria. Nu-mi pasă ce variantă alegeţi atât timp cât vă decideţi repede. Mai am două persoane care sunt gata s-o închirieze dacă voi nu vreţi.

— Stai puţin, spuse Joshua, întorcându-se spre Gwyn. *Fratele* tău e proprietarul acestui loc?

Ea zâmbi timid.

— Am… am vrut să te uiţi la casă fără să te simţi obligat, asta-i tot. Şi am *precizat* că îl cunosc pe proprietar.

— Stai să văd dacă înţeleg, surioară, spuse Greycourt. Maiorul Wolfe a zis că vrea zestrea ta doar dacă o păstrezi pentru copii. Aşa că îţi foloseşti dota ca să cumperi acest loc ca investiţie pentru copiii voştri şi îl cumperi de la fratele tău, cel care trebuie să furnizeze banii pentru zestrea ta, dar îşi ia banii înapoi în acelaşi timp.

Gwyn făcu o grimasă, apoi încuviinţă din cap.

— Asta cam aşa este. Presupunând că vom cumpăra, nu vom închiria.

Toată lumea izbucni în râs, iar Joshua clătină din cap.

— Sunteţi toţi nebuni, mormăi el. Şi vă rog să nu vă mai bazaţi pe ascunzătoarea voastră din apartamentele servitorilor din nou. După cum o cunosc pe Gwyn, are de gând să-i instaleze acolo chiar pe servitori.

Apoi toţi începură să vorbească în acelaşi timp, împărtăşind cu Gwyn impresiile despre casă şi felicitându-l pe Joshua – pentru ce, nu prea ştia, pentru că el nu avusese nimic de spus în alegerea casei. Dar trebuia să admită că locul era ideal: se putea strecura uşor pe stradă prin spate fără să fie văzut de nimeni, nici măcar de servitori. Erau destule camere pentru a creşte acolo o familie, dar nu atât de multe încât să nu-şi permită preţul ei.

— Apropo, Wolfe, spuse Thorn, ai reuşit să afli dacă Malet a fost cel care l-a plătit pe acel individ în Cambridge, ca să slăbească şuruburile de la trăsură?

— A zis că n-a fost el, spuse Joshua.

— Şi cred că nu a minţit, interveni Gwyn. Părea confuz când l-a acuzat Joshua.

Thornstock şi Sheridan schimbară priviri cu Greycourt. Joshua se duse la Beatrice şi îi şopti ceva la ureche.

Sora lui încuviinţă din cap, apoi se îndreptă către mătuşa Lydia.

— Trebuie să-ţi arăt grădina. Nu cred că ai avut ocazia să o vezi, îi spuse Beatrice.

— Aşa este, rosti mătuşa Lydia. E o idee grozavă, Bea, mulţumesc!

După ce plecară, Thornstock se uită spre Gwyn, dar aceasta îl puse la punct înainte să apuce să deschidă gura.

— Nu accept să mă trimiteţi cu celelalte doamne. Am fost şi eu *acolo* când străinul acela a umblat la trăsură. Sunt la fel de îngrijorată precum fraţii mei în legătură cu ceea ce s-a întâmplat.

— Bine, spuse geamănul ei.

Thorn se întoarse apoi spre ceilalţi.

— Luăm în considerare faptul că taţii noştri au fost toţi ucişi, iar asta ar avea legătură cu mama. Dar, când cineva încearcă să ne omoare pe mine, pe mama, pe Gwyn, ca să nu-l mai menţionez pe Joshua, lucrurile se complică.

— Sau a fost vreun răufăcător căruia nu-i păsa cine ar fi putut fi rănit, spuse Joshua. Deci tot ar avea o legătură cu mama voastră, întrebarea pe care ar trebui să v-o puneţi este pe cine a supărat ea sau familia voastră atât de tare?

— Joshua are dreptate, spuse Greycourt. Şi nu numai familia aceasta, ci şi familia lui Beatrice şi a lui Wolfe. Oricine ar fi ucigaşul, acesta a aranjat în aşa fel încât Wolfe să fie bănuit de asasinarea lui Maurice.

— Ar fi putut face asta doar ca să nu fie bănuit el, spuse Joshua.

— Sau ea, punctă Gwyn. Când fraţii ei o priviră sceptici, adăugă: Ce e? Şi femeile pot fi ticăloase.

— Are dreptate, rosti Joshua. Ar putea fi vorba de tâlhari care intenţionau să ne jefuiască după ce avea loc accidentul. Joshua văzu că mama lui Gwyn şi Beatrice tocmai se întorceau. Hai să facem aşa. Mă voi interesa prin Londra, să văd dacă pot afla mai multe după ce vă întoarceţi la moşie. Apoi vă voi spune ce am aflat.

— Sună bine, spuse Thorn, apoi îi strânse mâna lui Joshua. Mulţumesc!

Chiar atunci intră mama lor în cameră.

— Sunt atât de fericită să văd că voi doi aţi devenit prieteni! Sunt convinsă că această casă vă va face să fiţi şi mai apropiaţi.

Joshua spera sincer că aşa avea să fie. Thorn se dovedise altfel decât îl crezuse Joshua, iar acest lucru era încurajator. În plus, Gwyn îşi iubea fratele. Aşa că Joshua ar fi trebuit ca măcar să încerce să-l *placă.*

Unul câte unul, oaspeţii lor anunţară că erau gata de plecare. Pe drumul spre ieşire, alături de Grey, Beatrice se opri, îl sărută pe Joshua pe obraz şi îi strecură ceva în buzunarul hainei.

Când rămaseră doar ei doi, Gwyn se duse la Joshua şi îl luă de braţ.

— Vreau să-ţi mai arăt ceva sus, la etaj.

Urcară scările împreună, iar când ajunseră în capăt, ea se îndreptă spre cea mai apropiată uşă.

— Am văzut deja camera copiilor, draga mea.

— Ştiu. Dar nu puteam să-ţi spun prea multe despre ea în prezenţa agentului.

— Ah!

Intră cu ea în camera care dădea în altă încăpere ce putea fi folosită drept sală de studiu sau dormitor pentru guvernantă.

Gwyn îşi puse mâinile pe pântec.

— Nu ştiu dacă ai observat, dar…

— Vom avea un copil.

Ea îl privi uimită.

— Deci ai *observat.*

— Bineînţeles că am observat. Chiar credeai că nu mi-am dat seama că ţi s-au umflat sânii sau că verşi tot micul dejun după ce mănânci? Sunt atent, iubirea mea! La tot, dar în special la tot ce te implică pe *tine.*

Gwyn zâmbi, strălucind de fericire.

— De *ce* nu ai spus nimic?

— Sincer? Nu ştiam *ce* să spun. Ţi-am dat timp ca să-mi spui tu. Nu ştiam ce simţi în legătură cu sarcina.

— Sunt în culmea fericirii. Am mers la o moaşă

recomandată de Lady Hornsby. M-a examinat şi mi-a spus că nu vede niciun motiv pentru care nu aş da naştere unui copil perfect sănătos. Şi mi-a mai spus că, dacă ar fi să pierd copilul, nu înseamnă că nu voi putea avea altul.

— Ţi-a spus în câte luni eşti însărcinată?

— A spus că probabil în cinci luni. Se pare că prima dată e cu noroc.

— Cinci luni. Ăsta e semn bun, nu-i aşa?

— Da, ea crede că e semn bun.

Joshua simţi cum îi saltă inima de bucurie.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— În primul rând, pentru că nu eram sigură. Apoi am mers la moaşă. Deja discutam cu Thorn despre posibilitatea de a cumpăra sau de a închiria această casă. Aşa că am vrut să aştept ca să fiu sigură că acest lucru se va întâmpla. Voiam să te surprind. Îl mângâie pe obraz. Dar se pare că am aşteptat mai mult decât era cazul.

— Cum poţi fi atât de prostuţă? Tu mă surprinzi în fiecare zi. M-ai surprins când ai acceptat să fiu garda ta de corp. M-ai surprins prima dată când ai răspuns la sărutul meu. Şi m-ai şocat cu totul când ai acceptat să te căsătoreşti cu mine. Eu sunt cel care ar trebui să încerce să te surprindă.

Scoase din haină trandafirul pe care Beatrice îl culesese pentru el din grădină şi i-l oferi.

— Când am făcut turul acestui loc, am remarcat un tufiş exotic de trandafiri. Mai toţi îşi pierduseră deja petalele, cu excepţia acestuia. E un trandafir de septembrie. La fel ca tine, rezistă la bine şi la greu, pentru a putea înflori triumfător mai târziu.

— Oh, Joshua, spuse ea cu tandreţe, cred că începi să te pricepi la a spune lucruri poetice! Trandafirul mă descrie perfect. Îşi prinse trandafirul în funda bonetei ca să-l poate trage pe Joshua mai aproape. Dar la fel de bine te descrie pe *tine.* Eu cred că, atât timp cât stăm împreună, vom înflori iar şi iar, pentru totdeauna.

O sărută. Apăsat, lung şi adânc. Avusese dreptate, la urma urmei: ea avusese o mulţime de pretendenţi în

Londra dintre care putea alege. Dar îl alesese pe *el,* slavă Cerului!

Nu mai era burlacul.

Sfârşit